Cornell University ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 7 (1916) | The Ladies' Garment Worker

9-1-1916

The Ladies' Garment Worker, Volume 7, Issue 9

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol7
Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.
Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 7 (1916) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 7, Issue 9

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol7/9

VII SEPTEMBER, 1916 No. 9

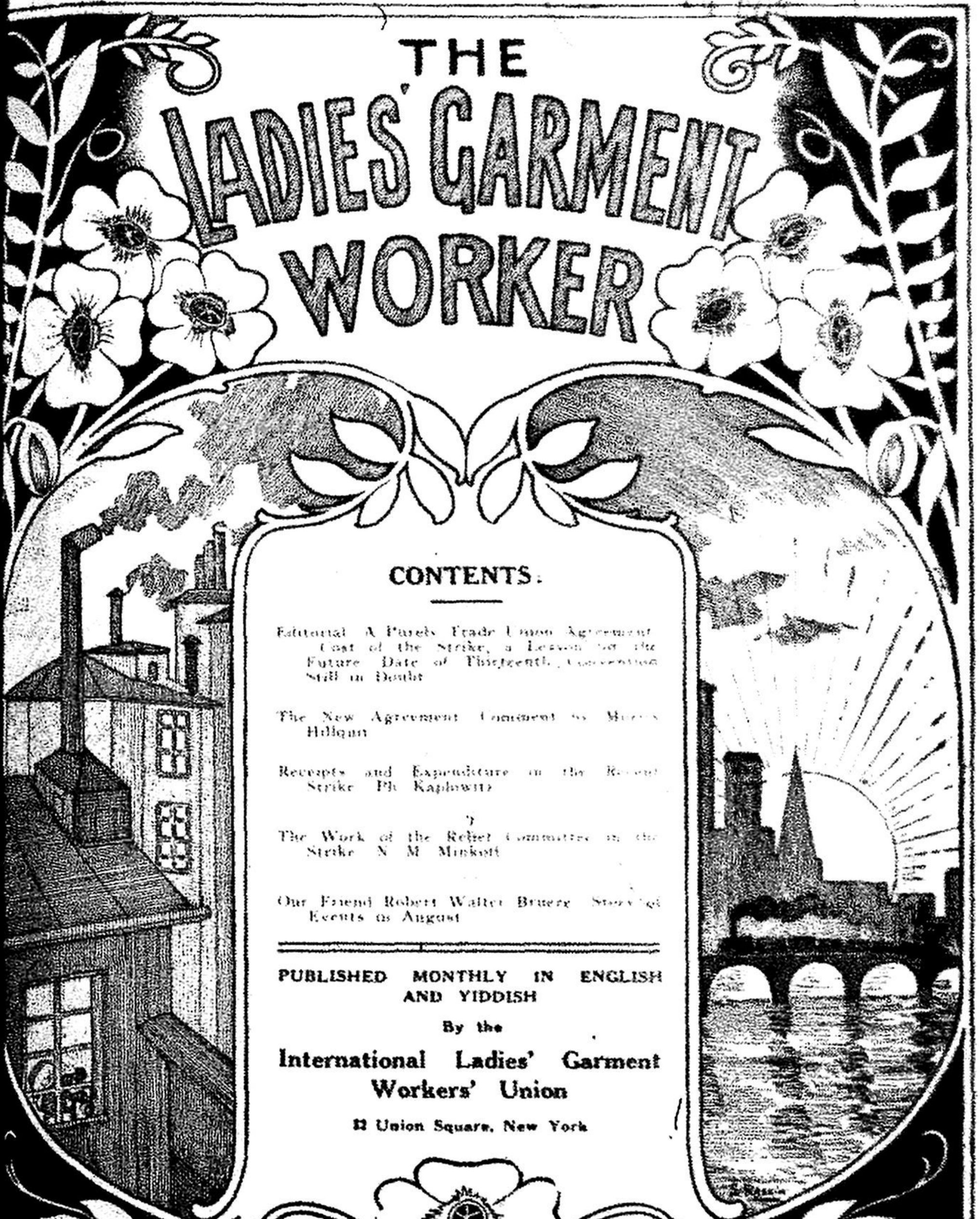

THE LADIES' GARMENT WORKER

CONTENTS:

Editorial: A Purely Trade Union Agreement—Cost of the Strike, a Lesson for the Future—Date of Thirteenth Convention Still in Doubt

The New Agreement—Comment by Morris Hillquit

Receipts and Expenditure in the Recent Strike—Ph. Kaplowitz

The Work of the Relief Committee in the Strike—N. M. Minkoff

Our Friend Robert Walter Bruere—Story of Events in August

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

By the

International Ladies' Garment Workers' Union

32 Union Square, New York

Lipshitz Press, 80 Lafayette Street, New York

Directory of Local Unions

Local Union		Office Address
1.	New York Cloak Operators	121 E. 18th St., New York City
2.	Philadelphia Cloakmakers	39 N. 10th St., Philadelphia, Pa
3.	New York Piece Tailors	9 W. 21st St., New York City
4.	Baltimore Cloakmakers	2 So. High St., Baltimore, Md
5.	New Jersey Embroiderers	359 Summit Ave., W. Hoboken, N. J.
6.	New York Embroiderers	25 3rd Ave., New York City
7.	Boston Raincoat Makers	38 Causeway St., Boston, Mass.
8.	San Francisco Ladies' Garment Workers	2339 Market St., San Francisco, Cal
9.	New York Cloak and Suit Tailors	113 E. 10th St., New York City
10.	New York Amalgamated Ladies' Garment Cutters	7 W. 21st St., New York City
11.	Brownsville, N. Y., Cloakmakers	219 Sackman St., Brooklyn, N. Y.
12.	Boston Cloak Pressers	230 Tremont St., Boston, Mass.
13.	Montreal, Canada, Cloakmakers	37 Prince Arthur, E. Montreal, Canada
14.	Toronto, Canada, Cloakmakers	194 Spadina Ave., Toronto, Canada
15.	Philadelphia Waistmakers	40 N. 9th St., Philadelphia, Pa
16.	St. Louis, Mo., Ladies' Garment Workers	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves
17.	New York Reefermakers	35 E. Second St., New York City
18.	Chicago Cloak and Suit Pressers	1815 W. Division St., Chicago, Ill
19.	Montreal, Canada, Cloak Cutters	302 St. George St., Montreal, Canada
20.	New York Waterproof Garment Workers	115 E. 10th St., New York City
21.	Newark, N. J., Cloak and Suitmakers	103 Montgomery St., Newark, N. J.
22.	New Haven, Conn., Ladies' Garment Workers	83 Hollock St., New Haven, Conn
23.	New York Skirtmakers	113 E. 10th St., New York City
24.	Boston Skirt and Dressmakers' Union	724 Washington St., Boston, Mass
25.	New York Waist and Dressmakers	16 W. 21st St., New York City
26.	Cleveland Ladies' Garment Workers	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
27.	Cleveland Skirt Makers	112 Prospect Ave Cleveland, Ohio
28.	Seattle, Wash., Ladies' Garment Workers	2706 E. Union St., Seattle, Wash.
29.	Cleveland Cloak Finishers' Union	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
30.	Women's Alteration and Special Order Tailors	80 E. 10th St., New York City
31.	St. Louis, Mo., Cloak Pressers	920 N. 17th St., St. Louis, Mo
32.	Winnipeg Ladies' Garment Workers	Labor Temple, Winnipeg, Man
33.	Bridgeport Corset Workers	415 Warner Building, Bridgeport, Conn.
34.	Bridgeport Corset Cutters	415 Warner Building, Bridgeport, Conn.
35.	New York Pressers	228 Second Ave., New York City
37.	Cleveland Cloak Pressers' Union	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
38.	New York Ladies' Tailors	726 Lexington Ave., New York City
39.	New Haven Corset Cutters	627 Oak St., New Haven, Conn
40.	New Haven Corset Workers	219 Putnam St., New Haven, Conn
41.	New York Wrapper and Kimono Makers	79 E. 10th St., New York City
42.	Cleveland Cloak and Suit Cutters' Union	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
43.	Worcester White Goods and Waist Workers	10 Columbia St., Worcester, Mass.
44.	Chicago, Ill., Cloakmakers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
45.	Syracuse, N. Y., Dressmakers	124 Renwick Pl., Syracuse, N. Y.
46.	Petticoat Workers' Union	79 E. 10th St., New York City
47.	Denver, Colo., Ladies' Tailors	1097 S. Washington St., Denver, Colo.
48.	Italian Cloak, Suit and Skirt Makers' Union	231 E. 14th St., New York City
49.	Boston Waistmakers	724 Washington St., Boston, Mass.
50.	New York Children Dressmakers	79 E. 10th St., New York City
51.	Montreal, Canada, Custom Ladies' Tailors	387 City Hall Ave., Montreal, Canada
52.	Los Angeles Ladies' Garment Workers	238 Beaudry Ave., Los Angeles, Cal.

(CONTINUED ON INSIDE YIDDISH COVER)

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN YIDDISH AND ENGLISH

VOL. VII | SEPTEMBER, 1916 | No. 9

Editorial

A PURELY TRADE UNION AGREEMENT

The final act in the cloak strike drama was performed on August 4th, when the cloakmakers, by an overwhelming majority of votes, ratified the amended agreement drawn up by the representatives of the union and association, bringing a prolonged strike to a successful termination.

We have already in the previous issue emphasized the indisputable fact that the settlement, even though based on a compromise, was a clear-cut victory for the union. The workers won the main points at issue between the union and the association—points around which the controversy had been raging ever since February last. One of these, and by far the most important, is the recognition of the union and the undertaking to give preference to union men. The Protective Association thus surrendered its main stronghold—the open shop policy—which had actuated its militant attitude and had led to the conflict.

In another column the full text of the agreement is published, showing the gains to the workers in wages, hours and other conditions. There is not a single point which can be construed as in any way going back to old conditions, as implying loss of power and prestige to the union or loss of freedom or material advantage to the workers. We fully agree with Morris Hillquit, counsel for the union and main advocate of the workers' interests at the conferences, that the new agreement is a trade union agreement in the right sense of the term.

* * *

PUBLIC OPINION A GREAT FACTOR The cloakmakers have cause to rejoice that their almost unprecedented struggle of fourteen weeks' duration has terminated with a victory for the cause of labor. During this struggle they won the sympathy of the public and of the general press and made numerous friends in quarters which no one had ever dreamt of enlisting in their favor.

It was due in very large measure to the Citizen's Committee and the numerous helpful agencies set in motion by the indefatigable adviser of the union, Robert Walter Bruere, that public opinion at a very early stage of the conflict realized its true import. The Mayor of the city, educators, social workers, eminent scientists and influential business men threw their

weight into the scale for arbitration and thus encouraged the workers to hold out to the triumphant end. When this end was finally reached, these sympathizers with the cloakmakers felt that their practical sympathy and disinterested service had borne fruit.

The satisfactory settlement was as much a victory for the Citizen's Committee and for every right-thinking person who helped with word or deed, as for the fighting cloakmakers. All the verbal thanks that we might offer these friends and sympathizers would be cold compared with the exhilarating sense that their efforts, combined with the efforts of the union, were crowned with success.

This helpful co-operation of men and women having no connection with our organization was a great stimulus to the General Strike Committee and the numerous sub-committees who devoted themselves to the requisite work incurring many personal sacrifices. The names of these committees and of the chairmen directing them will form an honor roll in the annals of the Cloakmakers' Union and on the records of this memorable strike.

* * *

TRIUMPHANT RETURN TO THE SHOPS On Monday, May 1st, the grand army of cloakmakers marched across the streets of New York with bands playing and banners flying, demonstrating to the manufacturers that the lockout of some 25,000 workers had not nettled them. On Wednesday, May 3rd, the workers marched out of the independent shops with buoyant spirits, hopeful of the result. On July 6th, the New York factory district was thrilled by the strains of music cleaving the air—it was the cloakmakers' demonstration of solidarity. On Monday, August 7th, the now familiar strains of music again resounded along the same route—up Fourth Avenue, and Twenty-third Street, past the respective offices of the International and Cloakmakers' Union. This time it was the triumphal procession of the cloakmakers back to the shops. They marched from the halls which had been their actual battle ground for fourteen weeks, each group preceded by a band of music. This not only informed the world of their well-deserved victory; it also suggested that at some future time Society will be wise enough to arrange that its workers might proceed to the labors of the day with music and song. For work should be a real pleasure and not a drudgery, as it is now.

And the world which witnessed this triumphal march, or read of it the next day, rejoiced with the cloakmakers. All felt that it was a fitting conclusion to the strike drama that had been enacted for more than three months. The settlement brought relief to the city and its manifold business interests. It brought relief to a great industry and a number of branch industries dependent thereon. Above all, it extricated the cloak, suit and skirt manufacturers from a menacing predicament. And it will have taught the industry many a lesson of which the financial loss alone is not the only reason why such senseless fights should never more be precipitated by any group of manufacturers. The mere memory of the fight will be a factor for peace.

* * *

CAUTIOUS USE OF RIGHT TO STRIKE Peace has been established for three years; and although the possibility of localized fighting has not been eliminated, as in the previous agreements, still, the bath of education

which both parties have had for many years is bound to act as a deterrent. There should be no unnecessary strikes.

Only recklessness is apt to turn liberty into license. For the last six years the sense of responsibility and the necessity of forethought has been developed in our organization to a large degree. Experience has taught our people valuable lessons, and they will surely profit by them.

In actual life people always hanker after things they do not possess. But upon attainment these things reveal perils which could not be foreseen. Realization is apt to open our eyes, because then we see and feel the thing realized in its entirety, clearly and not as in a glass, darkly. It seems to us that because the right to strike under provocation has been made an essential provision in the agreement, therefore, all the more the union and the workers co-operating with it, will think twice before resorting to the weapon.

The same logic must apply to the other side. Because the manufacturers will have to face the music of an occasional shop strike, more or less ruinous, they too, will at times forget that they are "masters of their factories" and refrain from bringing on a situation rendering a fight of this kind inevitable.

On second thought, perhaps it is better that manufacturers, as a result of their own unreasonable action, should suffer in this way. The very prospect of a strike will tend to develop a sense of caution and responsibility in the employer's mind, too.

In the revised agreement the association assumes collective responsibility by agreeing "to enforce the performance by its members of all the expressed provisions of the agreement." This is an improvement on the original draft. It eliminates the fear of hasty and precipitate action on both sides by allowing time for parley and deliberation.

* * *

NECESSITATES A PURELY TRADE UNION EDUCATION

On the whole the specific right to strike may turn out better than the previous prohibition to strike. Under extreme provocation and favorable circumstances it will enable the union to try conclusions with unscrupulous employers. Knowing that the weapon is available in case of need, it will make the workers reliant on loyalty to each other and on the strength of their organization rather than on boards of conciliation and outside arbitrators. The development of this strength in the shops will in itself act as a powerful deterrent on employers. They will have to think twice before provoking a strike.

And it will put the officers and business agents of the union on their mettle. Since the union itself will be the final arbiter in such cases,—whether or not there shall be a strike—we may look forward to the development of a fine sense of judgment. It will be a sort of education different from the education under the protocol. That instrument implied the necessity of cultivating mutual good relations between employer and employees,—a striving after an ideal which, as actual practice has shown, was altogether foreign to the psychology of the employers. The present agreement necessitates a purely trade union education,—a conviction in the efficacy of united action, faith in the organization, loyalty to wise and efficient leadership, solidarity in the shop and in the union. These qualities always have been necessary; now they will be indispensable. To foster them diligently will mean a union stronger than ever.

COST OF THE STRIKE—A LESSON FOR THE FUTURE

According to Secretary-Treasurer Kaplowitz of the Joint Board, who was the chairman of the Finance Committee of the general strike, the total cost of the struggle in relief to strikers and running expenses totaled $627,246. This sum was by no means extravagant in view of the magnitude and duration of the strike. It amounts practically to less than $50,000 a week, or on an average of $1 a week per member.

Naturally the Finance Committee really lived from hand to mouth. Relief to strikers—the main item (two-thirds) of the expenditure—had to be greatly economized because of the uncertainty of resources. From day to day the Relief Committee did not know what the next day would bring: whether it would be enabled to continue or have to suspend payment. Yet it is well-known that "armies march on their stomachs." Our people, however, are slow to realize the fact.

In this great strike an army of cloakmakers seemed to have lived by faith alone, by sheer enthusiasm—a rather dangerous experiment for any union in a protracted strike. For the first four weeks none of the strikers received a cent in relief; they had to fall back on their own scanty resources or on the favor of local provision stores for limited trust. For the next eight weeks relief was paid, but only in the most needy cases, and in terribly small amounts. According to Brother Minkoff, chairman of the Relief Committee, the maximum payment of relief was $67,487 in the sixth week of the strike. Assuming that there were then 40,000 strikers, the average works out at the rate of about $1.70 for each striker. During other weeks the average must have been considerably smaller.

* * *

NEED OF FINANCIAL PREPAREDNESS In one way it is highly creditable to the cloakmakers, who fought for fourteen weeks under such difficult and distressing circumstances. In another way, however, it is depressing to contemplate that a union of the size and standing of our International should be rendered unable to assure to its members on strike a small benefit of at least $5.00 a week. Let those who have been opposing the introduction of a higher dues and the raising of the per capita to the International seriously ponder the matter.

Of course, the manufacturers this time took the union almost unawares and the strike was forced upon us. All the more reason why in an industry subject to sudden fluctuations, as in our industry, financial preparedness should be going on unhindered and undisputed by anyone.

Analyzing the preliminary figures of receipts adduced by Brother Kaplowitz in another column, we find that approximately $100,000 had been contributed to the strike fund by outside agencies, of which the amount raised by the Citizen's Committee was more than $50,000 and that collected by the Jewish Daily Forward was more than $27,000. So that over $500,000 expended in this strike partly has come and partly must come from our own sources. If so, why should we not be more systematic in our financial arrangements, providing in advance?

Like all improvident people we are called upon to pay in the future for

the past. Strikes come because in the present state of industrial society they are unavoidable; and when they come, we must pay for them willy nilly. We continue to pay for them; yet our people suffer starvation during strikes.

That is because our present financial system of low dues is antiquated, and we are reduced to go begging and have good people beg for us in time of acute crisis.

No wonder the manufacturers choose to attack us unawares. They know that our financial foundation is untenable and can hardly bear the strain. Of course we won mostly by enthusiasm and wise leadership this time. It was sheer good luck. But how about the future? Why not take immediate steps to prepare for future emergencies by a higher dues?

After these lines had been written, it developed that the Joint Board of New York has appointed a committee to look into the matter and recommend the raising of the dues. The urgent necessity for the move was bound to arise sooner or later. It is certainly a move in the right direction.

We have urged this necessity on our membership at repeated intervals for two years. There were various reasons why this reform could not be adopted sooner. Our union had to repel more than one attack on its very life and existence. Now, the situation seems much easier, and circumstances are very favorable for introducing higher dues and adding lasting strength to the union.

DATE OF THIRTEENTH CONVENTION STILL IN DOUBT

At the time of writing the date of the opening of the Thirteenth Convention of the International was still in doubt. A second call had been issued to the locals on August 11th, setting September 7th as the date for the opening of the Convention at Philadelphia. As our members know, the regular date prescribed by the International constitution is the first Monday in June, and this year's convention was to have begun on Monday, June 5th.

Owing, however, to the recent lockout and strike in the cloak industry of New York, which required the undivided attention of the General Officers, of most of the members of the General Executive Board, and a number of delegates, the convention unavoidably had to be postponed. Now that peace has been restored in New York, and the situation is apparently easier throughout the country, no time could have been more favorable than the week of Labor Day for the holding of our national biennial convention.

However, protests have been received from a number of locals against the convention being held in September. September being the height of the season, most of the delegates, it is said, stand to suffer irretrievable material loss by leaving remunerative work behind and attending the convention. A special meeting of the General Executive Board was to be held at the end of last month to decide this matter and we hope to have more definite information in the next issue.

Full Text of Agreement in Cloak and Suit Industry of New York

Ratified by a Referendum Vote of the Workers and by the Cloak, Suit and Skirt Manufacturers' Protective Association.

THIS AGREEMENT made and entered into this first day of August, 1916, by and between THE CLOAK, SUIT AND SKIRT MANUFACTURERS' PROTECTIVE ASSOCIATION, hereinafter styled the ASSOCIATION, and THE INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION, and the JOINT BOARD OF CLOAK MAKERS' UNIONS OF THE CITY OF NEW YORK, composed of and representing Cloak Operators' Union No. 1; Piece Tailors and Sample Makers' Union No. 3; Cloak and Suit Tailors No. 9; Amalgamated Ladies' Garment Cutters' Union No. 10; Cloak and Skirt Makers' Union of Brownsville No. 11; New York Reefer Makers' Union No. 17; Skirt Makers' Union No. 23; Cloak and Skirt Pressers' Union No. 35; Italian Branch of the Cloak Makers' Union No. 48, and Buttonhole Makers' Union of New York No. 64, all collectively designated as the UNION, contracting herein for and in behalf of the said Unions and for and in behalf of the members thereof, now employed and hereafter to be employed by the members of the Association, WITNESSETH:

WHEREAS, the Association is composed of a large number of manufacturers engaged in the Cloak, Suit and Skirt industry in the City of New York and the Union represents the workers in the said trade, and

WHEREAS, the parties desire to establish terms and conditions upon which members of the Union shall work for members of the Association.

NOW, THEREFORE, the parties hereto, agree as follows:

PREFERENTIAL UNION SHOP

(1) The Association recognizes the Union and agrees that its members will give preference to Union workers when hiring help. The Association also agrees that its members will not discriminate in any manner against their workers for Union membership or activity. A Union worker, within the meaning of this provision, shall be a worker who proves his Union membership to the satisfaction of the employer or his representative, and of the Chairman of the Price Committee.

FORTY-NINE HOUR WEEK

(2) A week's work shall consist of forty-nine (49) hours in six (6) week days divided as follows: On the first five working days of the week, work shall begin at 8 o'clock A. M. and continue until 6 P. M., with one hour interval for lunch. On Saturdays work shall be done from 8 A. M. until noon. Workers observing Saturday as the day of the Sabbath may work on Sunday instead.

OVERTIME RULES

3. (a) No overtime work shall be exacted or permitted in the manufacture of cloaks and suits between November 15 and February 1, nor between April 15 and August 15. Manufacturers engaged in special lines, such as the manufacture of skirts, pile fabrics, linens and summer goods, shall have the right to establish periods different from those above stated, according to the demands of their business, provided that such periods shall in all cases cover the slack seasons in their special lines, and shall in all cases aggregate six months in the year.

(b) In the seasons in which overtime is permitted, such overtime shall not exceed ten hours in any week, nor two and one-half hours in any day, and shall be restricted to the first five working days of the week. Additional overtime shall not be permitted except in cases of emergency, and then only with the consent of the union.

4. Week workers shall receive double rate of pay for overtime.

WAGE SCHEDULE FOR WEEK WORKERS

5. All cutters, pressers, sample makers, drapers, skirt basters and skirt finishers shall work by the week, and the minimum weekly wage for such workers shall be as follows:

Cutters	$29.00
Skirt Cutters	25.00

Jacket upper pressers and reefer upper pressers	26.50
Skirt upper pressers	24.00
Skirt under pressers	19.00
Piece pressers	16.50
Jacket under pressers and reefer under pressers	22.00
Sample makers	24.00
Skirt basters	15.50
Drapers	16.00
Skirt finishers	12.00

Buttonhole makers shall be paid as follows:

For unfinished buttonholes a minimum of ninety-five cents per hundred buttonholes; for finished buttonholes a minimum of one dollar thirty-five cents per hundred buttonholes.

BRANCHES OF TRADE NOT ENUMERATED

6. Workers engaged in branches of the trade not above enumerated shall be paid by the piece, unless the employer and his workers in any such branch agree upon week work. In the latter case week work shall be permitted provided:

(a) That wages be settled between the employer and the union, and

(b) That if week work is introduced it shall apply to the inside shop and to all contractors' shops employed by the firm.

MANNER OF FIXING PIECE PRICES

7. (a) Piece rates shall be settled between the employer and the Price Committee of the workers in his shop in the presence of the Chairman of such committee, or of a temporary Chairman in the absence of the latter. The Price Committee shall be elected by such employees at a regular shop meeting, from among workers who have been employed in that shop not less than one to three months, if possible.

(b) If the employer and the Price Committee fail to agree upon the prices of any garment or garments, then, upon request of either side, an expert price adjuster shall be called in, and his decision on such dispute or disputes shall be final.

EXPERT PRICE ADJUSTERS

(c) Such price adjuster shall be secured in the following manner: As soon as practicable, the parties hereto shall establish a Price Adjusting Board, which board shall consist of three representatives appointed by the association, and three representatives appointed by the union. The board shall appoint an expert price adjuster, who, with the consent of the board, may engage such and so many assistant price adjusters as may be from time to time required.

The expert price adjuster and the assistant price adjusters shall operate under the direction of the board, and shall be provided with a proper office separate and apart from the association and the union, and all expenses connected with the said board and the said adjusters shall be borne equally by the parties hereto.

(d) Until the organization of the said board and the appointment of the price adjuster and his complete staff, the present method of adjusting price disputes shall continue; i.e., separate price adjusters, one selected by the association and one selected by the union, shall be called in at the request of either party and shall adjust the dispute jointly.

All prices once regularly settled shall remain settled.

BASIS OF COMPUTING PIECE RATES

8. Upon the adjustment of piece rates, prices shall be computed on a basis, as far as possible, of a yield to the operator and piece tailor of average skill and experience of 75 cents an hour for each hour of continuous work, and to the finisher of average skill and experience 55 cents an hour. A finisher is one who is qualified to do all finishing work.

The said rates of 75 cents and 55 cents, respectively, shall not be considered either as a minimum or as a maximum, but as a basis for computation.

9. Workers shall not be required to work on garments (except duplicate samples) before a settlement of prices has been made.

BONUS ON DUPLICATE SAMPLES

10. A bonus, the amount of which shall be determined between the employer and the Price Committee at the time of price making, shall be paid on all duplicate samples upon which the price has not been settled.

11. All wages shall be paid weekly on a fixed day and in cash.

LEGAL HOLIDAYS

12. All week workers shall be paid for the following legal holidays, to wit:

Washington's Birthday, Memorial Day, Independence Day, Labor Day, Thanksgiving Day and Christmas, and such holidays shall be observed. Workers may also refrain from work on the first day of May, but without pay. Italian workers may refrain from work on Columbus Day without pay.

NO INDIVIDUAL CONTRACTS

13. (a) No contracting or sub-contracting within the shop shall be permitted.

(b) No work shall be given to employees to be made at home.

(c) No operator or finisher shall employ more than one helper.

(d) The employer shall be responsible for the payment of wages of all liners working for piece tailors.

14. There shall be no time contracts with individual shop employees, except foremen, designers and pattern graders.

15. The employer shall furnish all employees with sewing machines driven by *electric power, and with all material and* the requisites of work.

REGISTRATION OF CONTRACTORS

16. (a) All members of the association shall register with the association and the association shall register with the union the names and addresses of all contractors whom they employ or who do work for *them.*

(b) The association assumes the following guarantees for the contractors thus to be registered:

1. That such contractors will maintain in their shops proper sanitary conditions to the satisfaction of the Joint Board of Sanitary Control.

2. That such contractors will maintain *the standards of wages, hours, overtime,* holidays, and other shop standards provided for in this agreement.

3. That they will pay for work done on garments of members of the association, and if the contractors should default in the payment of such wages the association members will pay the same to the extent of the work done on their garments, pro*vided that notice of default is given to* such association members within one week after such default.

4. Prices of garments made in contractors' shops only shall be settled in the inside shop by a Joint Price Committee representing the workers of all contractors employed by the firm, and the contractors may be present at such settlements.

5. Garments upon which prices have been settled in the inside shop may be made in the contractors' shops at the prices settled, with a deduction of 10 per cent. upon the prices of finishing and 15 per cent. upon the prices of operating. But such deductions shall not affect hourly base rates provided in the agreement.

6. A contractor, within the meaning of the above provisions, shall signify one who makes up garments from material delivered to him by a member of the association in cut form.

17. The Joint Board of Sanitary Control existing in the industry shall be continued at joint expense.

18. The parties hereto agree to adopt, as soon as practicable, and not later than within sixty days, suitable rules for the regulation and grading of apprentices in the various branches of the industry.

RESPECTIVE RIGHTS AND RESPONSIBILITIES

19. The employer shall be free, according to the dictates of his business, to increase or decrease the number of his employees to meet the conditions in his factory, and to retain such of his employees as he may desire on the basis of efficiency.

The workers, however, shall have the right to strike against any employer who exercises the power to increase and decrease his working force, as above set forth, arbitrarily and oppressively, or who violates any express provision of this agreement.

20. Except as in the clauses above provided, there shall be no strike, general or individual, and no stoppage of work in any shop, so long as the employer shall observe the provisions of this agreement on his part; nor shall there be any lockout, general or individual, so long as the workers shall observe the terms of this agreement on their part.

21. The association agrees to enforce the performance by its members of all the expressed provisions of this agreement on their part to be performed. If after investigation on the part of the union, the union shall establish by proper proof to the association that there has been a violation of any of such provisions, the association will remedy any such violation and

in a proper case will discipline its members therefor.

The Union agrees to enforce performance by its members of all the express provisions of this agreement on their part to be performed. If after investigation on the part of the Association, the Association shall establish by proper proof to the Union that there has been a violation of any of such provisions, the Union will remedy any such violation, and, in a proper case, will discipline its members therefor.

22. The Union shall neither call nor sanction any shop strike until at least twenty-four (24) hours shall have elapsed after it shall have given notice of the grievance to the Association; nor shall the Association order or sanction any shop lockout until at least twenty-four (24) hours shall have elapsed after it shall have given notice of the grievance to the Union.

This agreement shall enter into force on the date of its execution and shall continue until the first day of August, 1919.

In witness whereof, the parties hereto have signed this agreement through their respective officers duly authorized thereto the day and year first above written.

In presence of:

CLOAK, SUIT AND SKIRT MANUFACTURERS' PROTECTIVE ASSOCIATION,

By E. J. Wile, President.

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION,

By Benjamin Schlesinger.

JOINT BOARD OF CLOAK MAKERS' UNIONS OF THE CITY OF NEW YORK,

By George Wishnak.

A TRADE UNION AGREEMENT IN THE RIGHT SENSE

So Says Morris Hillquit, Counsel for the Union.

Before the amended agreement was submitted to the vote of the membership, Morris Hillquit, addressing a meeting of shop chairmen at Bryant Hall, lucidly explained the changed provisions and what may be expected from the agreement as a whole.

Mr. Hillquit spoke in Yiddish and the substance of his remarks was as follows:

1. The original agreement had provided that price committees were to be elected from among workers employed in the shop not less than three months. Although this had been modified by the words "where possible," still, the operators felt uneasy about the provision. We have succeeded in changing this to read, "not less than one to three months, if possible."

2. The finishers had been uneasy about the words "full fledged" applying to a finisher entitled to the standard base rate of 55 cents per hour. I can congratulate the finishers; these words have been deleted.

3. Our Italian members desired to be able to celebrate Columbus Day which had not been included in the legal holidays accorded to the workers. The changed agreement gives the Italian workers the right to abstain from work on Columbus Day.

By the way, I want to call your attention to this fact: On the records of our conferences we have set forth that no worker shall be disciplined for abstaining from work on Election Day. Our records have the same force as the agreement itself.

4. As to the question of prices in the contractors' shops, we have laid down the rule that there, too, the earnings of the piece workers shall be determined by the standard base rate of 75 cents an hour for operators and 55 cents an hour for finishers.

5. The fifth and most important change in the agreement is that relating to the responsibility of the association for the conditions in the shops of their members. We now have a new paragraph in which the association expressly assumes responsibility and guarantees for "the performance by its members of all the expressed provisions of the agreement." The point is of vital importance to the union.

I want to call your attention particularly to the second part of this paragraph, which provides that the association undertakes to take up complaints from the union and endeavor to adjust shop disputes within twenty-four hours. This opens the way

for conciliating such disputes peaceably, without strikes.

QUESTION OF DISCHARGE AND EQUAL DISTRIBUTION OF WORK

In the matter of the right to discharge, an important change was effected. Our right to strike is placed directly against the right of the employer "to increase or decrease the number of his employees."

The employers had a right under the agreement of the Mayor's Council to reorganize their shops in good faith. Then, however, the Impartial Chairman could be called on to decide whether or not the employer had acted fairly. Under this agreement the union will decide such questions. Then, our weapon against reorganizations not in good faith was the sense of fairness and reason of the Impartial Chairman; now, our weapon against such reorganizations is the strike. That the strike can have more effect on the employers than an appeal to the fair sense of the Impartial Chairman is plain to every cloakmaker. That does not mean that we shall have to resort to strikes on any and every occasion. It is sufficient when the employer knows that we have the right and power to use this weapon.

As to the question of equal distribution of work I want to remind you once more that our records have the same force as the agreement. On the records we made it as clear as we possibly could that we shall regard every unequal distribution of work as discrimination against our members. In regard to the matter of discrimination the point in the new agreement is more precise than in any previous agreement in the cloak industry.

RESETTLEMENT OF PRICES

This provision reads: "All prices once regularly settled shall remain settled." What, however, means "regularly"? A comprehensive answer to this question is found in the agreement to this effect: (1) Prices shall be computed on a basis of 75 cents and 55 cents an hour respectively; (2) Piece rates shall be settled between the employer and the price committee in the presence of the chairman of such committee; (3) A special Price-Adjusting Board shall be created to which either party may apply for a decision in case they fail to agree on prices. These provisions afford us every possibility of adjusting prices in such wise as to render resettlements unnecessary. If, however, these provisions will not be observed at the settlement of prices we shall be justified in claiming that the prices were not settled regularly. Naturally, it behooves the workers to be cautious at the time of settling prices. But the agreement leaves an open door to enter a claim of resettlement, if necessary.

THE AGREEMENT AS A WHOLE

Without referring to every provision in detail, I want to impress upon you the fact that the agreement as a whole has its *fundamental idea, its soul, as it were.* It is first of all necessary to realize the meaning of this idea. Under the old agreements we had big and little boards. The *mass of the membership was inert.* Diplomacy took the place of well-directed action. We were nursed by fair-minded impartial chairmen, social workers and *philanthropists. It is now high time to* get down on our own feet. The new agreement is a trade union agreement in the right sense of the term. Everything *has been transferred into the workers'* hands, and that these hands are strong, we have seen during the fourteen weeks of the strike.

Have *more confidence in your own*selves! Walk with heads erect! You have a strong instrument in your hands. All you have to do is to use it with reason *and discretion.*

PREFERENTIAL UNION SHOP

Today the daily papers brought us the interesting piece of news of a 10 per cent. increase in the wages of the subway workers. Do you know the reason for this? That increase was given to deprive the union of influence over the workers. Employers are prepared to make every concession to keep the union out of the situation. When there is no union they have the power to take back all they have been forced to concede under pressure of circumstances. The union is the sole guardian over the workers and the bitterest enemy of the employers.

Our new agreement gives the union complete control over the trade; and do not forget that your employers made a lockout with the express purpose of smashing the union.

Is it not clear, therefore, that in entering upon this agreement the employers have surrendered to the union?

I have already said that the new agreement opens new possibilities for the Union. It all depends on the spirit in which the workers will accept this agreement. If they will accept it with proud bearing, the agreement will very soon become an instrument of future progress. The courageous spirit of the cloakmakers is more important than all the provisions of the agreement. I feel with all my heart that the cloakmakers who could turn the lockout into a general strike and win higher wages, shorter hours and other improvements, will be able to use this agreement to its fullest extent.

A Few Passing Events in August

Varied Comment Upon the Results of the Cloak Strike.—A Tribute to the Leading Actors in the Great Movement.—Other Interesting Matters.

Compiled by A. ROSEBURY

Although the situation was far from encouraging when, on July 25th, a large number of cloakmakers rejected the first tentative agreement, the representatives of the union calmly contemplated the next move. The storm soon subsided and two days later the atmosphere was sufficiently clarified to enable President Schlesinger and Attorney Morris Hillquit to resume negotiations with the representatives of the Manufacturers' Association.

The manufacturers were bound to come to a final understanding. Had they not agreed on the main demands of the union? Where was the sense of resisting one or two very reasonable points, destroying the constructive work done and risking the season's business? So the conferences were resumed and the parties agreed on certain changes. In a new paragraph the association pledged itself "to enforce the performance by its members of all the expressed provisions of the agreement." In addition, the same paragraph provides the basis of a machinery for remedying disputes consequent upon violations, without resorting to strikes. This clause reads: "If after investigation on the part of the union, the union shall establish by proper proof to the association that there has been a violation of any of such provisions, the association will remedy any such violation and in a proper case will discipline its members therefor."

INTERESTING COMMENT UPON THE AGREEMENT

It is important to know that besides the agreement, there are records which have a great value for the union. See Mr. Hillquit's interesting comment in this issue under the caption "A Trade Union Agreement in the Right Sense."

PRESIDENT SCHLESINGER'S ADMONITION TO THE CLOAKMAKERS

At a meeting of shop chairmen at Bryant Hall, President Schlesinger, in urging the adoption of the agreement, addressed to the cloakmakers the following admonition:

A Russian muzhik was once handed a new bright coin. Having been used to old, worn coins, the shining new kopeck (half a cent) aroused his suspicion. He turned it over several times and finally said: "I am afraid; it is a false coin."

It seems to me that the cloakmakers' fear in regard to the new agreement is similar to that of the muzhik. They have become accustomed to agreements couched in high words defined and interpreted by learned men. Now, when they have a proper agreement, adapted to a fighting organization, many cloakmakers are afraid. Apparently they have forgotten the past history of the union.

Do you remember, cloakmakers, how you used to complain of the machinery of the protocol that it had "tied your hands"? In the new agreement the shackles are broken. You ought to be proud of the new agreement.

Think of what happened in 1910. After our great strike of that year it was not we, but the employers who asked for a machinery. By standing together firmly and courageously, the employers will finally ask us to consent to a machinery being introduced. As for us, we are too strong to insist upon it.

COMMENT BY LOCAL OFFICERS

Not only the General Officers, but also the local officers, who are free in their criticism, are satisfied with the agreement. A few selected comments will amply illustrate this fact.

Summing up the situation for the Cloak Operators', Local No. 1, M. Rubin, the secretary, says:

This strike * * * has compelled the employers to sign an agreement which is destined to revolutionize the union's relations with the manufacturers. In my opinion, the union now has a vast field of activity; and when the cloakmakers in the *shops and the leaders in the offices will* make proper use of the opportunity in the interest of the members, they will achieve success. * * * If with this agreement the cloakmakers will maintain unity in the shops, they will surely be afforded the possibility of safeguarding the union conditions for which they fought so bravely.

* * *

Voicing the opinion of the Piece Tailors and Samplemakers, Local No. 3, Secretary M. Kirshenbaum writes:

A lively discussion is proceeding among the cloakmakers, and speculation is rife as to what results the agreement will bring them. This discussion will continue until normal conditions are restored, until all the workers will be at work. Then, if their earnings shall be good, the agreement and the union will be just splendid things. Failing this, the agreement and, maybe, *also the union, will be blamed.*

It were sad enough if the mere scrap of paper were the cement holding a labor organization together. The fact is that the workers' unity and solidarity, constituting the power of the organization—that is the only, the best agreement.

* * *

In regard to the Cloak Finishers, Local No. 9, J. Halperin, the local manager, says:

We have won an agreement. Whatever we may think of its provisions, one thing is certain—we have won a union. The employers failed to break the power of our organization. This organization, so dear to us all, as has been shown in this prolonged struggle, must be maintained by combined action in the shops.

* * *

As for the Cutters' Union, Local No. 10, they were evidently satisfied with the first tentative agreement. In the official bulletin of the local, after enumerating the gains made by the cutters, these gains are referred to as "highly important;" but they must be "carefully guarded and preserved," and the members are called upon "to co-operate with the officials of the union in making the provisions of the agreement real, live facts."

* * *

According to Secretary Heller of Local No. 17, the reefermakers have not improved their earnings so far as this season is concerned, for lack of skilled price experts to apply the new standards and raise the prices. There is, however, a possibility of increasing the prices for the coming season, and the local will bend every effort in this direction. Secretary Heller continues:

In regard to the immediate moral gains of our local, we have achieved a good deal. We have organized thirty-three new shops and established union conditions therein. * * * As our members were on strike only for a short period, we have not come away empty handed. When every member will co-operate with the union we shall be able to turn these gains to advantage and improve the material condition of our members.

In this connection it is interesting to note that the Reefermakers' Union contributed handsomely to the strike fund. The following figures speak for themselves:

Shop collections, — percentages off the earnings	$48,358 15
Lump sum from local treasury in assessments of $2 and $3 per member	15,952 00
Total	$64,310.15

In addition to this, the local though affiliated with the Joint Board, stood its own strike expenses, amounting to about *$6,000, bringing its part of the cost of* the strike to nearly $70,000. It so happens that a large number of the shops under its control, being independent of the Protective Association, had settled with the union at an early stage of the strike. This naturally increased the sum total of the percentages off its members earnings. These percentages were *contributed with alacrity, which is a tribute* to Local 17 and its loyal membership.

* * *

The Skirtmakers, Local No. 23, in addition to general improvements, have likewise scored certain points, which the local has been striving to realize for many months. H. Wander, the local manager, refers to these gains as follows:

The new agreement has not given us all that is coming to us. But, however opinion may differ, we must recognize that we have scored two points that are vitally important to us, skirtmakers: (1) The

manufacturer must register his contractors and be responsible for the conditions in their shops; (2) No contractor can be recognized as a union shop unless he operates at least eight machines. These two gains are so self-evident that argument is needless. They will afford us an opportunity for exercising a certain control on the inside and outside skirt shops.

* * *

A. A. Kazan, secretary of Local No. 35, expresses the sentiment of the cloak pressers in these words:

The new agreement assures to our members an increase in wages and a shorter working week—two important improvements for the pressers. It is to be expected that our members will hold this victory of the union dear to them and will watch earnestly over all that has been gained. Aside from wage improvements, the victory will enable us to abolish some practices that have been detrimental to our members. Without a strike, it would have been impossible to effect such reforms.

AS OTHERS SEE US

It would be impossible to cite even a thousandth part of the comment which, we find, has been very general in the daily and weekly press and in the organs of the great labor movement. These were mostly sympathetic to the union, speaking of the settlement as a victory. We shall, however, cite one typical and expressive comment which sums up the situation from various angles. Under the caption "Good Luck, Cloakmakers," in the Jewish Daily Forward of August 5th, M. Baranow, a well-known Russian and Yiddish journalist, says in effect:

Speaking of merit, it would be wrong not to mention the devoted, tireless work of the leaders of the Cloakmakers' Union—the finest group of men the organized Jewish workers in America ever had the fortune to possess as their officers. In the matter of leadership, the cloakmakers, ladies' waistmakers and tailors are the most fortunate among the unions composed mostly of Jewish workers in America.

Yet another compliment is due to Comrade Hillquit. He acted like a fine statesman, a capable diplomat and devoted friend of labor, with tact and dignity and without sensational playing to the gallery. The least the cloakmakers can do for him is to take out their final naturalization papers, move to Harlem and send him to Congress.

As to the agreement with the employers, so far, one may say this: (1) It is not a protocol; (2) It is the best arrangement under the circumstances; (3) Its workings remain to be seen.

A TRIBUTE TO THE ACTIVE WORKERS

One of the facts the cloak manufacturers overlooked, when they embarked on their attempt to smash the union, was the large number of earnest and devoted men who day and night labored indefatigably in this remarkable strike. Here and there isolated remarks were overheard objecting to this, that and the other arrangement. Apparently such carping critics are wont to find fault with every activity in which they do not play first fiddle.

Of course there was no perfection in the first weeks of the strike, because perfection is out of the question. Yet how efficiently and with what thoroughness the strike machinery proceeded! To control 45,000 people, to maintain them in a material sense and keep up their spirits, to have everyone on record for a hundred days in succession—we are not aware of a single case where a gigantic struggle of this description has been waged for fourteen weeks with such order and precision.

The manufacturers overlooked the fact that the Cloakmakers' Union had at its disposal the human material out of which an elaborate strike machinery, working with almost scientific accuracy, could be put together at short notice. How quickly the General Strike Committee organized its forces! In a few days all the committees were at work. Each committee had its particular difficulties. Still, it did not take long before all the component parts were made to fit in into their proper places, and the various committees did their work with a machine-like precision, as though they had been constituted by a master mind.

The composition of the General Strike Committee affords us an idea of the extent of the work in this strike in all its ramifications. Much has been written on this topic in Yiddish papers, notably the Forward and New Post; but it is worth while to analyze as succinctly as possible the enormous task confronting some of these committees and the men at their head.

Consider for a moment the manifold tasks of President Schlesinger as the chairman of the General Strike Committee. He was not only the leader of the strike, but jointly with Mr. Robert W. Bruere, conducted the publicity campaign, and jointly with Morris Hillquit attended the confer-

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all Communications to

LADIES' GARMENT WORKER, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone: Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY — ONE DOLLAR PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office

GENERAL OFFICERS

B. Schlesinger, President

Ab. Baroff, General Secretary-Treasurer

John F. Pierce, 1st Vice-President, 32 Union Square, New York City.

Solomon Metz, 2nd Vice-President, 359 Rockaway Avenue, Brooklyn, N. Y.

George Wishnak, 3rd Vice-President 40 East 23rd Street, New York City.

Max Amdur, 4th Vice-President, 39 North 10th Street, Philadelphia, Pa.

Jacob Halpern, 5th Vice-President, 141 Grafton Street, Brooklyn, N. Y.

S. Koldofsky, 6th Vice-President, 101 Spadina Avenue, Toronto, Canada.

Luigi Cassatta, 7th Vice-President, 1714 Lexington Avenue, New York City

B. Kurland, 9th Vice-President, 20 Lawrence Street, Boston, Mass.

A. Cohen, 11th Vice-President, 7913 Amos Avenue, Cleveland, Ohio.

S. Lefkovits, 12th Vice-President, 40 East 23rd Street, New York City.

J. Katz, 13th Vice-President, 1142 Baker Street, Toledo, Ohio.

ences with the association representatives. President Schlesinger almost daily visited the strike halls, received various committees, attended and spoke at meetings of strikers and meetings held on behalf of strikers. He saw and talked with everybody, and procured large sums of money to keep things going financially. How he could cram all this multifarious work into the limited time at his disposal and attend to the routine work of the International as well, is almost beyond comprehension. Only his most intimate associates know with what energy and assiduity the president of our International applies himself to any task under his supervision. We know now how he denied himself in this work and how well he succeeded.

As to the chairmen of committees, these were all tried and trusted men, most of them in the service of the union as local leaders and officers since many years, men to whom the labor movement is a part of their very life and soul.

One of these is Ab. Baroff, secretary-treasurer of the International Union, who has been in the trade union movement for many years. He helped to build up the biggest local of the International—the Waist and Dressmakers' Union, Local 25, serving as one of its managers until about nine months ago. Baroff was the chairman of the Speakers' Committee, succeeding Elmer Rosenberg of Local 10, who had resigned owing to stress of work. Secretary Baroff also made himself busy in the work of the strike in various other ways.

Geo. Wishnak, third vice-president of the International, and until now manager of the Cloakmakers' Joint Board, has held several responsible offices in the union in course of the last six years and contributed much to its success. Vice-President Wishnak was the chairman of the Settlement Committee.

With him were associated Julius Woolf as vice-chairman of the Settlement Committee and H. Kleinman, a former secretary of the Joint Board, both in the active service of the union since many years. We might also mention Bro. H. Zlotchin, the manager of the down-town office of the Joint Board, who took charge of the settlements of the down-town shops.

J. Halperin, fifth vice-president of the International and manager of the Cloak Finishers' Union, Local 9, was the vice-chairman of the General Strike Committee and chairman of the Out-of-Town Committee. His was a hard, complicated task.

Philip Kaplowitz, secretary-treasurer of the Joint Board, was the chairman of the

LEADING MEN IN THE GENERAL STRIKE COMMITTEE

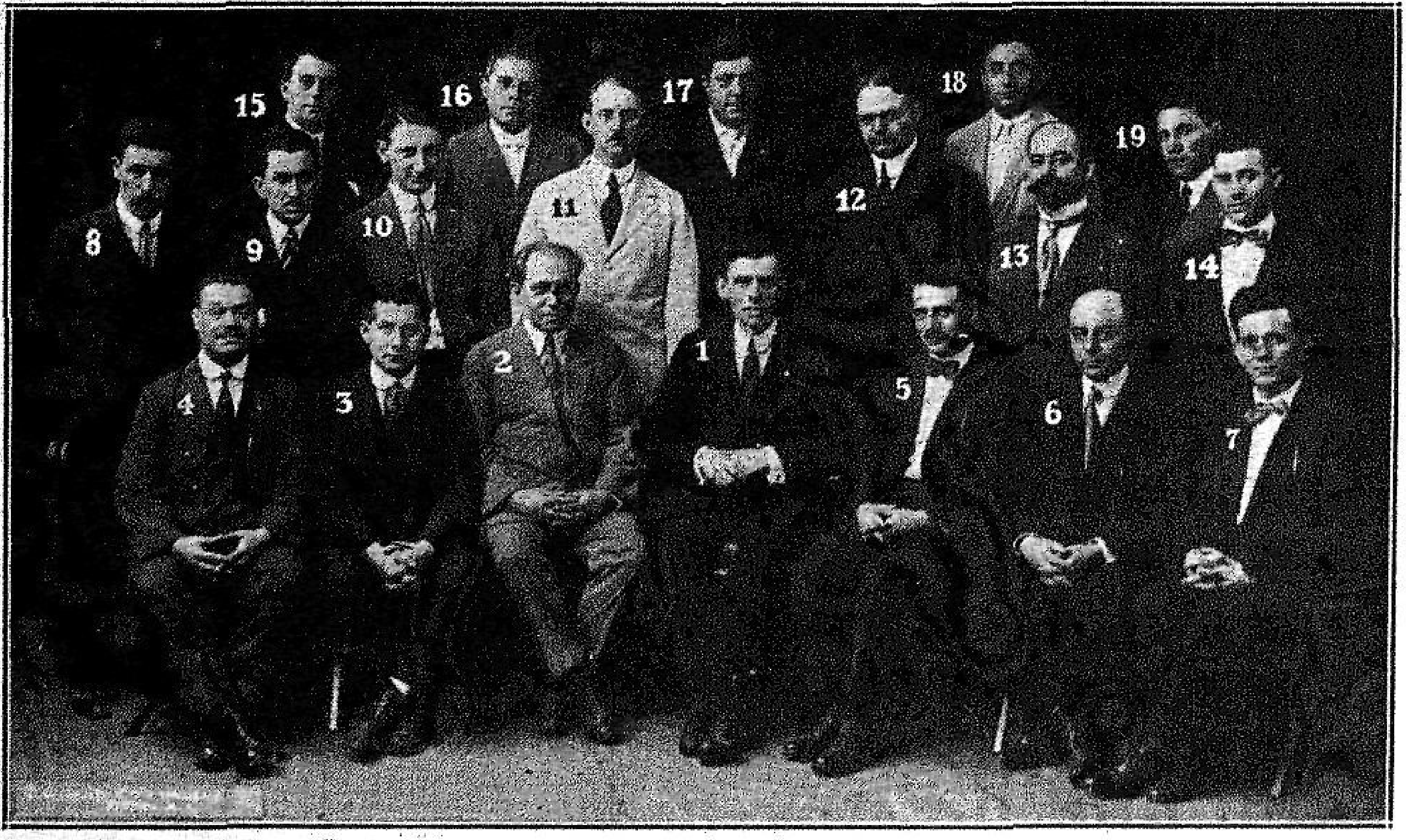

(1) B. Schlesinger, (2) Ab. Baroff, (3) Ph. Kaplowitz, (4) S. Zlotchin, (5) Morris Hillquit, (6) Geo. Wishnak, (7) J. Halperin, (8) M. Kovinsky, (9) N. M. Minkoff, (10) Dr. Goldfarb, (11) Robert W. Bruere, (12) Allan Robinson, (13) S. Lefkovits, (14) L. Langer, (15) Julius Woolf, (16) M. G. Leader, (17) Jesse P. Cohen, (18) D. Shub, (19) S. Metz.

Finance Committee. We shall know how to appreciate his responsible work upon analyzing the exhaustive financial report of the strike soon to be published. A preliminary report is published in another column.

Sol. Metz is second vice-president of the International and also manager of the Cloak Pressers' Union, Local 35. As the chairman of the Organization Committee he supervised the furnishing of working cards to the thousands of workers whose employers had settled with the union and sent them back to the shops duly impressed with the spirit of solidarity. For the last seven years Metz has been engaged in responsible work for the union on and off.

M. Kovinsky, a member of Local 9 and the chairman of the Joint Board, was the chairman of the Halls Committee, having charge over the halls in which the strikers met daily. It was a complicated task, requiring diligent and earnest attention.

J. P. Cohen, manager of the Cutters' Union, Local 10, was the chairman of the Picketing Committee. The arduous nature of this work is well known in labor circles. In this strike the picketing work was done in an original manner. Thanks to the impartiality of the police, strong-armed men were hardly heard of in this strike. It was risky for employers to hire them, and broken heads were rare, while arrests were comparatively few. With Bro. Cohen were associated as joint chairmen of this committee Brothers J. Braslover of Local 35 and H. Krakoff of Local 17.

S. Lefkovits, twelfth vice-president of the International and a manager of one of the Joint Board offices, was the chairman of the Law Committee. He looked after such strikers as had the misfortune to be arrested, and together with Attorney Max Levin tried to have them released without delay.

N. M. Minkoff, secretary-treasurer of the Cloak Finishers' Union, Local 9, was the chairman of the Relief Committee. This committee did not begin to function until the fifth week of the strike. Bearing in mind that the committee paid out over $400,000 in relief, mostly in small sums, one may form some idea of its difficult task. The committee had two departments: one department considered the merits of the case and fixed the amount, and the other paid the sums to the applicants as directed. See Bro. Minkoff's interesting report in another column.

L. Langer, secretary of the Joint Board, acted as secretary to the General Strike Committee. He assisted some of the committees and especially the Out-of-Town Committee, and arranged all the meetings of the General Committee.

Of the others who contributed their share to the work of this strike were M. G. Leader, manager of the Reefermakers' Union, Local 17, and H. Wander, manager of the Skirtmakers' Union, Local 23. M. Weinstein and M. Finkelstein attended the requirements of the settled shops.

The list of the zealous workers in the interest of the strike is as yet not complete. We invite the committees to send us detailed reports.

ADDITIONAL LOCAL DONATIONS SINCE JULY 28, 1916

Local	
4—Baltimore Cloakmakers	$500.00
14—Toronto Cloakmakers	100.00
15—Philadelphia Waistmakers	300.00
18—Chicago Cloak Pressers	200.00
24—Boston Skirtmakers	100.00
38—New York Ladies' Tailors	100.00
60—Chicago Whitegoods and Kimono Wkrs.	50.00
63—Cincinnati Cloakmakers	7.00
66—New York Bonnaz Embroiderers	50.00
73—Boston Ladies' Garment Cutters	100.00
81—Chicago Cloak Cutters	52.80
98—Cincinnati Skirt Pressers	30.00
Cleveland Joint Board	118.70

CONGRATULATIONS

President Schlesinger received a large number of telegrams congratulating him and the union on the successful termination of the cloakmakers' strike. A few typical messages follow:

Benjamin Schlesinger, New York.

Permit me to extend to you, your associates and the great rank and file of the cloakmakers, my earnest congratulations upon the splendid results achieved after a hard-fought struggle. May it tend to build up more firmly the organization of the workers in your and in all other industries.—*Samuel Gompers.*

* * * *

B. Schlesinger, New York.

The 5,000 organized cloakmakers of Philadelphia congratulate you on the victory won. Three cheers for our International. Hurrah for our President!—*Joint Board, Cloakmakers' Union, Philadelphia.*

* * * *

Ladies' Garment Workers' Union, New York.

We are glad to celebrate the glorious victory of organized labor. In rejoicing with you we rejoice with and for the entire labor

movement. Long live organized labor.—*Unity House, Local 25, Pinchill, N. Y.*

(Unity House is a summer resort for the shirtwaist girls of New York, originated and financed by the Waist and Dressmakers' Union, Local 25.)

* * * *

B. Schlesinger, New York.

We are very much gratified to hear of the victory achieved in the great struggle. May this settlement be permanent and lasting. Three cheers for the International Ladies' Garment Workers' Union.—*A. Rosenberg, Boston, Mass.*

* * * *

B. Schlesinger, President I. L. G. W. U.

It is indeed a splendid victory. The corset workers join in sending congratulations.—*Corset Workers' Union, Local 33, Bridgeport, Conn.*

* * * *

Benj. Schlesinger, New York.

Congratulations. We rejoice with you in your happiness. Hope to see you soon in Chicago.—*Mrs. Ray Schlesinger and family.*

* * * *

Benjamin Schlesinger, President I.L.G.W.U.

Heartiest congratulations on the splendid victory attained by your organization.—*A. W. Miller, President Int. Fur Workers' Union.*

* * * *

Int. Ladies' Garment Workers' Union, New York.

The Waist and Dressmakers' Union of Philadelphia cheers the victory of the brave cloakmakers and the International Union.

* * * *

Similar congratulations also came from Horkins for Local 53, Cutters of Philadelphia; Dworkins, Relief Conference of Toronto, Canada; J. Baskin, Workmen's Circle; Ben Wenhendler, Local 92 of Toronto; M. Pearlstein, Cleveland; M. Shur, Toronto; Frank Nemerowsky, Cincinnati Joint Board; H. Kruger for Northway's employees, Toronto; Vice-President S. Koldofsky, Toronto; D. Solomon, Cleveland, and Vice-President A. Cohen of same city; Cloakmakers' Joint Board of Chicago; D. Cohen, Baltimore; A. Silver, Philadelphia; H. Sonberg and S. Labenson, Joint Board of Montreal, Locals 19, 51, 61, 102 and 112; Waistmakers, Local 49, Boston; Miss Litwakoff and Miss Lipschitz, Philadelphia, and Cloakmakers of Toledo, Local 67.

PREPARING FOR VIGILANT CONTROL

During last month the Cloakmakers' Joint Board started preparations for vigilant control of the shops. "Eternal vigilance is the price of Liberty," and the Joint Board is confronted with the task of arranging the work of its various offices in line with the requirements of the new agreement. A special department for the control of the contractors' shops and for the mitigation of the evil of sub-manufacturing must be organized forthwith. A large staff of energetic business agents and inspectors will have to watch over the new standards being enforced, and that the union shall be in close touch with the shops. Well-known members were recommended for appointment as managers of offices and as business agents.

BROTHER WISHNAK RESIGNS

Brother Geo. Wishnak's resignation as Manager of the Cloakmakers' Union is to be regretted. For the last six years Bro. Wishnak has filled various offices in the union. He started as business agent, then became manager of the Joint Board Yiddish organ, "The New Post." Subsequently he was appointed assistant chief clerk under the protocol of 1910, and in 1914 became chief clerk and manager of the Joint Board. In the interval he was financial secretary of Local 17, and for more than a year he has been third vice-president of the International. Brother Wishnak has accumulated considerable experience which is of great value for the Cloakmakers' Union.

The Joint Board has reluctantly accepted his resignation. We are assured, however, that he will continue an abiding interest in and friendship for the union. Thus we may hope that sooner or later Bro. Wishnak will once more place his wide experience and abilities at the service of the organization.

RAINCOAT MAKERS SCORE A VICTORY

Local No. 20, Waterproof Garment Workers' Union, has just signed a new agreement with the association in its trade which provides for a minimum base rate for operators of 75 cents an hour, with price adjusters in case of disagreement, $29 a week for cutters, extra pay for overtime and other improvements. A strike was called but only lasted one day. Settlement with independent employers are proceeding apace. William Karlin was Counsel for the union.

Receipts and Expenditures in the Recent Cloak Strike

Cost of the Strike.—How the Money Was Spent.—Sources of Income.

By PHILIP KAPLOWITZ

(Sec'y-Treas. of the Cloakmakers' Joint Board and Chairman of the Finance Committee of the General Strike.)

A detailed report of the receipts and expenditure in the general strike will be ready in a few weeks. The Auditing Committee has just been elected, and in co-operation with the auditor is already diligently at work. But some time must elapse before its report is completed. To examine and sift through an expense account involving a total of $627,245.92, made up of small items of two to three dollars, including sums of 25 cents, is no small matter, particularly when the committee desires to investigate the purpose and accuracy of the minutest detail.

Notwithstanding all this, we are in a position to give our members a general idea of the expense details and the manner in which they were incurred.

As soon as the Joint Board knew positively that a lockout was in progress, and the General Strike Committee was organized, it was decided that the Finance Committee should consist of the local secretaries with myself as chairman. Thereupon we met several times and elaborated a plan of procedure. To eliminate unnecessary difficulties and render the work easy and efficient, we formed ourselves into sub-committees. Thus Brother Kazan, secretary of Local 35, and myself were appointed to take charge of all payments at the Financial Department. Unfortunately Brother Kazan was taken sick and this part of the work devolved entirely upon my shoulders. Brothers Minkoff, secretary of Local 9, Fried, secretary of Local 1, and Relkin, secretary of Local 23, had been appointed to attend to the work of relief, and they have been at their task for seven weeks without respite, until circumstances rendered the continuance of relief impossible. During the time they paid out $429,331.05. A glance at the receipts cited below will show how difficult it was for the committee to go as far as it actually went. But of the work of the Relief Committee Brother Minkoff reports separately in another column.

The next committee to incur heavy expenses was the Hall Committee. This committee spent a total of $26,385.28, an average of close upon $1,900 a week. It devolved on this committee to provide the strikers in the halls with petty cash for car-fares to enable them to proceed to the picket lines, and sundry small items of expense. How much the weekly average for each of the 2,600 shops amounted to out of this total sum can easily be imagined. These payments were made by each hall chairman to the strikers in the hall under his charge. The strikers handed him signed receipt-slips, and upon presenting these slips to the Hall Committee he was reimbursed in full; the Hall Committee in turn being reimbursed by the Financial Department upon presenting the said receipt-slips.

Strikers frequently complained that they were not receiving car-fare allowance. When it was explained to them that 10 cents a day for car-fare to every one of the 50,000 strikers would amount to $30,000 a week, which the union could not stand, some would shake their head in surprise that even a paltry sum of 10 cents had to be economized.

The rent bill for the halls where the strikers met, amounted to $33,654.28, an average of about $2,400 a week. Before the strikers vacated the shops a sub-committee had hired twenty-eight halls for them. Then, when some shops had settled, and the strikers gradually returned to work, a number of halls were given up and the expenses diminished. Thus, at first the rent bill was $3,000 a week; after five weeks it stood at $2,800, and finally at $2,000.

The expenses of the Picketing Commit-

tee amounted to $32,758.18, a weekly average of about $2,300. Their expenses consisted of car-fares, petty expenses and relief for the 400 men employed on special picket duty.

The Out-of-Town Committee incurred a total expense of $23,725.77. This consisted of car-fares, railroad fares, hotel and sundry expenses. At times the committee employed more than 100 persons. This committee will issue an independent report of its work.

Our office in New Jersey has cost during the strike $10,310.25. Its work covered all the surrounding towns exclusive of Newark. We succeeded in unionizing between seventy and eighty scab shops. The work at Newark, including Passaic and Rutherford, cost $3,600.

The Settlement Committee incurred an expenditure of approximately $2,927.25. This covered rent, telephone charges and petty expenses for members of the committee.

Brownsville absorbed some $3,000, Brooklyn $4,000, and Harlem $6,000. These districts conducted their own picketing work and paid their own hall rent.

The Law Committee, attending to court cases, spent some $4,000, incurred in cases of arrest in and out of N. Y. Court fines amounted to $600 and bail for arrested strikers totaled $700 for the entire period.

The expenses of the Organization Committee amounted to about $5,600. The committee consisted of some 200 persons and received trifling amounts for personal expenses.

The cost of investigations reached approximately $4,500. This included private detective service, information, and locating of shops where scab work was being made.

Expenses in connection with the ladies' tailors amounted to $7,600. In the first stages of the strike we found that sample cloaks were being made in ladies' tailoring establishments for cloak houses involved in the strike. We brought a few thousand of these workers out in sympathy with the cloakmakers. Most of them are still out, having lost their season and must wait for the advent of their new season.

Office salaries for clerks, typists and extra help, reached the sum of $4,000. The officers received no pay during the strike. Payments made to the delegates and those in charge of the settled shops totaled $3,500 for the entire time of the strike.

The Parade on July 6th, cost $349 55.

Stationery cost some $400 and printing $3,000. All the printing and stationary for the committees in connection with the strike were ordered direct by the Financial Department.

Other items were: telephone bills, $470; office car-fares, $90.13; postage, $171.95.

Lawyers' fees, attending all city and out-of-town court cases totaled $6,700.

The Speakers' Committee spent $838.25, mostly for car-fares and small personal expenses.

Medicine and doctors' fees amounted to about $200. This includes medical aid to strikers who chanced to get injured and strikers taken sick, who could not pay the doctor's bills. We actually assisted with medical aid every striker who applied to us, who needed the service himself or for his family. That this item of expense is comparatively small, is due to the gratuitous service rendered to our people by more than sixty physicians. There were, however, special cases where these doctors could not be reached and the union defrayed the expenses.

The shops in Bronx entailed an expenditure of $887.60. We had there a hall in which the strikers of the locality met under the supervision of a chairman appointed by the union.

Advertising and small miscellaneous expenses are still to be accounted for. These will be found in the regular report. The union will also have to pay for a certain quantity of the milk distributed under the supervision of the headquarters of the Women's Trade Union League.

All the aforesaid payments were made by check. Even the chairmen of committees who paid in cash, received checks at the Financial Department for amounts distributed. The Financial Department incurred no expenses.

Now as to the receipts. Most of these came through the office of the International Union in large sums. Its accounts of receipts from various sources are not complete yet. It is possible, however, to state the figures approximately as follows:

Collections in the settled shops	$117,524.03
Branches of Workmen's Circle—Remitted direct to Joint Board.	288.30
Individual donations ..	518.44
Collections through Jewish Daily Forward	25,190.73
Forward Association ..	2,000.00
Through other publications—Sent direct to the Joint Board....	491.45
From Independent organizations	2,336.65
Through the International	178,085.68

In the amount remitted by the International is included $52,200 received from the Citizen's Committee, donations received from the locals of the International and various sums donated by the Amalgamated Clothing Workers of America, International Furriers' Union, Cloth Hat and Capmakers, and other organizations.

Pending the issue of the regular report which will account for every cent of income and expenditure, the above figures convey a clear idea of the huge cost of the strike and what tremendous efforts were required to meet the financial needs of this colossal struggle between capital and labor.

The Work of the Relief Committee in the Recent Strike

A Preliminary Report of Interest.

By N. M. MINKOFF
Financial Secretary of Local 9 and Chairman of the Relief Committee.

The Relief Committee began to function in the fifth week of the strike. No relief was distributed in the first four weeks.

At first, handing out relief to a mass of 60,000 people seemed quite a difficult task. The first question we asked ourselves was: Should the committee deal directly with the strikers, or through the shop chairmen? After due consideration we adopted the former course. The committee formed itself into two departments: one department passed on the merits of the case and fixed the amount, and the other department paid out upon the applicants' presentation of a certificate handed them by the committee.

We met the first week at the main office of the Joint Board, on Twenty-third Street, to deal with emergency cases only. After being at the task for two days, we found that the word "emergency" was rather elastic. For example, when a striker still had some credit at his grocer or butcher, but had lost it at his landlord, who threatened and often actually served notice of eviction—clearly this was an emergency case. On the other hand, when the landlord had a touch of compassion (a rare quality with this class) and the other creditors were hard of heart,—surely this was an emergency case. Each applicant told his sad tale, and interpretations as to the meaning of emergency could not explain away his immediate need. Thus, before the week ended we found that no amount of stretching the point would satisfy the strikers and, swim or sink, we decided to begin paying general relief.

A few days later the work was in full blast. We created a Registration Department, a Record and Paying Department, and so forth. A time was set for the strikers of each hall to call at the committee's office, and the work was properly attended to.

Individual strikers would come to our special office on Twenty-first Street, subsequently nicknamed "the bank," and receive satisfaction.

In the first week we attended to the workers of 1,100 shops who met in nineteen halls. These shops represented 35,446 strikers, 14,982 of whom applied for relief. Aside from these, we likewise had strikers in Brooklyn, Brownsville, Harlem,

Bronx, Mount Vernon, Yonkers, N. Y., Long Branch and other cities and towns in New Jersey. Altogether we paid the first week $48,900 to 15,373 applicants representing 41,546 strikers. The number of applicants rose every week. The maximum sum was reached in the sixth week, when we paid out $67,487.

The work would have been easier and more pleasant had not the fear of having to stop payment on the morrow hung over our heads. At the same time the papers were continually publishing reports that there were ample funds. To the average needy worker who applied for relief, our state of affluence, (according to the papers) was encouraging. After listening to his sad tale the committee would explain that we could not go beyond certain limits. "Then why do you say in the papers that you have plenty of money?" this brother would protest. It was impossible to disclose the actual state of affairs to everybody, and, on the other hand, many shook their heads in doubt at hearing the precise truth. Thus the committee constantly found itself between two fires.

As the weeks passed, want and suffering markedly increased among our members, while the treasury decreased. True, the labor organizations warmly responded to our appeal. Some of them did more than we had expected, but it did not go far enough; for with the amount of money we distributed in relief in one week, some of the larger unions could conduct a general strike for six months.

Scenes of distressed members, some with proud mien, others utterly heart-broken, depicting the wretched plight of their impoverished families are still vividly before our mind's eye. The committee strained every effort to help every needy striker. We knew that the struggle would be protracted, and endeavored to make the short rations last until the very end.

During eight weeks the amount of relief distributed totaled $429,331.05.

Every applicant received assistance without the least discrimination. The shop-chairmen, jointly with most hall-chairmen, saw to it that the names of those who were not in pressing need should be omitted from the list of applicants. In this respect the chairmen did their very best. We shall show in our general report the percentage of relief cases in every hall, accompanied by name of the chairman. On the average 71 per cent. of the strikers received relief.

* * *

This tremendous struggle, which evoked the attention and admiration of all sections of the community, owes its success to the tireless labors of a few people, some of whom are well known, while others are unknown to our members. One of these is Brother Reikin, secretary of the Skirtmakers' Union, Local 23, who was the treasurer of the Relief Committee. Nearly half a million dollars passed through his hands. From early morn till late at night he, with a few assistants, sat behind the rails of our "bank" at Twenty-first Street distributing small sums of two and three dollars to individual strikers, attending to 5,000 applicants daily for eight weeks in succession. There were many days during which it was simply impossible for him to take refreshments. Brother Kaplowitz, secretary of the Joint Board, will testify as to Reikin's punctuality and attention to detail. Every evening he handed Bro. Kaplowitz the receipt-slips for which he received checks on the bank. A similar tribute should be paid to our "secretary of the treasury," Bro. Kaplowitz, who deserves this title. Mention should also be made of Bro. Fried, secretary of the Cloak Operators, Local 1, who was the secretary of the Relief Committee.

In conclusion I should not omit to mention my colleagues on the Relief Committee, which consisted of one member from each local affiliated with the Joint Board. These were Sapin of Local 1; Bender, Local 9; Fux, Local 11; Belker, Local 35; Anzaloni, Local 48; Bien, Local 64, and Brothers Beininson, Sobel and Goldner who assisted in the work. Sapin, Bender and Belker were among the first members of the committee. Their loyalty, devotion and sense of responsibility to the members and the organization was truly remarkable. I feel that every one of us honestly fulfilled his obligation to the striking cloakmakers and to our powerful union. None of us expect any thanks, but if thanks are to be given, they must be showered first of all on the members of our union—the strikers—who evinced courage and moderation during the entire fourteen weeks of the strike.

Our Friend Robert W. Bruere*

Mr. Bruere Tells Why He Took a Deep Interest in the Cloakmakers' Fight.

No small factor in the fourteen weeks' fight of 45,000 cloakmakers to make their strike effective against the cloak manufacturers was the support of public opinion given to the needle workers because they were willing at all times to arbitrate, while the employers took the stand that the industrial battle was none of the public's business, and that they wanted no interference by "high-brow uplifters." No small factor in the cloakmakers' gaining and retaining this favor of public sentiment was the work of Robert Walter Bruere, writer, lecturer, and social worker, who gave almost four months of his time to the task of advising the Cloakmakers' Union. It was he who organized the Citizens' Committee for the support of the Locked-Out Cloak and Suit Makers, composed of Allan Robinson, Jacob H. Schiff, and other prominent New Yorkers; it was he who raised more than $50,000 in subscriptions for the strike fund; it was he who brought about the distribution of 200,000 quarts of milk to strikers' babies; it was he who persuaded sixty physicians to give their time gratis to the care of the strikers' families; it was he who was press agent, as well as adviser, to the union which fought against heavy odds.

Mr. Bruere is a student of problems of social economy. Before the cloakmakers' strike which has just ended, he had studied social problems in Europe and America. He had been a lecturer in the Rand School of Social Science; general agent for the New York Association for Improving the Condition of the Poor; Secretary of the Committee on Physical Welfare of School Children; Secretary of the New York Milk Committee; Executive Secretary of the Big Brother Movement; and had occupied other similar places. For the last three years he has been a mediator in the dress and waist industry, as his brother, Henry Bruere, former City Chamberlain, had been a member of the Mayor's Council of Conciliation in the cloak industry.

Mr. Bruere attended the conference in the City Hall on April 26, when the officials of the Manufacturers' Protective Association refused to meet the Mayor, a decision they afterward reversed, and when the manufacturers locked out the cloakmakers on Friday, April 28, Mr. Bruere got an office at the headquarters of the union, 32 Union Square, the next day, and started in on his job to carry public opinion on behalf of the workers. And now at the end of what he believes a great victory for the union, he is preparing to catch up with his literary work, which had a hiatus of four months, while he worked for the cloakmakers.

A GREAT VICTORY

"The strikers have won a great victory," he declared. "The claims of the manufacturers that they have won is fallacious. The union retains the preferential union shop provision, gets an increase in wages for the workers, gets a shorter working week, gets the expert price adjusters and greater guarantee of control of contractors, because of the new system of registration of the sub-manufacturers.

"The manufacturers have gained their vaunted point of the elimination of the outside conciliator, but does that mean a loss to the union, which has not signed away its right to strike, as was done under the old protocol? Whatever may be said of the theoretical correctness of the impartial conciliators, it had come to pass that both sides were lax in living up to the mandates of the conciliators. Some of the rulings handed down eight months before the lockout and strike have not been put into effect. Under this condition, the union, as well as the manufacturer, suffered. I have every confidence that under the new arrangement, with the employers and the union officials free to deal with each other directly, and with each having in mind what damage the other can do to it, there will be a better understanding all around."

Mr. Bruere was asked why he had taken such a deep personal interest in the cloakmakers' fight.

---

* From the New York Times, August 6, 1916

STRIKE SERVED TO MAKE BETTER AMERICAN CITIZENS

"Why I am interested?" he asked. "It is the most interesting thing in the world to me—this fight for industrial democracy. It is more fun for me than any other kind of work. As I have said time and time again, for these cloakmakers to have been crushed, these men, most of whom are newcomers to our shores, for them to have been crushed would have been to break their faith in American democratic institutions and the force of American public opinion. I fought to see that they were not crushed and their union destroyed, as the manufacturers wished.

"This strike and other cloakmakers' strikes have done a valuable service in making better American citizens. The workers have learned that the American public is interested, vitally interested, when the lives of 60,000 workers and their families are in danger from starvation. They have been taught the lesson of the value of the democratic organization of the union. They have learned that it is good to live in America.

"This was taught them when the landlords down on the east side, the landlords whose supposed severity was a by-word, when these landlords cut the rent by a quarter or a half, because they believed the 'cloakmakers were a pretty good bunch after all.' Hundreds of evictions were prevented because the landlords, responding to public opinion, were willing to trust the heads of families for the rent until the cloak machines were humming again.

"These cloakmakers learned a lesson when society women got up at 5 o'clock in the morning to serve their pickets breakfast along Fifth Avenue at 6:30 o'clock. They learned something when sixty physicians, with other things to do, found time to minister to them free of charge; when a group of dentists treated the teeth of strikers who couldn't pay; when thousands of families found fresh milk for the babies every morning for which they did not have the money to pay. They won't forget these things that public opinion did for them at home.

"And then it was the force of public opinion that helped end the strike and force the manufacturers to make a settlement. The profits awaiting the employers were a factor, but public sentiment was a more potent factor.

"It is hard for the layman to understand just how much it helped the people to know that New York was with them. Every favorable news article in the English papers, every complimentary editorial, was read to them in Yiddish and Italian in the halls by the shop Chairmen and reprinted in the Jewish newspapers. I know personally that they could not have held out, that they would have become discouraged long ago, if they had not felt that the public wanted them to win."

DREAMS OF FUTURE INDUSTRIAL EDUCATION

Mr. Bruere has not quit the cloakmakers. He has dreams for them, dreams of schools in connection with the public school system, where the younger generation may be taught to make cloaks in a better and more efficient manner; where industrial democracy may be taught, and the workers shown that they have an interest in the healthiness of the industry no less than the manufacturers. He wants to make the union more than an instrument with which to wage strikes; he wants to make it a factor in the daily life of the cloakmakers.

"The cloakmaking industry is practically a new industry," said Mr. Bruere, "and in the way American things develop it must be put into the hands of men who know more about industrial economy than those who now control it. They are too selfish, too short-sighted to control the destinies of such a gigantic enterprise,

affecting the lives and happiness of so many persons. An industry, which is so vacillating as it is now must be better organized. It must be changed from a sweat industry where the workers struggle for just enough to live, and often don't get that.

"And all of the blame must not be laid at the door of the manufacturers. On the one side they face the woolen trust which gets every cent it can for the raw materials, and on the other hand there is the cut-throat competition. This brings about the result that the profits are made for a large part out of the exploitation of the workers. But all this will change."

PRAISE FOR PRESIDENT SCHLESINGER

Mr. Bruere had words of praise for Benjamin Schlesinger, President of the International Ladies' Garment Workers' Union.

"This man gave up a $10,000 a year job, good for life, to organize the cloakmakers' union," he said. "He had received a salary of $200 a month, and since the strike has been going neither he nor any other official of the union has received a cent in pay. I doubt if there was another man in New York who could have led such a good fight for the cloakmakers. Few men have done more for their fellows than has Ben Schlesinger. He is a type of the best citizen."

דער
לײדיעס גארמענט װארקער

סעפטעמבער
1916

אינהאלט:

עדיטאריעלס: א היסטארישער טרייד יוניאן אגרימענט. — די קאסטען פון'ם סטרייק, א לעהרע פאר דער צוקונפט. — די 13טע קאנווענשאן ווידער אבגעלייגט.

דער קאמפף פאר ארבייטער ארגאניזאציאן אין מעקסיקא. סעמועל גאמפערס.

דער מענש און די מאשין פראפ. סקאט נירינג.

וואו דער שוך קוועטשט ביי די אייזענבאהן ארבייטער. יודזשין ו. דעבס.

דער ערשטער לייבאר דעי און דער היינטי־גער. א. רוזברי.

אונזער פריינד ראבערט ברוער.

איהרע לאנגע האר (ערצעהלונג) ע. א. מיטשעל

דער געלונגענער קאר סטרייק אין ניו יארק — א. ר.

די וויסט און וואיט גודס ארבייטער אין נוארק, נ. דזש. — רעפארט צום קאנווענשאן.

אפיציעלער ארגאן פון דער
אינ. לײדיס גארמענט װאירקערס יוניאן
32 יוניאן סקװער, ניו יארק.

דער לײדיעס גאַרמענט װאָרקער

נומ. 9 | סעפּטעמבער, 1916 | 7טען יאַהרגאַנג

אַ ריכטיגער טרייד־יוניאָן אַגרימענט

דער לעצטער אַקט אין דער דראַמאַ פון דיאַוקמאַכער סטרייק איז פאָרגעקומען דעם 3טען אויגוסט, ווען די ארבייטער האָבען גוטגעהייסען דעם אויסגעבעסערטען אגרימענט דורך אַ גרויסע מאַיאָריטעט שטימען. דערמיט האָט זיך דער פערצווייפעלטער סטרייק געענדיגט מיט ערפאָלג פאַר דער יוניאָן.

מיר האָבען שוין אין פאָריגען נומער בעטאָנט דעם אונבעשרייבבאַרען פאַקט, אַז דער אָבמאַך צווישען דער יוניאָן און דער אסס'ן איז אַ ריינער זיעג פאַר די קלאָוקמאַכער, הגם ער איז בעגרינדעט אויף אַ קאָמפּראָמיס. די ארבייטער האָבען געוואונען די הויפּט פּונקטען, איבער וועלכע די אסס'ן איז געווען אַזוי איינגעעקשנ'ט זינט לעצטען פעברואַר. איינער פון דיזע פּונקטען און דער וויכטיגסטער, איז די אנערקענונג פון דער יוניאָן און די פערפּפליכטונג פון די בעלי בתים צו געבען יוניאָן לייט דעם פאָרצוג. דערמיט האָט די פּראָטעקטיוו אסס'ן אויפגעגעבען איהר שטאַרקסטע פּאָזיציע — איהר טאַקטיק איינצופיהרען אָפּען שאַפּ — אַ טאַקטיק וואָס האָט איהר בעוועגט צו דיעזען קאַמפּף.

דער אַגרימענט, וועלכער איז אָבגעדרוקט אויף אַן'אַנדער פּלאַץ אין דיזען נומער, ווייזט וואָס די ארבייטער האָבען געוואונען אין ווייגעס, שטונדען און אַנדערע ארבייטס קאָנדיציאָנען. עס איז ניטאָ קיין איינציגער פּונקט וואָס זאָל קענען אויסגעטייטשט ווערען אַלס אַ צוריקגאַנג צו אַמאָליגע קאָנדיציאָנען, אָדער אַלס אַ שאַדען צו דעם פּרעסטיזש און כבוד פון דער יוניאָן, אָדער אַז דורכדעם פערליערען די ארבייטער פרייהייט אָדער וועלכע עס איז מאַטעריעלע נוצען.

מאָרים הילקוויט, דער לאָיער פון דער יוניאָן און הויפּט פערטיידיגער פון די ארבייטערס אינטערעסען ביי די קאָנפערענצען, האָט גאַנץ ריכטיג בעמערקט, אַז דער נייער אַגרימענט איז — אַ טרייד יוניאָן אַגרימענט אין דעם ריכטיגען זינן פון וואָרט".

* * *

עפענטליכע מיינונג האָט פיעל געווירקט

עס מעג די קלאָוקמאַכער הנאה טהון, אַז דער 14־וואָכענטליכער קאַמפּף, וואָס האָט זיך קיין גלייכען ניט, האָט זיך געענדיגט מיט אַ זיעג ניט נור פאַר זיי, נור פאַר דער גאַנצער ארבייטער בעוועגונג. אין פערלויף פון דעם קאַמפּף האָבען זיי געוואונען דעם צוטרויען און די סימפּאַטיע פון דער אַלגעמיינער פּרעסע און האָבען זיך פערשאַפט צאַהלרייכע פריינדע אין אַזעלכע טהיילען פון דער געזעלשאַפט, וואָס עס האָט קיינעם ניט געחלומ'ט, אַז מען זאָל זיי קענען געווינען פאַר דער ארבייטער זאַך.

אין אַ געוויסער הינזיכט האָט די סיטואַציאָנס קאָמיטע אין דעם פיעל געהאָלפען. צוליעב דער אונערמידליכער ארבייט פון דעם ראַטהגעבער פון דער אינטערנעשאָנאַל — ראָבערט וו. ברוער — האָט די עפענטליכע מיינונג בעצייטענס איינגעזעהן די ריכטיגע בעדייטונג פון דיעזען קאַמפּף. פּראָפעסאָרען, כלל טוּער, געלעהרטע און פּראָמינענטע געשעפטסלייט האָבען אויסגעאיבט אַ גרויסען איינפלוס פאַר די ארבייטער. דערמיט האָבען זיי געשטאַרקט זייער מוטה אָנצוהאַלטען דעם קאַמפּף ביז דעם זיעגרייכען ענד. און ווען די ארבייטער האָבען ענדליך געזיעגט, האָבען דיעזע נייע פריינדע פון די קלאָוק מאַכער און דאָס גאַנצע פּובליקום בכלל געפיהלט, אַז זיי זיינען פערגיטיגט — אַז זיי האָבען אויסגענוצט זייער מיה און איינפלוס אויף דער גערעכטער זייט.

Directory of Local Unions [Continued]

Local Union		Office Address
53.	Philadelphia, Pa., Cloak Cutters	525 Mifflin St., Philadelphia, Pa.
54.	Chicago Raincoat Makers	1145 Blue Island Ave., Chicago, Ill.
56.	Boston Cloakmakers	31 N. Russell St., Boston, Mass.
58.	New York Waist Buttonhole Makers	106 Forsyth St., New York City
59.	Chicago Waist Makers	1815 W. Division St., Chicago, Ill.
60.	Chicago White Goods and Kimono Workers	1451 N. Rockwell St., Chicago, Ill.
61.	Montreal, Canada, Cloak and Skirt Pressers	37 Prince Arthur E., Montreal, Canada
62.	New York White Goods Workers	35 E. Second St., New York City
63.	Cincinnati Cloakmakers	122 W. 5th St., Cincinnati, Ohio
64.	New York Buttonhole Makers	57 W. 21st St., New York City
65.	Brooklyn Ladies' Tailors	46 Graham Ave., Brooklyn, N. Y.
66.	New York Bonnaz Embroiderers	25 3rd Ave., New York City
67.	Toledo Cloakmakers	619 E. Woodruff Ave., Toledo, Ohio
69.	Philadelphia Cloak Finishers	39 N. 10th St., Philadelphia, Pa.
70.	Toronto Skirt and Dressmakers	423 Sackville St., Toronto, Canada
71.	Chicago Ladies' Tailors	1145 Blue Island Ave., Chicago, Ill.
73.	Boston Amalgamated Cutters	8 Lovering St., Boston, Mass.
75.	Worcester, Mass., Cloakmakers	15 Columbia St., Worcester, Mass.
78.	St. Louis Cloak Operators	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves.
80.	Bridgeport Ladies' Tailors	67 Olive St., Bridgeport, Conn.
81.	Chicago Cloak and Suit Cutters	909 N. Homan Ave., Chicago, Ill.
83.	Toronto, Canada, Cutters	101 Dundas St., Toronto, Canada
85.	Cincinnati Skirtmakers	2897 W. 6th St., Cincinnati, Ohio
90.	Buffalo Garment Workers	73 William St., Buffalo, N. Y.
92.	Toronto, Canada, Cloak Pressers	71 Nassau St., Toronto, Canada
98.	Cincinnati Skirt Pressers	417 David St., Cincinnati, Ohio
99.	Pittsburg Ladies' Tailors	211 Amity St., Homestead, Pa.
102.	Montreal, Canada, Raincoat Makers	20 St. Cecile St., Montreal, Canada
105.	St. Louis Ladies' Tailors	Fraternal Bldg., 11th and Franklin Aves.
106.	Stockton, Cal., Ladies' Tailors	507 E. Miner Ave., Stockton, Cal.
108.	Ladies' Neckwear Cutters	890 Park Ave., Brooklyn, N. Y.
111.	Cleveland Raincoat Makers	112 Prospect Ave., Cleveland, Ohio
112.	Montreal, Canada, Ladies' Waist Makers	147 Colonial Ave., Montreal, Canada
113.	Newark Waist and White Goods Workers	118 Market St., Newark, N. J.
114.	Raincoat Makers of St. Louis	Fraternal Bldg., St. Louis, Mo.

BOOT & SHOE WORKERS UNION
UNION STAMP
Factory

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless it bears a plain and readable impression of this UNION STAMP

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y-Treas.*

אַפּ סטרייקס. דאָך איז זיכער, אַז די יאָהרען־לאַנגע ערפאַהרונג, וואָס ביידע צדדים האָבען געהאַט בנוגע סטרייקס, וועט זיי פאָרזיכטיג מאַכען. עס דאַרפען ניט פאָרקומען קיין איבערגעאיילטע און איבעריגע סטרייקס.

פאַר בערעכענטע מענשען קען פרייהייט קיינמאָל ניט פערוואַנדעלט ווערען אין צולאַזענקייט. פאַר די לעצטע זעקס יאָהר האָט זיך אין דער יוניאָן שטאַרק אַנטוויקעלט דער געדאַנק, אַז מען מוז זיין פאָרזיכטיג און האַנדלען מיט אויסגערעכענטקייט. די ערפאַהרונג האָט אונזערע מענשען זעהר פיעל געלערענט און זיי וועלען עס זיכער האַלטען אין אויג. אין דעם לעבען פאַסירט אָפט, אַז מענשען יאָגען זיך נאָך זאַכען וואָס זיי האָבען ניט; אָבער ווען זיי בעקומען די זאַכען, הויבען זיך אָן ארויסצייגען געוויסע געפאַהרען וואָס מען האָט פריהער ניט געקענט זעהן. ווען מיר פערווירקליכען אונזער אידעאַל, עפענען מיר ערשט דאַן אונזערע אויגען, ווייל ערשט דאַן זעהן מיר די זאַך אין גאַנצען ווי זי איז און ניט ווי מיר האָבען זיך עס פריהער פאָרגעשטעלט אין דער פאַנטאַזיע. אונז שיינט, אַז גראַד דערפאַר, וואָס דער אַגרימענט ערלויבט אויסדריקליך צו סטרייקען, וועלען די אַרבייטער און די יוניאָן זיך גוט מישב זיין איידער זיי וועלען זיך נעהמען צו די וואָפען.

דיזעלבע זאַך מוז פּאַסירען ביי די מאַנופעקטשורערס. אַט טאַקע דערפאַר, וואָס דער מאַנופעקטשורער וועט וויסען, אַז עס קען ביי איהם זיין אַ סטרייק, וואָס זאָל איהם מעהר אָדער וועניגער שאַדען ברייננען, וועט ער טרייען צו פערגעסען אַז ער איז „דער הערשער אין זיין שאַפּ" און וועט זיך צוריקהאַלטען פון געבען די אַרבייטער אַן אורזאַכע צו סטרייקען.

אין דער אמת'ן איז דאָך טאַקע בעסער, אַז בייזוויליגע פערביסענע באָסעס זאָלען ליידען, אויב זיי פערדיענען דאָס. אפילו אַט דיזער באַרט באָס וועט ווערען פאָרזיכטיג און פיהלען פעראַנטוואָרטליך פאַר זיינע האַנדלונגען.

אין דעם אויסגעבעסערטען אַגרימענט גאַראַנטירט די אַסס'ן פאַר איהרע מעמבערס, אַז זיי וועלען ריכטיג נאָכקומען אַלע פּונקטען. אין דעם האָט דער אויסגעבעסערטער אַגרימענט אַ מעלה איבער דעם ערשטען אָבמאַך. דאָס וועט פערהיטען, אַז וועלכער עס איז צד זאָל האַנדלען מיט איבעראיילטקייט, דערמיט וואָס עס ווערט געגעבען צייט זיך דורכצורייִדען און פערמיידען אַ קאַמפּף.

* * *

עס פאָדערט זיך איצט אַ ריין טרייד־יוניאָן ערציהונג

בכלל איז דאָס איצטיגע רעכט צו סטרייקען בעסער ווי דער פריהעריגער פערבאָט צו סטרייקען. אונטער גינסטיגע אומשטענדען, ווען עס וועט קיין אַנדער ברירה ניט זיין, וועט די יוניאָן קענען אויסנעהמען אַ קאַמפּף מיט אַ ניט־יושר'דיגען באָס. וויסענדיג אַז מען קען די וואָפע בענוצען, וועלען די אַרבייטער מוזען זיין לאָיאַל איינער צום אַנדערען און פערלאָזען זיך אויף דער מאַכט פון דער יוניאָן און ניט אויף קאָנסיליאַיישאָן באָאַרדס און זייטיגע אַרביטריטאָרס. די אַנטוויקלונג פון דיזער סאָלידאַרישער מאַכט אין די שעפּער וועט שאַפען ביי די מאַנופעקטשורערס אַן אבשיי פאַר דער יוניאָן. זיי וועלען זיך דאַרפען היטען פון ברייננען צו אַ סטרייק.

און עס וועט זיך פאָדערן פון די בעאַמטע און ביזנעס אייגענטס פון דער יוניאָן, אַז זיי זאָלען שטעהן אויף דער וואַך מיט אַ בעזונדערען גייסט. אַזוי ווי די יוניאָן אַליין וועט האָבען די מאַכט אין איהרע הענד צו ענטשיידען, צי עס זאָל זיין אַ סטרייק, צי ניט, מעגען מיר ערוואַרטען, אַז עס וועט זיך אין דער יוניאָן אַנטוויקלען אַ שטאַרקע אורטיילס־קראַפט. עס וועט זיך פאָדערן אַן'אַנדער סאָרט ערציהונג ווי די, וואָס איז נויטיג געווען אין דער צייט פון דעם פּראָטאָקאָל. דאַן האָט מען כסדר געמוזט בעטאָנען די אַנהאַלטונג פון פריינדליכע בעציהונגען צווישען דעם בעל הבית און די אַרבייטער. אָבער ווי דאָס לעבען האָט געצייגט, האָט דער מאַנופעקטשורער מיט זיין בעזונדערער פּסיכאָלאָגיע אַזאַ אידעאַל גאָר ניט געקענט בעגרייפען, און האָט אימער פערפיהרט קריעג מיט די אַרבייטער. ביי דעם איצטיגען אַגרימענט פאָדערט זיך אַ ריין טרייד יוניאָניסטישע ערציהונג: די אַרבייטער מוזען זיין טיעף איבערצייגט אין דער ווירקונג פון איינינקייט און גלויבען אין דער אָרגאַניזאַציאָן. זיי מוזען זיין לאָיאַל צו זייערע ערוועהלטע פיהרער. זיי מוזען זיך פערהאַלטען סאָלידאַריש אין שאַפּ און אין דער יוניאָן. אַט דיזע מעלות האָבען זיך אימער געפאָדערט; אָבער איצט זיינען זיי אומבעדינגט נויטיג. ווען די אַרבייטער וועלען זיך פלייסען דיזע מעלות שטאַרק צו אַנטוויקלען וועט די יוניאָן זיין פיעל שטאַרקער ווי זי איז ווען עס איז געווען.

דער צופריעדענשטעלענדער בעטלעמענט איז געװען א זיג אויף פאר דער סימיזענס קאָמיטע און פאר יעדען רעכט־דענקענדען מענש. װאָס האט געהאָלפען אין דעם קאמפף מיט װאָרט און מהאט, כמעט אזוי גוט װי פאר די קלאָוק־מאכער גופא. װיפיעל מען זאל דיעזע פריינד און סימפאטיזירער בעדאנקען מיט װערטער, װאָלט עס פאר זײ ניט געהאט אזא װערטה, װי דער ערפרעהענדער געדאנק, אז זײערע אנשטריינגונגען, צוזאמען מיט די פעראײניגטע קרעפטען פון דער יוניאָן, זײנען געקרוינט געװאָרען מיט ערפאָלג.

די מאָראַלע און פינאנציעלע שטיצע װאָס איז געגעבען געװאָרען פון מענער און פרויען, װעלכע האָבען ניט קײן דירעקטע פערבינדונג מיט דער יוניאָן, האט ערמוטיגט די דזשענעראל סטרייק קאָמיטע און די פערשיעדענע סוב־קאָמיטעס, װעלכע האָבען זיך איבערגעגעבען צו דער געפאָרטער ארבײט מיט לײב און לעבען. די נעמען פון דיזע קאָמיטעס און זײערע מיטאַר־לײט װאָס האָבען אויף דער ארבײט. אויפגע־פאסט, װעלען דערמאָנט װערען מיט שטאָלץ אין דער היסטאָריע פון דער קלאָוקמאכער יוניאָן און אין די בעריכטען פון דיזען אונפערגעסלי־כען סטרייק.

* * *

דער טריאומף־צוג צו די שעפּער

מאָנטאג, דעם ערשטען מאַי, האט די גרויסע ארמעע קלאָוקמאכער מארשירט איבער די גאסען פון ניו יאָרק מיט מוזיק, פלאטערענדע פאָהנען און אויפשריפטען, און דעמאָנסטרירט פאר די מאַ־נופעקטשורערס, אז זײער לאָקאוט פון 25 טויזענד ארבײטער האט די יוניאָן ניט אָבגעשראָ־קען. מיטװאָך דעם 3טען מאי האָבען די אר־בײטער ארויסגעמארשירט פון די אינגרעפּעג־רענם שעפּער מונטער און פול מיט האָפנונג אויף א גוטען רעזולטאַט. דאָנערשטאג דעם 6טען דזשולײ האט דער געגענד פון ניו יאָרק, װאו די פעקטאָריעס געפינען זיך, אָבגעהילכט מיט די טענער פון מוזיק און הורא געשרײען; — דאָס האָבען די קלאָוקמאכער אויף דער צעהנ־טער װאָך פון סטרייק דעמאָנסטרירט זײער סאָ־לידאריטעט און אײניגקײט. און — מאָנטאג, דעם 7טען אויגוסט, האָבען די בעקאנטע טענער פון מוזיק װידער פערקלונגען די לופט איבער דעם זעלבען מארשרוט, דורך 4טע עװעניו און 23טע גאס, פארבײ דעם אָפיס פון דער אינטער־נײשאָנאל און דעם אָפיס פון דער דזשוינט באָארד. דאָס מאָל איז דאס געװען דער טרי־אומף־צוג פון די זיעגרײכע קלאָוקמאכער צו־ריק אין די שעפּער. זײ האָבען מארשירט פון די האָלס, אין װעלכע זײ זײנען געװען פערזאמעלט צום קאמפף 14 װאָכען נאכאנאנד. אין פאר־אויס פון יעדע גרופּע איז געגאנגען א בענד מו־זיק. דערמיט האָבען זײ מודיע געװען דער װעלט אז זײ האָבען געזיגט.

בעצאָכטענדיג דיזען טריאומף־צוג, איז ניט־װילענדיג געקומען אויף דעם געדאנק, אז אין דער צוקונפט, װעט די געזעלשאפט זײן אזוי אויפגעקלעהרט, אז איהרע ארבײטער װעלען מארשירען יעדען טאָג צו דער ארבײט מיט מו־זיק און געזאנג. װארום דאן װעט די ארבײט זײן א פערגעניגען און ניט צו לאסט װי איצט; א דאָפּעלטער פערגעניגען: די ארבײט װעט דאן געטהאָן װערען פאר דעם װאָהל פון דער גאנצער געזעלשאפט און ניט, מײסטענס פאר דער טובה פון אײנצעלנע מענשען, װי איצט.

און די װעלט װאָס האט זיך צוגעקוקט צו דיזען טריאומף־צוג, אָדער האט װעגען דעם געלעזען דעם נעכסטען טאָג, האט זיך געפרעהט מיט די קלאָוקמאכער. אלע האָבען געפיהלט אז דאס איז א פאסענדער שלוס צו דער דראמא פון סטרייק, װאָס האט זיך אָבגעשפּיעלט פאר מעהר װי 3 מאָנאטען. ניו יאָרק און איהרע געשעפטען האָבען פרײער אָבגעאטהעמט װען דער סטרייק איז געזעטעלט געװאָרען. די קלאָוק אינדוסטריע, און אנדערע אינדוסטריען װאָס זײנען פון איהר אָבהענגיג, זײנען לויז געװאָרען פון א צרה. איבער אלץ האט דער סעט־לעמענט ארויסגענומען די קלאָוק און סוט מאַ־נופעקטשורערס פון א פערפלאָנטערטע, שװע־רע לאגע. און דער מוסר השכל װאָס די אינ־דוסטריע האט דערפון געלערענט איז, אז די גרויסע סומע געלד װאָס דער קאמפף האט די מאנופעקטשורערס אָבגעקאָסט איז נאָך ניט אלעס. אין דער צוקונפט װעלען אזעלכע גרו־פעס פון מאנופעקטשורערס פערזאָגען א צװײ־טען צו פערפיהרען אזעלכע אונזיניגע קעמפפע, בלויז די ערדינערונג פון דיעזען קאמפף װעט זײ בעװעגען אנצוהאלטען דעם פריעדען.

* * *

װעגען דאס רעכט צו סטרייקען.

ס'איז געשלאָסען געװאָרען פריעדען אויף 3 יאָהר. און הגם דער אגרימענט פערװעהרט ניט קײן

מעהר אדער ווענינער פערזיכערט? איז דאס ניט א נויטיגע אינשורענס פאקט ווי אנדערע פארטען אינשורענס?

פונקט ווי אלע מענשען וואס פערזארגען זיך ניט א נויטיגע אינשורענס פונקט ווי אנדערע קונפט פאר די סטרייקס פון דער פערגאנגענהייט. אין דעם איצטיגען סיסטעם פון אינדוסטרי זיינען סטרייקס אונפערמיידליך. אבער ווען זיי פאסירען, מוזען מיר דאך סיי ווי סיי בעצאהלען די קאסטען, ווילענדיג אדער ניט ווילענדיג, פריהער אדער שפעטער. דאך, אין דער צייט פון סטרייק ליידען אונזערע ארבייטער הונגער און נויט. דאס איז דערפאר, ווייל אונזער איצטיגער פינאנץ סיסטעם פון קליינע דיוס איז אלט־פרענקיש און אבגעלעבט, און מיר מוזען נעהמען בעטען נדבות אדער אנדערע מענשען מוזען פאר אונז בעטלען ווען מיר זיינען אין א קריזיס.

קיין וואונדער, אז די מאנופעקטשורערס אטאקירען אונז גראד דאן ווען מיר ריכטען זיך ניט דארויף. זיי איז בעקאנט די שוואכע זייט פון אונזערע פינאנצען און זיי רעכנען, אז צוליעב דעם וועלען מיר די אטאקע ניט קענען אבווענדען. גראד איצט האבען מיר געוואונען מייסטענס מיט ענטוזיאזם און פערניינפטיגע פיהרערשאפט. עס האט זיך איינגעגעבען. אבער וואס איז סכח די צוקונפט? איז דען ניט צייט צו נעהמען זיך צוגרייטען דורך העכערע דיוס פאר צופעלע וואס קענען פאסירען אין דער צוקונפט?

ווען דיזע שורות זיינען שוין געווען אנגעשריבען הערען מיר, אז די ניו יארקער דזשאינט באארד האט אפאינטעד א קאמיטע זיך צו פערטיעפען אין דיזען ענין און רעקאמענדירען א העכערע דיוס. פריהער אדער שפעטער האט דאס געמוזט פאסירען. עס איז א נויטיגער שריט פאר דער צוקינפטיגער עקזיסטענץ פון דער יוניאן.

עס איז שוין 2 יאהר ווי מיר אגיטירען פאר העכערע דיוס. ליידער האבען די אומשטענדען דאס ביז אהער ניט ערלויבט. די יוניאן האט זיך כסדר נעהאט צו וועהרען געגען פירכטליכע אטאקעס פון איהרע שונאים. אבער איצט איז די צייט פיעל רוהיגער און זעהר גינסטיג פאר איינפיהרען א העכערע דיוס.

די 13־טע קאנווענשאן איז ווידער אבגעלייגט

ווען מיר שרייבען דיזע שורות איז נאך ניט זיכער ווען די קאנווענשאן פון דער אינטערנעשאנאל וועט פארקומען. א צווייטער צורוף איז ארויסגעשיקט געווארען צו די לאקאלס דעם 11טען אויגוסט, מיט דער ידיעה, אז די קאנווענשאן וועט זיך עפענען דעם 7טען סעפטעמבער אין פילאדעלפיא. לויט דער קאנסטיטושאן פון דער אינטערנישאנאל דארף די קאנווענשאן אבגעהאלטען ווערען דעם ערשטען מאנטאג אין דזשון. און דאס יאהר האט די 2־יעהרליכע קאנווענשאן געזאלט זיך אנהויבען דעם 5טען דזשון 1915. אבער צוליעב דעם לאקאוט און סטרייק אין דער קלאוק אינדוסטרי, וועלכער האט געפאדערט די גאנצע אויפמערקזאמקייט פון די דזשענ. אפיסערס פון די מייסטע מעמבערס פון דער דזשענ. עקז. באארד און א צאהל ערוועהלטע דעלעגאטען צום קאנווענשאן, האט די 2־יעהרליכע קאנווענשאן געמוזט אבגעלעגט ווערען. איצט אז עס האט ווידער איינגעטרעטען פריעדען אין ניו יארק און די סיטואציאן זעהט אויס צו זיין לייכטער איבער'ן גאנצען לאנד, האט קיין גינסטיגערע צייט ניט געקענט זיין פאר דער קאנווענשאן ווי די וואך פון לייבאר דעי.

נו זיינען אבער אריינגעקומען פראטעסטען פון א צאהל לאקאלס, וועלכע פאדערען, אז די קאנווענשאן זאל ווידער ווערען אבגעלעגט. זייער טענה איז, אז סעפטעמבער איז אין רעכטען מיטען ברען פון סיזאן און די מייסטע דעלעגאטען, וועלכע ארבייטען אין די שעפער, וועלען פערלירען דעם בעסטען טייל פון סיזאן, אויב עס זאל זיי דאן אויסקומען איבערצולאזען די ארבייט און פאהרען צום קאנווענשאן. א ספעציעלער מיטינג פון דער דזשענ. עקז. באארד האט געזאלט אבגעהאלטען ווערען ענדע לעצטען מאנאט אום די פראגע צו ענטשיידען, און מיר האפען צו געבען גענויערע ידיעות אין נעכסטען נומער.

די קאסטען פון׳ם קלאוק סטרײק — א לעהרע פאר דער צוקונפט

לויט די ציפערן וואס זיינען אנגעגעבען פון ברודער קאפלאוויטש, סעקרעטער פון דזשאינט באארד און טשערמאן פון דער פינאנס קאמיטע אין דעם סטרייק, האט דער קאמפף אבגעקאסט 627 טויזענד דאלאר אין רעליעף און סטרייק הוצאות. ווען מען בעטראכט ווי גרויס עס איז געווען די צאהל סטרייקערס און ווי לאנג דער סטרייק האט געדויערט, איז די סומע בשום אופן נים צו גרויס. דורכשניטליך האט דער סטרייק געקאסט ארום און ווייניגער ווי 50 טויזענד דאלאר א וואך, אדער אן ערך א דאלאר א וואך פאר יעדען מעמבער.

נאטירליך האט די פינאנס קאמיטע געלעבט פון האנד צו מויל. רעליעף איז דער הויפט צייפער (2 דריטעל) פון די אויסגאבען. און מען האט געמוזט קארגען און שפארען, ווייל די איינגאהמע איז געווען נים זיכער. פון טאג צו טאג האט די רעליעף קאמיטע נים געוואוסט, וואס דער נעכסטער טאג וועט ברייגנען — צי מען וועט קענען ווייטער צאהלען אדער מען וועט דארפען שליסען די „באנק". דאך איז גוט בעוואוסט, אז „ארמעען מארשירען אויף זייער מאגען". איז נימא קיין פראוויאנט, איז די מלחמה פערלארען. אבער עס נעהמט אונזערע מעמבערס זעהר לאנג דיזען פאקט צו בעגרייפען.

אין דיזען גרויסען סטרייק האט, ווי עס שיינט, א גרויסע ארמעע קלאוקמאכער געלעבט מיט דער האפנונג, מיט גאלע רוחניות אדער ענטוזיאזם. לאמיר אבער נים פערגעסען, אז פאר א יוניאן אין א לאנגען סטרייק איז דאס א געפעהרליכער עקספערימענט. פאר די ערשטע 4 וואכען, האט מען קיינעם נים/געגעבען א סענט אין רעליעף. ווער עס האט געהאט עטליכע דאלאר האט זיי פערברויכט און ווער עס האט גארנים געהאט האט געלעבט מיט בטחון אין זיין גראסערי. פאר די נעכסטע 8 וואכען האט מען יע געצאהלט רעליעף. אבער אין זעהר קליינע סומען און נור צו די נויטבעדירפטיגסטע סטרייקערס. לויט ווי ברודער מינקאף, דער טשערמאן פון דער רעליעף קאמיטע ערקלעהרט, איז דער מאקסימום רעליעף אויסגעצאהלט געווארען אין דער 6טער וואך פון סטרייק, נעמליך: 67,487 דאלאר. אננעהמענדיג אז עס איז געווען 40 טויזענד סטרייקערס, האט עס אויסגעמאכט דורכשניטליך פאר יעדען אן ערך $1.70. אין אנדערע וואכען איז דער דורכשניט נאטירליך געווען א סך קלענער.

* * *

מיר מוזען זיין פינאנציעל צוגעגרייט

אין איין וועג קומט די קלאוקמאכער א גרויסער ישר־כח פאר קעמפפען 14 וואכען אונטער אזעלכע שווערע אומשטענדען און ליידען. אבער אין אנאנדער וועג איז עס טרויעריג ווען אזא גרויסע און בכבוד׳ע יוניאן ווי אונזער אינטערנעשיאנאל איז נים אימשטאנד צו פערזיכערן איהרע מיטגליעדער אין צייט פון סטרייק מיט וועניגסטענס 5 דאלאר א וואך בענעפיט. זאלען די פון אונזערע פריינד, וועלכע זיינען נענען העכערע דיוס און א העכערע פער־קעפיטא פאר דער אינטערנעשאנאל, זיך אביסעל פערטראכטען וועגען אט דיזען פונקט.

עס איז גאנץ ריכטיג, אז די מאנופעקטשורערס האבען אונז דאס מאל פלוצלונג אטאקירט און דער סטרייק איז אויף אונז ארויפגעצוואונגען געווארען. אבער מען מוז זיך אויף אזעלכע זאכען ריכטען. אין אזא אינדוסטרי ווי אונזערע, אין וועלכער עס קומען פאר אפטע ענדערונגען, מוזען מיר זיך כסדר פינאנציעל צוגרייטען, און קיינער טאר די צוגרייטונג נים שטערען אדער בעשטרייטען.

ווען מיר אנאליזירען די ציפערן פון איינגאהמע, וואס ברודער קאפלאוויטש האט אנגעגעבען אין זיין ארטיקעל אין דער „נייע פאסט", געפינען מיר, אז אן ערך 100 טויזענד דאלאר איז אריינגעקומען פון זייטיגע קוועלען. דערפון האט די סיטיזענס קאמיטע ביינעטראגען איבער 50 טויזענד דאלאר און דער „פארווערטס" האט קאלעקטירט איבער 27 טויזענד דאלאר. דאס הייסט, אז א האלבען מיליאן דאלאר איז טיילווייז שוין אריינגעקומען און טיילווייז דארף נאך קומען פון אינגערע קוועלען, פון אייגענע מעמבערס. היינט ווארום קענען מיר נים ארגאנישירען די זאך אויף א מעהר סיסטעמאטישען אופן? ווארום זאלען מיר ניט דורך גרעסערע דיוס פאראוים זאמלען א סטרייק פאנד און זיין

ריגן געסעטעלט צווישען דעם מאנופעקטשורער אין א פרייז־קאמיטע פון זיין שאפּ אין דער אל־יועוענהייט פון דעם שאפּ־טשערמאן. די פרייז־קאמיטע זאל ווערען ערוועהלט ביי'א. רעגעלען שאפּ־מיטינג וואס די יוניאן רופט איין פאר די ארבייטער. אין דער פרייז־קאמיטע זאלען, ווען מעגליך, זיין אזוינע, וואס האבען געארבייט פון 1 ביז 3 חדשים אין דעם זעלבען שאפּ.

ב) אויב דער מאנופעקטשורער און די פרייז־קאמיטע קענען ניט צורעכט קומען וועגען די פרייזען, זאל די יוניאן אדער דער מאנופעקטשורער האבען דאס רעכט צו פערלאנגען פרייז־ארזשאסטערס. ווי דער פרייז־ארזשאסטער ענטשיידט אזוי בלייבט עס.

ג) די פרייז־ארזשאסטערס זאלען גענומען ווערען אויף דעם פאלגענדען אופן: די יוניאן און די אסס'ן פערפליכטען זיך איינצופיהרען אזוי גיך ווי מעגליך א פרייז־ארזשאסטינג באארד. דיעזע באארד זאל בעשטעהן פון 3 מאנופעקטשורערס, וואס די אסס'ן וועט אפּאינטען, און פון 3 ארבייטער, וואס די יוניאן וועט אפּאינטען. דיזע באארד זאל אנשטעלען אן עקספערט פרייז־ארזשאסטער, מיט אזוי פיעל אסיסטענטס וויפיעל עס וועט זיך פאדערען פאר דער טרייד. דער הויפּט עקספערט און זיינע אסיסטענטס זאלען זיין אונטער דער אויפזיכט פון דעם באארד און זאלען האבען א ספּעציעלען אפיס. אלע הוצאות פון דיעזער באארד און פון די ארזשאסטערס זאלען געדעקט ווערען אין א גלייכער מאס פון דער אסאסיאיישאן און פון דער יוניאן.

ד) ביז וואנען אבער דיעזע „פרייז־ארזשאסטינג באארד" וועט ווערען פאלשטענדיג ארגאניזירט און דער פרייז־עקספערט און זיין סטעף וועט אנגעשטעלט ווערען, זאלען סכסוכים איבער פרייזען געשליכטעט ווערען אויף דער איצטיגער מעטאדע; דאס הייסט, ביידע צדדים זאלען האבען זייער איינענע פרייז־ארזשאסטערס, און יעדעס מאל, ווען עס וועט זיין א סכסוך ביים סעטלען פרייזען, זאל די יוניאן ארײנשיקען איהר ארזשאסטער און די אסס'ן איהרען.

ה) פרייזען, וועלכע זיינען געווארען געסעטעלט אויף א ר ע ג ו ל ע ר ע ן וועג, קענען ניט ווערען איבערגעסעטעלט.

8) פרייזען אויף שטיק־ארבייט זאלען ווערען געסעטעלט אויף דעם באזיס פון 75 סענט א שטונדע פאר אפּערייטארס און שטיק־שניידער און 55 סענט א שטונדע פאר פינישערס. דיעזער סטאנדארד פון 75 און 55 סענט א שטונדע דארף ניט בעטראכט ווערען פאר קיין מינימום, אויך ניט פאר קיין מאקסימום, נאר אלס א באזיס פאר א שטונדע סטעדי ארבייט פון א דורכשניטליכען ארבייטער.

9) עס טאר ניט ווערען פערלאנגט, אז ארבייטער, זאלען נעהען ניט קיין געסעטעלטע ארבייט, אויסער דופּליקייט־סעמפּעלס.

10) פאר דופּליקייט־סעמפּעלס מוזען די ארבייטער קריגען עקסטרא בעצאהלט. די סומע דארף ווערען בעשטימט צווישען דער פרייז־קאמיטע און דעם מאנופעקטשורער.

11) ווײדזשעס דארף געצאהלט ווערען יעדע וואך אין א בעשטימטען טאג און אין קעש.

12) די פאלגענדע זעקס געזעצליכע יום־טובים זאלען ווערען אבגעהיט אין אלע שעפּער, און די וואכען־ארבייטער זאלען פאר זיי קריגען בעצאהלט: וואשינגטאן בוירטדעי, דעקארײשאן דעי, 4טער דזשולײ, לייבאר דעי, טהענקסגיווינג דעי און קריסטמאס. די ארבייטער זאלען האבען א רעכט צו סטאפּען דעם 1טען מאי. איטאליענער זאלען אויך האבען א רעכט צו סטאפּען קאלומבוס דעי.

13) א) קיין קאנטראקטינג אדער סאב־קאנטראקטינג ארבייט זאל ניט ווערען ערלויבט אין שאפּ; ב) קיין ארבייט זאל ניט ארויסגעגעבען ווערען צו מאכען אין דער היים; ג) קיין אפּערייטאר אדער פינישער זאל ניט טארען בעשעפטיגען מעהר ווי איין ארויסהעלפער; ד) דער מאנופעקטשורער גאראנטירט פאר די ווײדזשעס פון די ליינערס, וואס ארבייטען פאר'ן שטיק־שניידער.

14) קיין מאנופעקטשורער טאר ניט מאכען קיין קאנטראקט מיט קיין איינצעלנעם (אינדיווידועלען) ארבייטער, אויסער מיט פארלייט, דעזיינערס און פעטערן גריידערס.

15) דער מאנופעקטשורער מוז צושטעלען צו אלע זיינע ארבייטער עלעקטריק פּאוער, נעה־מאשינען און אלע מאטעריאלען און נעבען־זאכען.

16) א) יעדער מאנופעקטשורער מוז רעדזשיסטרירען מיט דער יוניאן אלע קאנטראקטארס, וועלכע ער בעשעפטיגט און וועלכע מאכען ארבייט פאר איהם.

ב) די אססאסיאיישאן נעהמט זיך אונטער צו גאראנטירען: 1) אז זייערע קאנטראקטארס וועלען אין זייערע שעפּער אבהיטען די סאניטארע

דער נייער אַגרימענט אין קלאָוק און סקוירט טרייד פון ניו יאָרק

דער אַגרימענט איז אָנגענומען געוואָרען דורך אַ רעפערענדום אַבשטימונג פון די אַרבייטער און איז אויך ראַטיפיצירט געוואָרען פון דער מאַנופעקטשורערס פּראָטעק־טיוו אסס׳ן.

1) די אַססאָסיאיישאַן אַנערקענט די יוניאָן און פערפליכטעט זיך, אַז ביים אָנשטעלען אַר־בייטער זאָלען איהרע מעמבערס (די מעמבערס פון אסס׳ן) געבען דעם פאָרצוג (פרעפערענס) צו יוניאָן לייטע. די אסס׳ן פערפליכטעט זיך אויך, אַז איהרע מעמבערס וועלען אויף קיין אַרט און ווייזע ניט דיסקרימינירען געגען אַרבייטער דער־פאַר וואָס זיי זיינען יוניאָן לייט אָדער דערפאַר וואָס זיי זיינען אַקטיוו אין דער יוניאָן.

אונטער דעם וואָרט „יוניאָן מאַן" ווערט פער־שטאַנען, אַן אַרבייטער, וועלכער קען איבערצייי־גען דעם מאַניפעקטשורער און דעם טשערמאַן פון שאַפּ, אַז ער איז אַ גוט־שטעהענדער יוניאָן מאַן.

2) אַ וואָך אַרבייט זאָל בעשטעהן פון 49 שטונדען, אין 6 טעג. די ערשטע פינף טעג אין וואָך, דאָס מיינט, מאָנטאָג, דיענסטאָג, מיטוואָך־דאָנערשטאָג און פרייטאָג, זאָל נאַרבייט ווערען פון 8 אין דער פריה ביז 6 אין אָבענד, אריינ־רעכענענדיג אַ שטונדע פאַר דינער, שבת פון 8 ביז 12.

אַרבייטער, וועלכע היטען אָב שבת, מעגען אַרבייטען זונטאָג ביז 12 אוהר.

3) (א) קיין אָווערטיים זאָל ניט ווערען ער־לויבט אין די קלאָוק און סוט שעפּער צווישען דעם 15טען נאָוועמבער און 1טען פעברואַר און צווישען דעם 15טען אַפּריל און דעם 15טען אויגוסט. מאַנופעקטשורערס וועלכע מאַכען ספּעציעלע לײנס אַרבייט, דהיינו: סקוירטס, גאַרמענטס פון האַרענע שטאָפען („פּאַיל פּעב־ריקס"), לייוואַנד און זומער קליידער, האָבען דאָס רעכט צו בעשטימען אַנדערע צייטען פאַר אָווערטיים, לויט די פאָדערונגען פון זייער ביז־נעס, באופן אַז עס זאָל בעוואָרענט ווערען גע־גען אָווערטיים אין סלעק־צייט. אין יעדען פאַל זאָל די־צייט זיין 6 מאָנאַטען אין יאָהר.

(ב) אין די סיזאָנס ווען אָווערטיים איז ער־לויבט, טאָר קיין אָווערטיים ניט נעאַרבייט ווערען מעהר ווי צעהן שעה אַ וואָך, ניט מעהר ווי צוויי און אַ האַלב שטונדען אַ טאָג אין די ערשטע פינף אַרבייטס־טעג פון דער וואָך. מעהר קיין אָווערטיים טאָר ניט געאַרבייט ווערען, סוי־

רען די יוניאָן גיט דעם מאַנופעקטשורער אַ ספּע־ציעלע ערלויבניס דערצו.

4) וואָכען־אַרבייטער זאָלען קריגען בעצאָהלט פאַר אָווערטיים צוויי מאָל ווי דער רעגעלער פּרייז."

5) אַלע קאַטערס, פּרעסערס, סעמפּעל־מאַ־כערס, דרייפּערס, סקוירט־בייסטערס און סקוירט פינישערס זאָלען אַרבייטען פון וואָך און דער מי־נימום ווייִדזש פון דיעזע אַרבייטער זאָל זיין ווי פאָלגט:

קאַטערס	$29.00 אַ וואָך
סקוירט קאַטערס	$25.00 אַ וואָך
רזשעקעט און ריפער אָפּער־	
פּרעססערס	$26.50 אַ וואָך
סקוירט אָפּער פּרעססערס . .	$24.00 אַ וואָך
סקוירט אונטער פּרעסערס . .	$19.00 אַ וואָך
פּיעס פּרעסערס	$16.50 אַ וואָך
רזשעקעט און ריפער אונטער־	
פּרעססערס	$22.00 אַ וואָך
סעמפּעל מאַכערס	$24.00 אַ וואָך
סקוירט בייסטערס	$15.50 אַ וואָך
סקוירט פינישערס	$12.00 אַ וואָך
דרייפּערס	$16.00 אַ וואָך

פאַר אונגעפינישטע באַטאָן־האָלס זאָל גע־צאָהלט ווערען אַ מינימום פון 95 סענט אַ הונ־דערט באַטאָנהאָלס.

פאַר געפינישטע באַטאָנהאָלס — $1.85 פאַר הונדערט.

6) אַלע אַנדערע אַרבייטער זאָלען אַרבייטען פון שטיק, סיידען דער מאַנופעקטשורער און די אַרבייטער שטימען איין צווישען זיך אויף וואָך־אַרבייט. אין אַזאַ פאַל, זאָל די וואָך־אַרבייט ער־לויבט זיין, מיט דער בעדינגונג, אַז

א) דער ווייִדזש פאַר אַזוינע וואָך־אַרבייטער זאָל ווערען געסעטעלט צווישען באָס און דער יוניאָן;

ב) ווען עס וועט איינגעפיהרט ווערען וואָך־אַרבייט אין אַ שאַפּ זאָל עס זיין וואָך־אַרבייט אין דעם אינסייד שאַפּ און אין אַלע קאָנטראַק־טאָר שעפּער וואָס בעלאַנגען צו דער פירמע.

7) א) פּרייזען אויף שטיק אַרבייט זאָלען ווע־

אייניגע פאקטען און פאסירונגען אין אויגוסט

דער סך הכל פון סטרייק לויט פערשיעדענע מיינונגען. — א ווארט פאר די חזיפם מהוער און אנדערע אינטערעסאנטע זאכען.

הגם די לאגע האט אויסגעזעהן ניט גלענצענד ווען די קלאוקמאכער האבען צוריקגעוויזען דעם ערשטען אגרימענט, פונדעסטוועגען האבען די פיהרער זיך ניט פערלארען. אזא שטורעם ווי עס האט אויסגעבראכען דעם 25טען דזשולי האט דאך לאנג ניט געקענט אנהאלטען. אין 2-3 טעג ארום, ווען דער הימעל האט זיך מעהר, וועניגער אויסגעלייטערט, האבען פרעזידענט שלעזינגער און מאריס הילקוויט ווידער אנגעהויבען פערהאנדלען מיט די פארשטעהער פון דער אסס'ן.

די מאנופעקטשורערס האבען ווירקליך קיין אנדער ברירה ניט געהאט ווי קומען צו א פערשטענדיגונג. און אזוי ווי זיי האבען די וויכטיגסטע פאדערונגען נאכגעגעבען אין דעם ערשטען אגרימענט האבען זיי זיך ניט געקענט שטעלען אויף אזעלכע פונקטען ווי די ארבייטער האבען געפאדערט. נאך אייניגע טעג קאנפערירען האט מען זיך געאייניגט אויף ענדערונגען און איין נייעם פונקט, אין וועלכען „די אסס'ן גאראנטירט פאר אלע איהרע מעמבערס, אז זיי וועלען ריכטיג נאכקומען אלע פונקטען פון דעם אגרימענט". חוץ דעם ווערט אויך אין דיזען פונקט געלעגט א פונדאמענט פאר א מאשינערי פון שליכטען סכסוכים אהן סטרייקס. דער פונקט לויטעט: „ווען די יוניאן וועט מאכען א קאמפליין, אז א באס האט ניט געהאנדעלט לויט דעם אגרימענט, פערפליכטעט זיך די אסס'ן דיזען קאמפליין אויסצוגלייכען און אויב נויטיג, צו דיסציפלינירען יענעם באס."

אינטערעסאנטע מיינונגען וועגען דעם אגרימענט.

ארבייטער מעהר ניט בעשטראפט ווערען פאר ניט ארבייטען עלעקשאן דעי". אונזערע רעקארדס האבען דיזעלבע קראפט ווי דער אגרימענט גופא.

בנוגע אנדערע פונקטען וואס האבען ארויסגערופען אונצופריעדענהייט — דהיינו וועגען גלייכע צוטהיילונג פון דער ארבייט און איבערשטעלען פרייזען — איז כדאי צו הערען די מיינונג פון מאררים הילקוויט. אין זיין רעדע פאר די שאפ-טשערליים אין בריענט האלל, האט ער געזאגט פאלגענדעס:

דא קומען מיר צו דער פראגע וועגען גלייכע צוטהיילונג פון דער ארבייט. איך וויל אייך נאך אמאל דערמאנען, אז אונזערע רעקארדס האבען פונקט דיזעלבע מאכט ווי דער אגרימענט. אין די רעקארדס האבען מיר פעסטגעשטעלט אזוי קלאר און אזוי דייטליך ווי מיר האבען נאר געקענט, אז יעדע ניט גלייכע צוטהיילונג פון דער ארבייט וועלען מיר בעטראכטען אלס דיסקרימינײשאן געגען אונזערע מעמבערס. וואס איז שייך ווידער דעם פונקט וועגען דיסקרימינײשאן, איז ער אין אונזער נייעם אגרימענט ארויסגעבראכט פיעל שארפער ווי אין אירגענד וועלכען אנדער אגרימענט אין קלאוקטרייד.

דער פונקט וועגען סעטלען פרייזען לייענט זיך: „פרייזען, וואס זיינען געסעטעלט געווארען אויף א ר ע ג ו ל ע ר ע ן א ו פ ן, קענען ניט געענדערט ווערען". וואס מיינט אבער „א רעגולערער אופן"? אויף דיזער פראגע איז דא אן אויספיהרליכער ענטפער אין דעם אגרימענט: א) די פרייזען דארפען געסעטעלט ווערען לויט דעם סטאנדארד פון 76 און 65 סענט א שטונדע; ב) די פרייזען דארפען געסעטעלט ווערען פון א פרייז-קאמיטע אין דער אנוועזענהייט פון דעם שאפ-טשערמאן; ג) א ספעציעלע פרייז אדזשאסטינג באארד דארף געשאפען ווערען, צו וועלכען יעדער צד זאל זיך קענען ווענדען, ווען זיי קענען אליין ניט סעטלען די פרייזען. דיעזע פונקטען גיבען אונז אלע מעגליכקייטען, אז די פרייזען זאלען געסעטעלט ווערען אזוי, אז [illegible]

בעדינגונגען, ווי פארגעשריבען פון דעם באארד און סאניטארי קאנטראָל; 2) אז די קאנטראקטארס וועלען אבהיטען אלע סטענדארדס און ארבייטס־בעדינגונגען, ווי ווײדזשעס, שטונדען אווערטיים, ליגעל האָלידעיס, ווי עס איז פארגעשריבען אין דיזען אגרימענט; 3) אויב א קאנטראקטאר וועט ניט בעצאָהלען די ווײדזשעס צו זיינע ארבייטער, וועט די אסאסיאיישאן טראגען די פעראנטוואָרטליכקייט דערפאר. די ארבייטער פון אויטסייד שאפ מוזען אבער באלד לאזען וויסען אין דער יוניאן פאלס דער קאנטראקטאר האט זיי ניט בעצאָהלט די ווײדזשעס; 4) אויף גארמענטס וואס ווערען געמאכט בלויז אין אויטסייד שעפער, זאלען די פרייזען ווערען געסעטעלט אין דעם אינסייד שאפ פון א דזשאָינט פרייז־קאמיטע פון די קאנטראקטינג שעפער, וואס ארבייטען פאר דערזעלבער פירמע; 5) אויב גארמענטס, וואס זיינען געסעטעלט געווארען אין אן אינסייד שאפ, וועלען געשיקט ווערען אין א קאנטראקטארס שאפ, זאלען די ארבייטער פון דעם קאנטראקטארס שאפ קריגען דעמזעלבען פרייז, וועניגער מיט 10 פראצענט אויף די פינישינג פרייזעס און 15 פראצענט אויף די אפערייטינג פרייזעס, אלס באנוס פאר דעם קאנטראקטאר. די פערדיענסטען פון די דורכשניטליכע ארבייטער אין די אויטסייד שעפער דארפען אבער זיין 75 סענט און 55 סענט א שטונדע צו אפערייטארס און פינישערס.

ג) אונטער א קאנטראקטאר ווערט פערשטאנען איינער, וואס קריגט פון דעם מאנופעקטשורער געשניטענע ארבייט.

17) די דזשאָינט באארד און סאניטארי קאנטראָל, וועלכע האט עקזיסטירט אין דער אינדוסטריע, זאל פערבלייבען אויף ווייטער. ביידע צדדים זאלען צאָהלען די קאסטען.

18) ביידע צדדים שטימען איין אנצונעהמען אזוי שנעל ווי מעגליך, ניט שפעטער ווי אין 60 טעג צייט, פאסענדע רולס צו רעגולירען און פעסטצושטעלען די גריידס פון לערנערס אין די פערשיעדענע צווייגען פון דער אינדוסטריע.

19) דעם מאנופעקטשורער זאל זיין ערלויבט צו פערגרעסערען אדער פערקלענערען די צאָהל פון זיינע ארבייטער, לויט די בעדערפנישע פון זיין געשעפט אויף דעם גרונד פון „עפישיענסי"; די ארבייטער האבען אבער א רעכט צו סטרייקען געגען אירגענד וועלכען מאנופעקטשורער, וועלכער וועט דיסטשארדזשען אדער אפלייגען עמיצען פון זיינע ארבייטער אויף א ווירקליכען אדער אונטערדריקענדען וועג, אדער ווען דער באס ברעכט אירגענד וועלכען פונקט פון דיזען אגרימענט.

20) עס זאל ניט זיין קיין דזשענעראל אדער שאפ־סטרייק, אדער סטאפעדזש און וואָירק אזוי לאנג ווי דער מאנופעקטשורער וועט אבהיטען אלע בעדינגונגען פון דיזען אגרימענט. עס זאל אויך ניט זיין קיין אלגעמיינער אדער שאפ־לאקאוים אזוי לאנג ווי די ארבייטער וועלען אבהיטען דיזען אגרימענט.

די יוניאן וועט ניט רופען קיין סטרייקס און אויך ניט גוטהייסען קיין סטרייקס, וואס וועלען פון די ארבייטער אליין גערופען ווערען, ביז די יוניאן וועט געבען דער אסאסיאיישאן וועניגסטענס 24 שטונדען נאָטיס, אום צו קענען דעם סכסוך אויסגלייכען פריעדליך. די אסאסיאיישאן זאל ניט טארען אָרדערען אדער גוטהייסען א לאקאוט ביז זי וועט ניט געבען די ארבייטער 24 שטונדען נאָטיס.

21) די אסאסיאיישאן גאראנטירט פאר אלע איהרע מעמבערס, אז זיי וועלען ריכטיג נאכקומען אלע פונקטען פון דיזען אגרימענט. ווען די יוניאן וועט מאכען א קאמפליין, אז א מאנופעקטשורער האט ניט געהאנדעלט לויט דעם אגרימענט, פערפליכטעט זיך די אסאסיאיישאן דיזען קאמפליין אויסצוגלייכען און אויב נויטיג צו דיסציפלינירען דעם מאנופעקטשורער.

22) די יוניאן פערפליכטעט זיך פאר אלע איהרע מעמבערס, אז זיי וועלען ריכטיג נאכקומען אלע פונקטען פון דיזען אגרימענט. ווען די אסאסיאיישאן וועט מאכען א קאמפליין, אז א יוניאן מאן האט ניט געהאנדעלט לויט דעם אגרימענט, פערפליכטעט זיך די יוניאן דיזען קאמפליין אויסצוגלייכען און אויב נויטיג צו דיסציפלינירען יענעם מעמבער.

דיזער אגרימענט טרעט גלייך אריין אין קראפט, און זאל זיין אין קראפט ביז דעם 1טען אויגוסט, 1919.

ילדיגען דעם אגרימענט און פיעליובט אויך די יוניאן.

אויב דאס שטיק פאפיער, דער אגרימענט, זאל ווירקליך זיין "דער צעמענט, וואס זאל צוזאמענ־האלטען אן ארבייטער ארגאניזאציאן, גוואלט געווען זעהר פרויעריג.

דער פאקט אבער איז, אז נאר די ארבייטער און די סאלידארישע זייערע, די אייניגקייט און די מאכט פון דער ארגאניזאציאן, דאס איז דער איינ־ציגער און בעסטער אגרימענט.

* * *

פאר די פינישערס פון לאקאל 9 זאגט דזש. האלפערין, רעק. לאקאל מענעדזשער פאלגענ־דעס:

מיר האבען געוואונען אן אגרימענט, וואס מען זאל ניט דענקען זוגען דעם אגרימענט און ליעגען די פונקטען, וועלכע ער ענטהאלט, איינס איז אבער זיכער, אז מיר האבען געוואונען א יו־ניאן. די באסעס איז ניט געלונגען צו צוברעכען אונזער אייניגקייט, אונזער ארגאניזאציאן. און דיעזע ארגאניזאציאן, וועלכע איז אויך אלעמען טהייער, ווי איהר האט עס בעוויזען אין דיעזען לאנגען קאמפף, דארף אויפגעהאלטען ווערען פון אייך אין די שעפער.

* * *

בנוגע צו די קאטערס לאק. 10, זיינען דיא פארשטעהער פון דעם לאקאל געווען גאנץ צו־פריעדען זאגאר מיט דעם ערשטען אגרימענט. אין זייער אפיציעלען בולעטין, נאך דעם ווי עס ווערט אויסגערעכענט א רייהע געווינסטען, וועל־כע בענעפיטירען די קאטערס, ווערט געזאגט אין אן עדיטאריעל אז די געווינסטען זיינען זעהר וויכטיג. אבער מען מוז שטעהן אויף דער וואך און זיי היטען. און די מעמבערס ווערען אויפגעפאדערט צו העלפען די לאקאל בעאמטע זיי דורכצופיהרען אין די שעפער.

* * *

לויט ווי סעקרעטער העללער פון לאקאל 17 ערקלעהרט, האבען די ריפערמאכער פאר דיזען סיזאן ניט געהעכערט זייערע פערדינסטען. אבער דאס איז דערפאר „ווייל זיי האבען ניט געהאט גענוג פעהיגע און געניטע פרייז עקס־פערטען אריינצוברייגען דעם נייעם סטענ־דארד אין לעבען און אויסצונוצען דעם מאָ־מענט אין אלגעמיין פאר דער העכערונג פון פרייזען". עס איז אבער פאראן א מעגליכקייט צו העכערען די פרייזען קומענדען סיזאן, וועל־כעס דער לאקאל איז ענטשלאסען דורכצופיה־רען. און העללער זאגט:

וואס אנבעלאנגט די באלדיגע מאראלע גע־ווינסטען פון אונזער לאקאל, קענען מיר זאגען, אז קעמפסט, און וועלכע מיר האבען געוואונען, זיי־

מיר האבען אין דיעזען חינזיכט בעדייטענד פיעל אויפגעטהאן. מיר האבען ארגאניזירט 33 נייע שעפער. דאס מיינט אפגעראמט 33 קאנקורענטען פאר די איבעריגע יוניאן־שעפער און עטאבלירט יוניאן־קאנדישאנס. . . .

נעהמענדיג אין אנבעטראכט, דאס אונזערע מעמ־בערס האבען א גאנץ קורצע צייט געסטרייקט, קע־נען מיר זאגען, אז מיר זיינען מיט לעדיגען פון דיעזען סטרייק ניט אוועק. ווען מיר וועלען יעצט ווערען אקטיוו, ווען יעדער איינער וועט טרייען העלפען מיט וואס ער וועט נאר קענען, מיט זיין דירעקטען אנטהייל נעהמען אין דער יוניאן אדער מיט זיין אינטערעס אין דער יוניאן, דאן וועלען מיר קענען אויסנוצען דיעזע געווינסטען און מיט זיי ברענגען מאטעריעלע פערבעסערונגען פאר אונ־זערע מעמבערס,

אין דיזער בעציהונג איז אינטערעסאנט, אז די ריפערמאכער יוניאן האט ביינעטראגען צום סטרייק פאנד א גאנץ שעהנע סומע געלד. די פאלגענדע ציפערען רעדען פאר זיך:

שאפ קאלעקשאנס — פראצענטען	
פון די פערדיענסטען — — — —	$48,358.15
פון לאקאל טרעזשורי — די 2	
און 3 דאלאר אסעסמענטס —	15,952.00
סך הכל •	64,810.15

א חוץ דעם האט דעם לאקאל'ס בעזונדערע סטרייק הוצאות בעטראפען אן ערך 6 טויזענד דאלאר. בסך הכל האט אלזא לאקאל 17 גע־ספענדט אן ערך 70 טויזענד דאלאר אין דעם סטרייק. די מייסטע ריפער שעפער בעלאנגען ניט צו דער אסס'ן און זיי האבען געסעטעלט מיט דער יוניאן אין די ערשטע וואכען פון סטרייק. דאס האט נאטירליך פערגרעסערט די פראצענ־טען פון די פערדיענסטען פון זייערע מעמבערס, וועלכע האבען, ווי געוועהנליך, געצאהלט מיט בעגייסטערונג, און פערדיענען דארום א שעהנעם דאנק.

* * *

א חוץ די אלגעמיינע פערבעסערונגען — העכערונג אין שכירות א. ז. וו., האבען די סקוירט מאכער אויך געוואונען פונקטען פאר וועלכע דער לאקאל האט אגיטירט מאנאטען לאנג. אט איז וואס ה. וואנדער, דער מענעד־זשער פון לאקאל 23, זאגט וועגען דעם:

דורך דעם נייעם אגרימענט האבען מיר ניט געקראגען אלעס, צו וואס מיר זיינען בערעכטיגט, אבער ווי פערשיעדען אונזערע מיינונגען זאלען ניט זיין, מוזען מיר דאך אנערקענען, אז די צוויי חויפט פונקטען, פאר וועלכע אונזער לאקאל האט גע־

װעגען דעם אגרימענט אלס א גאנצער, זאגט מארדיס הילקװיט:

דער אגרימענט אלס א גאנצער האט זײן גרונד־געדאנק, זײן נשמה. פריהער פון אלץ דארפט איהר בעגרײפען אט דעם גרונד געדאנק. אונטער דיא אלטע אגרימענטס האבען מיר געהאט אהן א ציער באארדס און בעדרלער. די גרויסע יוניאן־מעמבערשיפ איז געװען טויט. דיפלאמאטיע האט פער־נומען דעם פלאץ פון זעלבסטטהעטיגקײט. ישר'־דיגע אונפארטײאישע טשערלײטע, פראפעסארען, דאקטוירים און פילאנטראפען זײנען געװען אונ־זערע גואלים. גענוג, עס איז שוין צײט, אז מיר זאלען זיך שטעלען אויף די אײגענע פיס. דער נײער אגרימענט איז א טרײד יוניאן אגרימענט אין דעם ריכטיגען זין פון װארט. אלץ װערט איבערגעגעבען אין די הענד פון די ארבײטער. און אז די „הענד" זײנען שטארק, האבען מיר געזעהן אין די 14 װאכען פון סטרײק.

אביסעלע מעהר צוטרויען צו זיך, הויבט העכער אויף אײערע קעפ! איהר האט א שטארקען אינסטרומענט אין אײערע הענד, איהר דארפט איהם נאר גוט און פערנינפטיג אויסנוצען.

דער נײער אגרימענט עפענט אויף נײע מעג־ליכקײטען פאר דער קלאוקמאכער יוניאן. אלץ הענגט אב פון דעם װי אזוי די קלאוקמאכער װעלען דעם אגרימענט אויסנוצען. װעלען די קלאוקמאכער דעם אגרימענט אויסנוצען מיט אויסגעהױבענע קעפ, װעט ער זעהר שנעל פערװאנדעלט װערען אין זײערע הענד אין א געװער פון װײטערדיגען פראגרעס. דער טומה פון די קלאוקמאכער איז פיעל װיכטיגער, װי אלע פונקטען פון דעם אגרימענט. איך פיעל מיט מײן גאנצען הארצען, אז די יעניגע קלאוקמאכער, װעלכע האבען גע־קעמפט פערװאנדלען דעם לאקאוט אין א דזשענע־ראל סטרײק און אויסקעמפפען גרעסערע װײדזשעס, קירצערע שטונדען און אלע אנדערע פערבעסערונ־גען, װעלען אויך זײן בכח דיעזען אגרימענט אויסצונוצען אין דער פולסטער מאס".

פרעזידענט שלעזינגער'ס מײנונג.

בײ דעם זעלבען מיטינג האט פרעזידענט שלעזינגער אויסגעדריקט פאלגענדע אינטערע־סאנטע מײנונג װעגען דעם נײעם אגרימענט:

מען האט אמאל א רוסישען מוזשיק געגעבען א שפאגעל נײע, בלישטשענדע קאפיקע (א רוסי־שע מטבע). דער מוזשיק איז געװעהנט געװען צו פערשמאלצענע שמוציגע מטבעות. די בלישטשענדע קאפיקע האט בײ איהם ארויסגערופען פערדאכט. ער האט זי אומגעקעהרט און ערקלעהרט: „איך האב מורא, עס איז א פאלשע מטבעה".

איך האב מורא, אז דאס זעלבע איז געשעהן מיט מאנכע קלאוקמאכער און בעצוג צו דעם נײעם אגרימענט. זײ האבען זיך שוין צוגעװאוינט צו אגרימענטס מיט שעהנע װערטער און גרויסע מענ־שען. און איצט, װען זײ האבען געקראגען א ריכטיגען אגרימענט, אן אגרימענט, װאס פאסט פאר א קעמפפענדער ארגאניזאציאן, האבען זיך פיעלע קלאוקמאכער דערשראקען.

דיעזע דערשראקענע האבען, װי עס װײזט אויס, אין גאנצען פערגעסען אונזער פערגאנגענ־הײט.

געדענקט איהר, קלאוקמאכער, װי איהר פלעגט זיך שטענדיג קלאגען אויף דער מאשינקע, — דעם פאריגען פראטאקאל — װעלכע האט אײך װי אין קײטען געשמידט? אינ'ם נײעם אגרימענט זײנען די קײטען צובראכען. און איהר דארפט שטאלץ זײן מיט דיעזען נײעם אגרימענט.

עס שאדט ניט, קלאוקמאכער, אז איהר זאלט זיך דערמאנען די געשיכטע פון 1910. נאך אונ־זער דאמאלדיגען גרויסען סטרײק האבען די באַ־סעס פערלאנגט א מאשינערי און ניט מיר. װעלען מיר זיך האלטען פעסט און מוטהיג, װעלען אויך איצט די באסעס בעטען, אז מען זאל אײנפיהרען א מאשינעריע. מיר זײנען צו שטארק דאס צו פער־לאנגען.

װאס דענקען די לאקאלע בעאמטע?

און ניט נור די גענעראל בעאמטע, נור אויך די לאקאלע בעאמטע, װאס שטעהן זיך ניט מיט פרײע קריטיק, האבען א גוטע מײנונג װעגען דעם נײעם אגרימענט. לאמיר נעהמען מאנכע פון די גרויסע לאקאלס.

פאר די קלאוק אפרײטארס לאקאל אײנס, זאגט מ. רובין דער סעקרעטער:

דיזער סטרײק . . . האט געצװאונגען די באַ־סעס אונטערצושרײבען אזא אגרימענט, װעלכער װעט מאכען א גאנצע איבערקערעניש אין דער בע־ציהונג פון דער יוניאן צו די באסעס. די יוניאן האט, לויט מײן מײנונג, א ריעזיגען פעלד פון טהעטיגקײט. און װען די קלאוקמאכער אין די שעפער און די פיהרער אין די אפיסעס זאלען דאס אויסנוצען װי געהעריג איז פאר די אינטערעסען פון די מעמבערס, װעט עס זיכער ברינגען דעם בעסטען ערפאלג . . .

בײ דיעזען אגרימענט, װען די קלאוקמאכער װעלען זיך האלטען אײניג אין די שעפער, װעלען זײ זיכער האבען די מעגליכקײט אבצוהיטען די יוניאן קאנדישאנס פאר װעלכע זײ האבען אזוי בראװ געקעמפט.

* * *

פאר די שמיק שנײדער און סעמפעל מאכער לאקאל 3 זאגט מ. קירשנבוים, דער סעקרעטער:

עס רודערט זיך צװישען די קלאוקמאכער, מען האלט אין אײן אויסטײטשען. אײנער זאגט אזוי, דער צװײטער זאגט אנדערש. און דאס װעט אזוי אנהאלטען ביז אלעס װעט אננעהמען א נארמאלען כאראקטער, דאס הײסט װען די אלע ארבײטער װע־לען אנהויבען צו ארבײטען. דאן, אויב די אר־בײטער װעלען פערדיענען, װעט דאס זײן א גוטער, גאלדענער אגרימענט און א גוטע יוניאן. קוים װעט דאס אבער ניט זײן דער פאל, װעט מען בע־

14 וואכען לאנג מיט אזא ארדנונג, מיט אזא טאקט.

די מאנופעקטשורערס האבען פארהעכענט, אז די קלאוקמאכער יוניאן האט געהאט די קרעפטען וואס שטעלען צונויף א פארטיגע ארגאניזאציאנס מאשינערי און איז געווען בערייט צו פיהרען דעם קאמפף לויט די בעסטע מעטהאדען. ווי גיך די דזשענעראל סטרייק קאמיטע האט זיך ארגאניזירט! אין איינציגע טעג זיינען אלע קאמיטעס געווען ביי דער ארבייט. יעדע קאמיטע האט זיך געהאט איהרע שוועריגקייטען, מאנכע מעהר און מאנכע ווייניגער. דאך האבען זיך מיט דער צייט אלע שרויפען און שרייפלאך ארייגנעפאסט און די גרויסע ארגאניזאציאנס מאשין האט געטהאן איהר ארבייט אזוי ווי זי וואלט געווען צוזאמענגעשטעלט פון א מייסטער האנד.

בלויז די צוזאמענשטעלונג פון דער סטרייק קאמיטע גיט א גענויעם בעגריעף פון דער פיעל פערצווייגטער ארבייט וואס עס איז אין דיזען קאמפף געווען צו טהאן. עס איז פיעל געשריעבען געווארען וועגען דעם אין „פארווערטס", די „ניו פאסט" און אנדערע צייטונגען. אבער עס איז כדאי זיך דא אבצושטעלען וועגען דיזען ענין און קורץ אנאליזירען אויף אונזער אופן די אויפגאבען פון די קאמיטעס און טהוער.

פרעז. שלעזינגער אלס טשערמאן פון דער דזשענעראל סטרייק קאמיטע האט געהאט א פיעלפאכע אויפגאבע. ניט נור איז ער געווען דער פיהרער פון סטרייק, נור צוזאמען מיט ראבערט ברוער, דער פיהרער פון דעם פובליסיטי קעמפיין און צוזאמען מיט מאררים הילקוויט האט ער אנטהייל גענומען אין די קאנפערענצען מיט די פערטרעטער פון דער אסס'ן. חוץ דעם האט פרעזידענט שלעזינגער אלע טאג בעזוכט די האלס, אויפגענומען פערשיעדענע קאמיטעס, גערעדט אויף פערזאמלונגען פון סטרייקערס און פערזאמלונגען פון סימפאטישע מענשען בכלל, געזעהן זיך מיט דעם און יענעם און געשאפט גרויסע סומען געלד. ווי ער האט דאס אלעס געקענט בעוויזען, און נאך טהאן זיין רוטינע ארבייט אין דעם אינטערנעישאנאל אפיס איז געווען צו ערשטוינען. אבער מיר ווייסען אז בטבע ארבייט ער ענערגיש און אונערמידליך אין יעדע זאך וואס איז אונטער זיין השגחה, און אז זיינע אויפגאבען ווינען דורכגעפיהרט געווארען, מענשליך גערעדט, אויף דעם בעסטען אופן, בעוויזט די פובליסיטי ארבייט. אין וועלכען סטרייק פון אידישע אדער אנדערע ארבייטער האט א פובליסיטי קעמפיין געבראכט אזעלכע גלענצענדע רעזולטאטען?

די איבעריגע טשערלייט פון קאמיטעס, זיינען געווען איינער ביי איינעם געקליעבענע, אויספראבירטע ברידער, מייסטענס אלטע גענעראלען און פאלקאווניקעס אין דער יוניאן. מענשען וועלכע האבען זיך אויסגעצייכענט אלס פיהרער אין זייערע לאקאלס און פעהיגע פערוואלטער אין זייערע אפיסעס; מענשען ביי וועמען די ארבייטער בעוועגונג איז א טהייל פון זייער לעבען.

אט נעהמט למשל אב. באראף, סעקרעטער־טרעזשורער פון דער אינטערנעישאנאל. שוין יאהרען לאנג ווי ער ארבייט אין דער טרייד יוניאן בעוועגונג. ער איז איינער פון די אויפבויער פון דער גרויסער ווייסטמאכער יוניאן לאק. 25 און ביז ניט לאנג איינער פון איהרע מענעדזשערס. באראף איז געווען דער טשערמאן פון דער רעדנער קאמיטע און האט אויך געלייסטעט פערשיעדענע אנדערע דיענסטע אין דעם סטרייק.

דזש. ווישניאק, 3טער וויס־פרעזידענט פון דער אינטערנעישאנאל, און ביז דיזען מאנאט מענעדזשער פון דער דזשוינט באארד, האט פאר די לעצטע 6 יאהר געהאלטען פערשיעדענע פעראנטווארטליכע עמטער אין דער יוניאן און האט פיעל בייגעטראגען צו איהר ערפאלג. ווישניאק איז געווען דער טשערמאן פון דער סעטלעמענט קאמיטע.

מיט איהם זיינען געווען דזש. וואולה, א מענעדזשער פון איינעם פון די דזשוינט באארד אפיסעס און דער וויס־טשערמאן פון דער סעטלעמענט קאמיטע, און ה. קליינמאן. ביידע בעוואוסטע טהוער אין דער יוניאן זייט יאהרען. און אז מיר ריידען שוין פון דער סעטלעמענט קאמיטע מוזען מיר אין דער זעלבער צייט דערמאנען ס. זלאטשין, דער מענעדזשער פון דעם דאונטאון אפיס, וועלכער האט אויפגעפאסט אויף די סעטלעמענטס פון דעם דאונטאון דיסטריקט.

דזש. האלפערין, 5טער וויס־פרעזידענט פון דער אינטערנעישאנאל, און מענעדזשער פון די פינישערס, לאק. 9, איז געווען וויס־טשערמאן פון דער דזשענעראל סטרייק קאמיטע און טשערמאן פון דער אויט־אוו־טאון קאמיטע. ער

נען פון גרויס וויכטיגקייט פאר אונז, סקווירט מאכער. דאס איז, ערשטענס, אז דער מאנופעקטשורער מוז רעדזשיסטרירען זיינע קאנטראקטארס און איז אויך פעראנטווארטליך פאר די קאנדישאנס אין זייערע שעפער. צווייטענס, אז א קאנטראקטאר קען נישט אנערקענט ווערען פאר קיין יוניאן שאפ, אויב ער האט נים אםווייניגסטענס 8 מאשינען. איך גלויב קוים, אז איך דארף ארגומענטירען מיט אונזערע מעמבערס אום זיי צו איבערצייגען די וויכטיגקייט פון דיעזע 2 פונקטען. דיעזע 2 פונקטען גיבען אונז די געלעגענהייט צו האבען א געוויסען קאנטראל איבער די סקווירט שעפער, סוי אינסייד, סוי אוטסייד.

* * *

א. א. קאזאן, סעקרעטער פון לאקאל 35, דריקט אויס דעם סענטימענט פון די קלאוק פרעסערס אין פאלגענדע ווערטער:

דער אגרימענט פערזיכערט פאר אונזערע מעמבערס א רייז אויף די וויידזשעס און א פערקירצערונג פון דער ארבייטס־וואך, צוויי וויכטיגע פערבעסערונגען פאר דעם פרעסער. עס איז צו ערווארטען אז אונזערע מעמבערס וועלען דיעזען זיעג האלטען טייער און אפהיטען הייליג אלעס וואס זיי האבען יעצט געוואונען. א חוץ דער פינאנציעלער זייט פון דעם זיעג, האבען מיר דורך דעם סטרייק געוואונען, דאס „אייניגע בעוואוינהייטען, איינארדנונגען, וועלכע זיינען געווען שעדליך פאר אונזערע מעמבערס ביז יעצט, וועלען קענען אבגעשאפט ווערען. אהן א סטרייק וואלט עס פיעלייכט געווען א זאך דער אונמעגליכקייט צו פערווירקליכען.

סימפאטישער סענטימענט אויסערהאלב דער יוניאן.

עס וואלט געווען אונמעגליך דא איבערצוגעבען באטש א טויזענד טהייל פון די מיינונגען וואס זיינען ארויסגעזאגט געווארען אין דער אלגעמיינער פרעסע און אין די ארגאנען פון דער גרויסער ארבייטער בעוועגונג. אפילו די ענגלישע וועכענטליכע און אנדערע זשורנאלען האבען גערעדט וועגען דעם זיעג פאר דער יוניאן יעדער אויף זיין אופן. מיר האבען נאכגעפאלגט פיעלע פערשיעדענע פירושים אין די אידישע און ענגלישע ציימונגען און זשורנאלען. און די מייסטע זיינען געווען מעהר, וועניגער סימפאטיש. מיר וועלען אבער איבערגעבען איין מיינונג, וואס פערקערפערט אין זיך פערשיעדענע דעות אויף זעהר א געלונגענעם אופן. אונטער דעם קעפעל „מזל טוב, קלאוקמאכער!" אין „פארווערטס" פון אוגוסט 5טען, זאגט ב. באראנאוו עטליכע ווערטער וועלכע עס איז כדאי צו ציטירען:

ווען מען רעדט שוין פון פארדינסט, וואלט געווען אן עבירה נים צו דערמאנען די פרייע, אונערמידליכע ארבייט פון די פיהרערס פון דער קלאוקמאכער יוניאן. די פיינסטע גרופע פון מענער, וואס א אידישע ארבייטער־יוניאן אין אמעריקא האט ווען געהאט דעם גליק צו האבען פאר זייערע בעאמטע. אין דער הינזיכט פון פיהרערשאפט זיינען די קלאוקמייקערס, די לידיעס וויים מייקערס און שניידער יוניאנס די גליקליכסטע צווישען די אידישע יוניאנס אין אמעריקא.

און נאך איין קאמפלימענט מוזען מיר מאכען: בענאמס הילקוויט'ען. ער האט געהאנדעלט, ווי א פיינער שטאאטס־מאן, ווי א פעהיגער דיפלאמאט, ווי אן איבערגעבענער ארבייטער פריינד. טאקטפול, מיט ווירדע, אהן סענסאציאנעלע ארויסטרעטונגען, אהן שפיעלען צו דער גאלעריע. דאס מינדעסטע, וואס די קלאוקמייקערס קענען מהאן פאר איהם, איז ארויסצונעהמען וואס גיכער די צווייטע „פויפערס", אריבערצוקלייבען זיך קיין הארלעם און אויסצוקלייבען איהם אין קאנגרעס.

וואס אנבעלאנגט דעם אפמאך צווישען די קלאוק מייקערס און זייערע באסעס קען מען דערווייל זאגען בלויז פאלגענדעס:

ערשטענס, איז דאס נ י ט קיין פראטאקאל;

צווייטענס, איז עס דאס בעסטע, וואס די ארבייטער האבען אונטער די אומשטענדען געקענט קריגען;

דריטענס, אז מיר וועלען לעבען, וועלען מיר זעהען.

א לויב ווארט פאר די טהוער.

איינע פון די זאכען וואס די קלאוק מאנופעקטשורערס האבען פאררעכענט ווען זיי האבען זיך פערנומען צו ברעכען די יוניאן איז געווען די גרויסע מאסע ערנסטע און איבערגעגעבענע טהוער, וועלכע האבען געארבייט אונערמידליך, ביי טאג און ביי נאכט, אין דיזען מערקווירדיגען סטרייק.

קיין פאלקאמענהייט. איבערהויפט אין די ערשטע וואכען פון סטרייק, איז נאטירליך נים געווען. ווייל אפילו ביי די קלינסטע מענשען קען קיין פאלקאמענהייט נים זיין. און דאך, ווי ראיעל און ריכטיג אלעס האט געארבייט אין דיעזען סטרייק! צו קאנטראלירען אזא ריעזיגע מאסע מענשען, אויפצוהאלטען זיי קערפערליך און גייסטיג, צו האבען יעדען בעזונדער און אלע צוזאמען אויף דעם אויג טאג איין, טאג אויס, פאר 100 טעג נאכאנאנד, — אונז איז נים בעקאנט קיין איינציגער פאל וואו אזא ריעזיגער קאמפף איז געפיהרט געווארען

א דאנק די אידישע יוניאנס און ארגאניזאציאנען.

אין דעם זיצונג פון לעצטען מאנאט זיינען די קלאוקמאכער שולדיג א גרויסען דאנק דער אידישער ארבייטער בעוועגונג צווישען אידישע ארבייטער פאר מאראלע און פינאנציעלע שטיצע. אומעדום האט מען שטארק געפיהלט, וואס פאר א שרעקליכער קלאפ עס וואלט געווען פאר דעם כבוד און דער צוקונפט פון דער בעוועגונג ווען דער קאמפף וואלט חלילה געווען א דורכפאל. און אזוי ווי עס איז מייסטענס געווען א פראגע פון געלד, האבען זיך פערשידענע ארגאניזאציאנען, איבערהויפט פון אידישע ארבייטער אנגעשטריינגט צו שאפען וואס מעהר געלד. און יעדער ביטראג, אפילו דער קלענסטער איז געווען זעהר אנגעלעגט.

בנוגע צו אונזערע אייגענע לאקאלס, האבען זיי געטהאן זייער פפליכט ווי ווייט מעגליך. דער קארעקטירטער ליסט פון לאקאל דאנישאנס, וואס איז ערשיענען אין אויגוסט נומער „לידיס גארמענט וואירקער", האט דאס געציינט אין ציפערן. זינט דעם 28טען דזשולי זיינען אריינגעקומען פאלגענדע סומען א חוץ די פריהערינע:

לאק.		
4	באלטימאר קלאוקמאכער — — —	$500.00
14	טאראנטא קלאוקמאכער — — —	100.00
15	פילאדעלפיער ווייסט מאכער — —	300.00
18	שיקאגא קלאוק פרעסערס — — —	200.00
24	באסטאן סקוירט מאכער — — —	100.00
38	ניו יארק ליידיעס טיילארס — —	100.00
60	שיקאגא וואיט גודס און קימאנא ארבייטער — —	50.00
63	סינסינעטי קלאוקמאכער — —	7.00
66	ניו יארק באנאז עמבראידערערס —	50.00
73	באסטאנער קאטערס — — —	100.00
81	שיקאגא קלאוק קאטערס — — —	52.80
98	סינסינעטי סקוירט פרעסערס —	30.00
	קליוולענד דזשאינט באארד — — —	118.70

עס קומט א גרויסען דאנק דער סיטיזענס קאמיטע, דעם „פארווערטס", דער אמאלגאמייטעד קלאדינג וואירקערס אוו אמעריקא, קעפמייקערס יוניאן, דעם ארבייטער רינג, סאשעליסט פארטי, אידישע סאציאליסטישע פעדעראציע און פיעלע אנדערע ארגאניזאציאנען. מיר האפען צו פערעפענטליכען דעם ליסט פון אלע ארגאניזאציעס ווען ער וועט זיין פארטיג.

גראטולאציאנען און גליק־ווינשע.

פרעזידענט שלעזינגער האט ערהאלטען א מאסע בעגריסונגס טעלעגראמען פון יוניאנס, ארגאניזאציאנען און סימפאטיזירער איבער׳ן גאנצען לאנד. די מעהרסטע זיינען געווען געשריבען מיט דעמזעלבען נוסח, אבער יעדע האט בעצייכענט א ווארימען אויסדרוק פון געפיהלען. עס זיינען אנגעקומען טעלעגראמען פון:

סעמועל גאמפערס, פרעזידענט אמעריקאן פעדערעישאן אוו לייבאר, פילאדעלפיער דזשאינט באארד, וואס גיט א דרייפאכען הורא־געשריי פאר דער אינטערנעשאנאל און פרעזידענט שלעזינגער; חארקינס, פאר לאקאל 53; יוניטי האוז, דער זומער פלאץ, וואס לאקאל 25 האלט אן פאר די ניו־יארקער ווייסט און דרעסמאכער; דוואָרקינס, אין נאמען פון טאראנטא רעליעף קאנפערענץ; אב. ראזענבערג, פון באסטאן; ברידזשפארטער קארסעט וואירקערס יוניאן; מרס. רעי שלעזינגער און פאמיליע פון שיקאגא; א. מיללער, פרעזידענט פון דער אינטערנעשאנאל פאריערס יוניאן; דזש. באסקין, סעקרעטער פון ארבייטער רינג; בען ווענהענדלער פאר לאקאל 92; מ. פערלשטיין פון קליוולענד; מ. שור פון טאראנטא; פרענק נעמעראווסקי, סינסינעטער דזשאינט באארד; הענרי קאהען, באסטאנער דזשאינט באארד; ה. קרוגער פון גארטוועיס שאפ אין טאראנטא; ש. קאלדאווסקי, אינטערנעשאנאל וויס־פרעזידענט פון טאראנטא; ד. סאלאמאן, ביזנעס אוידזשענט פון די קליוולענדער קלאוקמאכער; אב. קאהען, אינטערנעשאנאל וויס־פרעזידענט פון קליוולענד דזשאינט באארד, קלאוקמאכער, שיקאגא; ד. קאהען פון באלטימאר; א. סילווער, מענעדזשער, פילאדעלפיער ווייסטמאכער; ה. סאנבערג און ס. לעבענסאן פאר דער מאנטרעאלער דזשאינט באארד; לאקאלס 19, 51, 61, 102, 112; באסטאנער ווייסטמאכער, לאקאל 49; מיסס ליטוואקאף און מיסס ליפשיטץ פון פילאדעלפיא; סטרולאוויטץ פאר די טאלידא׳ער קלאוקמאכער לאקאל 67; פילאדעלפיער ווייסט און דרעסמאכער יוניאן, לאק. 16.

א פארלויפיגער חשבון פון סטרייק.

אויף די ענגלישע פיידזשעס אין דיזען נומער גיט ברודער קאפלאוויטש, סעקרעטער פון דזשאינט באארד און טשערמאן פון דער פינאנס קאמיטע, א פארלויפיגען אבער גענויען חשבון פון סטרייק. לויט זיינע ציפערען האט דער סטרייק געקאסט א סך הכל פון $627,245.92. אט זיינען איניגע אינטערעסאנטע איינצעלהייטען:

אויסגעצאהלט דורך דער רעליעף קאמיטע — — — — — — —	$429,331.05
האלל קאמיטע פאר קארפעירס און קליינע הוצאות פאר פיקעטס	26,385.28

האָט געהאַט דורכצופיהרען א שװערע, פער־פלאָנטערטע ארבײט.

פיליפ קאַפלאָװיטש, סעקרעטער־טרעזשורער פון דער דזשױנט באַרד איז געװען טשערמאַן פון דער פינאַנס קאָמיטע. מיר װעלען װיסען װי אָבצושאַצען זײן פעראַנטװאָרטליכע ארבײט װען מיר װעלען זיך פערטיפען אין דעם פינאַנס רע־פאָרט פון סטרייק.

ב: מעטץ, איז 2טער װײס־פרעזידענט פון דער אינטערנײשאָנאַל, און פאַר די לעצטע 2 יאָהר מענעדזשער פון די פרעסערס יוניאָן לאָקאַל 35. אלס טשערמאַן פון דער אָרגאַניזאַ־ציאָנס קאָמיטע איז געװען זײן אױפגאַבע צו זעהן, אז די טױזענדער ארבײטער װאָס זײנען געגאַנגען ארבײטען אין די געסעטעלטע שעפער, זאָלען צוריק געהן אלס אמת׳ע יוניאָן לײט. פאַר די לעצטע זיבען יאָהר האָט מעטץ בסדר געטהאָן פעראַנטװאָרטליכע ארבײט און האָט זײן אױפגאַבע פינקטליך ערפילט.

מאַקסים קאַװינסקי, א מעמבער פון לאָק. 9 און דער טשערמאַן פון דזשױנט באָארד, איז גע־װען טשערמאַן פון דער האָלל קאָמיטע. אלע האָלס װאו די סטרײקערס זײנען געװען פערזאַ־מעלט, זײנען געװען אונטער זײן השגחה. און מיר װײסען װי ראַיעל און ערנסט דיזע ארבײט איז געטהאָן געװאָרען.

דזש. פ. קאַהען, מענעדזשער פון לאָק. 10, צוזאַמען מיט דזש. בראַסלאַװער פון לאָק. 35 און ה. קראַקאָף פון לאָק. 17, זײנען גע־װען די טשערלײטע פון דער פיקעט קאָ־מיטע. אין דיזען סטרייק איז די פיקעט אר־בײט געטהאָן געװאָרען אויף זעהר אָן אָריגינע־לען אופן און עס זײנען כמעט קײנע קעפּ ניט געשפּאָלטען געװאָרען. די װיכטיגקײט פון דער פיקעט ארבײט אין יעדען סטרייק איז אזױ גוט בעװאוסט, אז מען דאַרף עס דאָ ניט אונטער־שטרײכען.

ס. לעפקאָװיטש, דער 12טער װײס־פּרעזי־דענט פון דער אינטערנײשאָנאַל און אײנער פון די מענעדזשערס פון די אָפיסעס פון דזשױנט באָארד, איז געװען דער טשערמאַן פון דער לאָאָ קאָמיטע. ער האָט געזאָרגט פאַר די סטרײקערס װעלכע זײנען אומזיסט ארעסטירט געװאָרען, און צוזאַמען מיט לאַיער לעװין האָט ער געזעהן, אז זײ זאָלען װאָס גיכער בעפרײט װערען.

נ. מ. מינקאָף, דער סעקרעטער־טרעזשורער פון לאָק. 9 איז געװען דער טשערמאַן פון דער רעליעף קאָמיטע. דיזע קאָמיטע האָט ערשט אָנגעהױבען פונקציאָנירען אויף דער 5טער װאָך פון סטרייק. און װען מיר דערמאָנען זיך, אז זי האָט אױסגעצאָהלט איבער 400 טױזענד דאָלאַר אין רעליעף, קען מען זיך פאָרשטעלען װאָס פאַר א ריעזיגע אױפגאַבע זי האָט געהאַט. די קאָמיטע האָט געהאַט 2 דעפּאַרטמענטס. אין אײן דעפּאַרטמענט איז בעשטימט געװאָרען װע־מען און װיפיעל מען זאָל צאָהלען און אין דעם צװײטען האָט מען אױסגעצאָהלט.

רעדענדיג װעגען דער רעליעף קאָמיטע אין כדאי זיך אָבצושטעלען װעגען די טהוער, װעל־כע זײנען װעניג דערמאָנט געװאָרען, אָבער װעלכע האָבען געטהאָן װיכטיגע ארבײט. אײ־נער פון די איז געװען רעלקין, דער סעקרעטער פון לאָק. 23, און דער טרעזשורער פון דער רע־ליעף קאָמיטע. ער איז דאָס געװען דער אונ־ערמידליכער קאַסירער װאָס האָט אױסגע־צאָהלט די געלד צו אן ערך 5 טױזענד מענשען א טאָג, 8 װאָכען נאָכאַנאַנד. ניט קײן קלײנע אױפגאַבע.

בר. פריעד, דער סעקרעטער פון לאָקאַל 1, איז געװען דער סעקרעטער פון דער רעליעף קאָ־מיטע. חוץ דעם האָבען די מעמבערס פון דער קאָמיטע װאָס איז בעשטאַנען פון אײן מעמ־בער פון יעדען לאָקאַל פון דער דזשױנט באָארד געארבײט מיט טרײהײט און איבערגעבענהײט.

ל. לאַנגער, דער סעקרעטער פון דער דזשױנט באָארד, איז געװען דער סעקרעטער פון דער דזשענעראַל סטרייק קאָמיטע. ער איז צו יעדער צײט געשטאַנען צו דיענסט אײניגע פון די קאָ־מיטעס, איבערהױפּט דער אױט־אָוו־טאַון קאָמי־טע, פאַר װעלכער ער האָט געטהאָן פיעל ארבײט, און האָט פערופען און צוגעגרײט די טאָגעס־אָרדנונג פאַר יעדען מיטינג פון דער סטרייק קאָמיטע.

עס האָבען אויך טיכטיג געארבײט אין דעם סטרייק מ. ג. ליעדער, מענעדזשער פון די ריפער מײקערס לאָקאַל 17 און ה. װאַגדער, מענעדזשער פון דער סקוירטמאַכער יוניאָן, ל. 28. מ. װײנשטײן און מ. פינקעלשטײן האָבען אױפגע־פּאַסט אויף די געסעטעלטע שעפער.

די ליסט פון די אונערמידליכע טהוער איז נאָך דערמיט ניט פערענדיגט. מיר פּאָדערען אויף די קאָמיטעס ארײנצושיקען אונז גענױע בעריכטען.

אונזער פריינד ראָבערט ברוער*)

מר. ברוער ערקלעהרט פאַרוואָס ער האָט זיך אינטערעסירט מיט די קלאָוקמאַכער.

די שטיצע פון דער עפענטליכער מיינונג האָט געשפּיעלט ניט קיין קליינע ראָלע אין דעם 14־וואָכענדיגען קאַמפּף פון 45 טויזענד קלאָוקמאַכער נעגען די קלאָוק מאַנופעקטשורערס. די עפענטליכע מיינונג האָט געשטיצט די ארבייטער דערפאַר וואָס זיי האָבען צו יעדער צייט איינגעוויליגט אויף ארביטריישאָן, וועהרענד די מאַנו־

ראָבערט וואָלטער ברוער

פעקטשורערס האָבען זיך געשטעלט שטייף אויף דעם פונקט, אז דער קאַמפּף נעהט גאָרניט אָן דאָס פּובליקום און אז זיי ווילען ניט דאָס די „מאָראַל־פּרעדיגער מיט די הויכע שטערענס“ זאָלען זיך אַריינמישען.

און ניט קיין קליינע ראָלע האָט געשפּיעלט ראָבערט וואָלטער ברוער אין דעם פאַקט, וואָס די עפענטליכע מיינונג איז געוואונען געוואָרען און איז די גאַנצע צייט געווען גינסטיג צו די ארבייטער. מר. ברוער — א שרייבער, לעקטשורער און כלל טהוער — האָט אָבגעגעבען כמעט 4 מאָנאַטען פון זיין צייט פאַר דיעזער ארבייט. ער האָט זיך געשטעלט די אויפגאַבע פון ראַטה־געבער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. אָט טאַקע ער אַליין האָט אָרגאַניזירט די סיטיזענס קאָמיטע, וואָס האָט געשטיצט די אויסגעשלאָסענע קלאָוק און סקוירטמאַכער. און ווי בעוואוסט, זיינען דזשייקאָב ה. שיף, עללען ראָבינסאָן און אַנדערע פּראָמינענטע ניו יאָרקער געווען מיטגליעדער אין דיעזער קאָמיטע. אָט טאַקע ראָבערט ברוער האָט געשאַפען מעהר ווי 60 טויזענד דאָלאַר אין דאָניישאָנס פאַר'ן סטרייק־פאָנד. אָט טאַקע ער האָט בעאיינפלוסט 60 דאָקטוירים, אז זיי זאָלען ווידמען צייט און לייסטען אומזיסטיגע דיענסטע פאַר די פאַמיליעס פון די סטרייקערס. אָט טאַקע ער האָט עס געפּועל'ט, אז עס זאָל אויסגעטיילט ווערען 200 טויזענד קוואָרט מילך פאַר די קינדער פון די סטרייקערס. ראָבערט ברוער איז געווען ניט נור דער ראַטה־געבער, נור אויך דער פּרעס־אַגענט פון דער יוניאָן, וועלכע האָט געקעמפּפט נעגען אונגעהייער גרויסע שוועריגקייטען.

מר. ברוער אינטערעסירט זיך מיט פּראָבלעמען פון סאָציאַל־עקאָנאָמיע. פאַר דעם סטרייק האָט ער שטודירט סאָציאַלע פּראָבלעמען אין איירָאָפּאַ און אמעריקאַ. ער איז געווען א לעקטשורער אין דער ראַנד סקוהל; דער הויפּט־אַגענט פון דער ניו יאָרק אַסאָסיאיישאָן, וועמעס צוועק עס איז צו פערבעסערען די לאַגע פון די אָרימע; דער סעקרעטער פון דער קאָמיטע וואָס שטרעבט פאַר דעם קערפּערליכען וואָהלזיין פון די סקול־קינדער; דער סעקרעטער פון דער „ניו יאָרקער מילך קאָמיטע“; דער עקזעקוטיוו סעקרעטער פון דער „ביג בראָדהערס“ בעוועגונג און האָט אַנגעהאַלטען עהנליכע פּאָזיציעס. פאַר די לעצטע 3 יאָהר איז ער געווען דער מידיאיטאָר און אַרביטרייטאָר פאַר דער ווייסט און דרעסמייקערס יוניאָן אונטער דעם פּראָטאָקאָל מיט דער ווייסט און דרעס אַסס'ן. ווי בעוואוסט, איז זיין ברודער הענרי ברוער, דער פריהערדיגער סיטי טשעמבערליין, געווען א מיטגליעד פון דעם מאַיאָר'ס קאָונסיל און קאָנסיליאיישאָן אין דער קלאָוק אינדוסטרי.

מר. ראָבערט ברוער האָט בייגעוואוינט דעם קאָנפערענץ אין סיטי האָלל, דעם 26טען אַפּריל, ווען די בעאַמטע פון דער פּראָטעקטיוו אַסס'ן האָבען זיך ענטזאָגט אַנצונעהמען מעיאָר מיטש־

*) פון די „ניו יאָרק טיימס“, זונטאָג, אויגוסט 6טען.

רענט פאר האלס — — — —	33,654.28
פיקעט קאמיטע — — — — —	32,758.18
אויס־טאון קאמיטע — — —	23,725.77
דזשוירזי אָפיס — — — — —	10,310.25
סעטעלמענט קאמיטע — — — —	2,927.25

תוצאות אין בראנזוויל $3.000, ברוקלין — $4.000; אין הארלעם $6,000; סט. תבל — $13.000. לאאָ קאמיטע, אן ערך $4,000; קאורט שטראפען, אן ערך $600; און בעיל פאר ארעס־טירטע — $700; ארגאניזיישאן קאמיטע $5,600 אינװעסטיגיישאנס $4,500; אין פערבינדונג מיט די לײדיס טיילארס $7,600; אפיס סאלאריס פאר קלוירקס און אנגעשטעלטע איבער $4,000; דער פארזאר, 6טען דזשולײ $349.55; ספּײשאַ־נערי, אן ערך $400; פרינטינג, אן ערך $3.000, טעלעפאן־בילס — $470; אפיס קארפּעירס — $90.13; פאסטעידזש — $171.95; אפיס פיקס־טשורס — $410.25; לאיערס אין ניו יארק און אנדערע שטעדט $5,700; הוצאות פון דער רעדנער קאמיטע $736.05; דאקטאר און מעדיצין — אן ערך $200; די בראנקסער שעפער $887.60; אדווערטייזינג און אנדערע קלײנע הוצאות, נאך נים בעװאוסט.

די הכנסה איז געקומען פון פאלגענדע קװעלען:

קאלעקשאנס פון די געסעטעלטע שעפער — — — — — —	$117,524.03
פון א. ר. ברענשטײנ געשיקט דיי־רעקט צום דזשאינט באארד —	228.30
פון אײנצעלנע פערזאנען — —	518.44
„פארװערטס" קאלעקשאנס — —	25,190.73
„פארװערטס" אקט'ן — — — —	2.000.00
דורך אנדערע צײטונגען (געשיקט דירעקט צו דער דזשאינט באארד) — — — — — —	491.45
אינטערעסירטע ארגאניזאציאנען —	2,336.65
פון דער אינטערנײשאנאל — —	178,085.68

אין דער סומע װאס איז ערהאלטען געװארען פון דער אינטערנײשאנאל זײנען אריינגערעכענט די בײטרעגע פון דער סיטיזענס קאמיטע, אמאל־גאמייטעד קלאדינג װאירקערס, פאריערס, קעפּ־מייקערס און אנדערע ארגאניזאציאנען.

די גאנצע אײננאהמע שײנט אלזא צו האבען געװעזען איבער 300 טויזענד דאלאר — א העלפט פון די הוצאות. די איבעריגע העלפט איז גענומען געװארען פון די לאקאל טרעזשו־רים און פון דער דזשאינט באארד.

דזשאינט באארד ארגאנזשירט װײסטערע ארבײטער.

אין פערלויף פון לעצטען מאנאט האט די דזשאינט באארד אנגעהויבען ארגאנזשירען איהר װײסטערע ארבײטער. עס פאדערט זיך איצט זעהר פיעל ענערגישע טעטיגקײט אײנצושטעלען די ארבײט פון די פערשידענע צפיסעס, אזוי או זי זאל זיך צופאסען צו די פאדערונגען פון דעם נײעם אגרימענט. מען װעט דארפען ארגאני־זירען א קאנטראל דעפּארטמענט פאר די שעפער פון די קאנטראקטארס, און מינדערען דעם איבעל פון סובמאנופעקטשורינג. עס װעט נויטיג זײן א סטעף פון פעהיגע ביזנעס אײדזשענטס און אינספעקטארס אויפצופאסען, אז די געװאונענע סטענדארדס זאלען אבגעהיט װערען און אז די יוניאן זאל אויסאיבען א פאלשטענדיגען קאנט־ראל איבער אלע שעפער.

דערװײל זײנען רעקאמענדירט געװארען מע־נעדזשערס און ביזנעס אײדזשענטס פאר די פער־שידענע אפיסעס און מיר מערקען צװישען די נעמען פאר מענעדזשערס אזעלכע בעװאוסטע אלטע קעמפּפער פאר דער יוניאן װי װאולף, מאקס פינקעלשטײן, לעפקאװיטש, זלאטשין, װײנשטײן, ניסנעװיטש, אשפיז, ליערער און קאטלער, און צװישען די ביזנעס אײדזשענטס און קלוירקס די אלטע בעקאנטע ברידער — קלײנמאן, רינגער, גראסמאן, גאלדאװסקי, בער־רענשטײן, פריזאמט, יאקובינסקי און אנדערע.

ברודער װישניאק רעזיגנירט.

עס איז אבער זעהר צו בעדויערען װאס בר. דזש. װישניאק האט רעזיגנירט פון זײן אמט. פאר די לעצטע 6 יאהר האט װישניאק פערטרא־טען פערשידענע עמטער אין דער יוניאן, אלס ביזנעס אײדזשענט, מענעדזשער פון די „נײע פאסט", אסיסטענט טשיעף קלוירק און דאן טשיעף קלוירק און מענעדזשער פון דער יוניאן. ער איז אויך אונטער דער צײט געװעזען סעקרעטער פון לאקאל 17 און שוין באלד א יאהר װי ער איז דער 3טער װיים־פרעזידענט פון דער אינ־טערנײשאנאל. װישניאק האט אנגעזאמעלט א סך ערפאהרונג, װאס איז פון גרויסען װערטה פאר דער יוניאן.

די דזשאינט באארד האט ניט װילענדיג אנ־גענומען זײן רעזיגנײשאן און עס װערט אונז פערזיכערט, אז װישניאק פערבלײבט אן איבער־געבענער פרײנד פון דער ארגאניזאציאן. אין דעם פאל איז צו האפען, אז ער װעט נאך פריי־הער אדער שפעטער צוריק קומען און שטעלען זײן ברײטע ערפאהרונג און זײנע פעהיגקײטען צום דיענסט פון דער יוניאן.

זאגט אז זיי זיינען זעהר שטריינג, האבען פערקלענערט די רענט מיט 25 אדער 50 פראצענט, ווייל זיי האבען געגלויבט, אז די קלאוקמאכער זיינען נאך אלעמען גאנץ פיינע לייט. אין הונדערטער פעלע איז ניט דערלאזען געווארען, אז די ארבייטער זאלען ארויסגעווארפען ווערען פון זייערע דירות. די לענדלארדס האבען זיך גערעכענט מיט דער עפענטליכער מיינונג און איינגעווילינגט צו ווארטען מיט די רענט ביז די מאשינען וועלען ווייטער זיין אין פולען גאנג.

„די קלאוקמאכער האבען געלערענט א לעסאן ווען די וואהלהאבענדע לײדים פון פיינער געזעלשאפט זיינען אויפגעשטאנען 6 פארטאג, כדי צו בעזארגען די פיקעטס אויף 5טער עוועניו מיט ברעקפעסט אם 6.30. זיי האבען עטוואס געלערענט ווען 60 פערנומענע דאקטוירים האבען געפונען צייט צו געבען אומזיסטיגע מעדיצינישע הילף; ווען א גרופע דענטיסטען האבען געפיקסט די צייהן פון די סטרייקערס, וועלכע זיינען ניט געווען אימשטאנד צו בעצאהלען; ווען טויזענדער פאמיליעס האבען יעדען פריהמארגען בעקומען פאר זייערע קינדער פרישע מילך פריי, ווייל זיי האבען נישט געהאט צו בעצאהלען. זיי וועלען ניט פערגעסען אט די אלע זאכען וואס די עפענטליכע מיינונג האט פאר זיי געטהאן.

„און טאקע אט די מאכט פון דער עפענטליכער מיינונג האט געהאלפען מאכען א סוף צום סטרייק און צווינגען די מאנופעקטשורערס צו סעטלען. די פראפיטען וואס די מאנופעקטשורערס ערווארטען, האבען געהאט אויך זיי א ווירקונג. אבער די עפענטליכע מיינונג האט געהאט א פיעל גרעסערע ווירקונג.

„עס איז שווער פאר דעם זייטיגען מענש צו פערשטעהן ווי וויט די עפענטליכע מיינונג און דער פאקט, אז גאנץ ניו יארק איז אויף זייער זייט האט געהאלפען די ארבייטער. יעדע גינסטיגע שטיקעל גייעס אין די ענגלישע צייטונגען, יעדער ארטיקעל וואס האט גערעדט פאר זייער טובה אין פאר זיי פארגעלעזען געווארען פון די שאפ־טשערליים אין די האללס אין אידיש און איטאליעניש און איבערגע־רוקט געווארען אין די אידישע צייטונגען. מיר איז פערזענליך בעוואוסט, אז עס וואלט געווען שווער פאר זיי אנצוהאלטען דעם קאמפף; אז זיי וואלטען שוין לאנג ענטמוטיגט געווארען, ווען זיי וואלטען ניט געווען איבערצייגט, אז דאס פובליקום האט געוואלט אז זיי זאלען דעם קאמפף געווינען".

זיינע פלענער פאר דעם יונגערען דור קלאוקמאכער.

מר. ברוער איז נאך ניט אין גאנצען אוועק פון די קלאוקמאכער. ער טראגט זיך ארום מיט פלענער פאר זיי. ער דיינקט וועגען עפענען סקולס אין פערבינדונג מיט די פאבליק סקולס, וואו דער יונגער דור וועט זיך קענען לערנען נעהען קלאוקס און ווערען געניטע, גוטע בעלי מלאכות; וואו ער וועט אין דערזעלבער צייט לערנען די פעולה פון אינדוסטריעלע דעמאקראטי; וואו מען וועט די ארבייטער צייגען, אז עס איז אין זייער אינטערעס, ניט ווייניגער ווי אין דעם אינטערעס פון די מאנופעקטשורערס, אז די אינדוסטרי זאל געפיהרט ווערען אנשטענדיג, מיט א טאקט און מיט יושר. מר. ברוער וויל אז די יוניאן זאל זיין מעהר ווי א בלויזער אינסטרומענט צו פיהרען סטרייקס. ער וויל, אז די יוניאן זאל ווערען א קראפט אין דעם טעגליכען לעבען פון די קלאוקמאכער.

„די קלאוק אינדוסטרי", האט מר. ברוער פארטגעזעצט, „איז פאקטיש א נייע אינדוסטרי, און אויב זי זאל זיך ענטוויקלען אויף דעם עכט אמעריקאנישען אופן, דארף די אינדוסטרי זיין אין די הענד פון מענשען וואס ווייסען מעהר וועגען אינדוסטריעלע עקאנאמיע ווי די וואס קאנטראלירען די אינדוסטרי איצט. זיי זיינען צו זעלבסטזיכטיג, צו קורצזיכטיג, צו קאנטראלירען דאס שיקזאל פון אזא ריעזיגע אונטערנעהמונג, וואס בעריהרט דאס לעבען און וואהלזיין פון אזוי פיעל מענשען. אן אינדוסטרי אין וועלכער עס קומען איצט פאר אזוי פיעל און אזעלכע אפטע ענדערונגען דארף זיין בעסער ארגאניזירט. זי מוז אויפהערען זיין א שוויץ־אינדוסטרי וואו די ארבייטער פיהרען א קאמפף אום קיום א לעבען צו מאכען און זעהר אפט קענען זיי עס ניט בעווייזען.

„און מען דארף ניט ארויפלייגען די גאנצע שולד אויף די מאנופעקטשורערס. פון איין זייט שטעהט זיי אקעגען דער וואל טראסט, וואס רייסט פון זיי אוים יעדען סענט וואס ער קען קריגען פאר די מאטעריאלען; פון דער צווייטער זייט האבען זיי פאר זיך די האלדשניידענדע קאנקורענץ. דער רעזולטאט איז, אז מען זוכט צו מאכען פראפיטען מיטעלס פון עקספלואטירען די ארבייטער. אבער דאס אלץ וועט זיך ענדערען".

שעל׳ס איינלאַדונג, וועהרענד 10 וואָכען שפּעטער זיינען זיי ווייבער געוואָרען און יע אָנגענומען זיין איינלאַדונג. ווען דער לאָקאַוט איז אריין אין קראַפט, פרייטאג דעם 28טען אפּריל, האָט מר. ברוער גלייך אויף מאָרגען זיך איינגעאָרדענט אַן אָפּפיס אין די העדקוואָרטערס פון דער אינטערנעשיאָנעל און זיך אריינגעוואָרפען אין דער אַרבייט פון צוציהען די עפענטליכע מיינונג פאַר די קלאָוקמאַכער. קיין בעסערען מיטאַרבייטער אין דיזער וויכטיגער אַרבייט האָט די קלאָוקמאַכער יוניאָן און די אינטערנעשאָנאל ניט געקענט ווינשען. און איצט, ווען עס איז געוואונען געוואָרען א גרויסער זיעג פאַר דער יוניאָן, געהט ער זיך ווידער נעהמען צו זיין ליטעראַרישע אַרבייט, וועלכע ער האָט געלאָזט אָן א זייט איבער די 4 מאָנאַטען וואָס ער האָט געאַרבייט פאַר די קלאָוקמאַכער.

א גרויסער זיעג.

אָט איז מר. ברוער׳ס מיינונג וועגען פערשיעדענע זאַכען וואָס האָבען א שייכות צו דעם היסטאָרישען סטרייק:

„די סטרייקערס האָבען געוואונען א גרויסען זיעג. די טענה פון די מאַנופעקטשורערס, אז זיי האָבען געוויענט, איז ניט ריכטיג. די יוניאָן האָט געוואונען דעם פּונקט וועגען א פּרעפערענשעל יוניאָן שאָפּ, א העכערונג אין שכירות פאַר די אַרבייטער, א קירצערע אַרבייטס וואָך, א פּרייז קאָמיסיאָן פון עקספּערטען און א שטאַרקע גאַראַנטי פאַר דעם קאָנטראָל איבער די קאָנטראַקטאָרס, צוליעב דאָס נייע סיסטעם, אז קאָנטראַקטאָרס מוזען רעגיסטרירט ווערען און סוב־מאַנופעקטשורערס קאָנטראָליערט ווערען.

„די מאַנופעקטשורערס האָבען כלומרש געוואונען זייער פערלאַנג, אז עס זאָלען ניט זיין קיין אויטסייד קאָנסיליאַיטאָרס. אָבער דאָס מיינט ניט, אז די יוניאָן האָט דערביי עפּיס פערלאָרען. די יוניאָן האָט ניט אויפגעגעבען איהר רעכט צו סטרייקען, ווי עס איז געווען דער פאַל אונטער דעם אַלטען פּראָטאָקאָל. וואָס מען זאָל ניט זאָגען וועגען דעם, צי די טעאָריע פון אונפּאַרטייאישע שלום־מאַכער איז ריכטיג אָדער ניט, דער פאַקט בלייבט, אז ביידע צדדים האָבען ניט פאַלשטענדיג אָבגעהיט די ענטשיידונגען פון די קאָנסיליאַיטאָרס. איינינע בעשליעסע, וואָס זיינען געפאַסט געוואָרען 8 מאָנאַטען פאַר דעם לאָקאַוט און סטרייק, זיינען ניט דורכגעפיהרט געוואָרען. דער רעזולטאַט איז געווען, אז אי די יוניאָן אי די מאַנופעקטשורערס האָבען געליטען.

„איך בין גאַנץ זיכער, אז אונטער דעם נייעם אָבמאַך, ווען די מאַנופעקטשורערס און יוניאָן בעאַמטע וועלען זיין פריי צו פערהאַנדלען צווישען זיך דירעקט; ווען יעדער צד וועט האָבען אין זינען וועלכען שאָדען דער אַנדערער צד קען איהם ברייננגען, וועט מען זיך בעסער פערשטעהן איינער דעם אַנדערען”.

אויף דער פראַגע: ווי קומט עס, אז ער האָט גענומען אַזא טיעפע פּערזענליכע אינטערעסע אין דעם קאַמפף פון די קלאָוקמאַכער, האָט מר. ברוער געענטפערט:

דער סטרייק מאַכט זיי פאַר בעסערע בירגער.

„פאַרוואָס בין איך סעראינטערעסירט, פרעגט איהר — ווייל דער קאַמפף פאַר אינדוסטריעלע דעמאָקראַטי איז פאַר מיר די אינטערעסאַנטעסטע זאַך אין דער וועלט. איך האָב פון דיזער סאָרט אַרבייט מעהר הנאה ווי פון וועלכער עס איז אַנדערער אַרבייט. ווי איך האָב שוין מעהרערע מאָל געזאָגט, — ווען דיעזע קלאָוקמאַכער וואָלטען געוואָרען בעקעמפט און צוגעדריקט; ווען דיזע אַרבייטער, וואָס דאָס רוב פון זיי זיינען ניט לאַנג דאָ אין אונזער לאַנד, וואָלטען צוגעדריקט געוואָרען, וואָלטען זיי פערלאָרען זייער גלויבען אין די דעמאָקראַטישע אינסטיטוציעס פון אַמעריקאַ און אין דער קראַפט פון דער אַמעריקאַנער עפענטליכער מיינונג. איך האָב געקעמפט דאַפיר, אז זיי זאָלען ניט צוגעדריקט ווערען און אז זייער יוניאָן זאָל ניט פערניכטעט ווערען, א זאַך וואָס האָט זיך די מאַנופעקטשורערס זעהר געוואָלט.

„דיזער סטרייק און אַנדערע קלאָוקמאַכער סטרייקס האָבען געהאַט א גרויסען ווערטה, דערמיט וואָס זיי האָבען געמאַכט די אַרבייטער פאַר בעסערע אַמעריקאַנער בירגער. די אַרבייטער האָבען געלערענט, אז דאָס אַמעריקאַנישע פּובליקום איז שטאַרק פעראינטערעסירט ווען 60 טויזענד אַרבייטער און זייערע פאַמיליעס שטעהען אין דער געפאַהר פון הונגער־נויט. די אַרבייטער האָבען געלערענט דעם מוסר השכל, אז די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציאָן פון זייערע יוניאָן האָט פיעל ווערטה. זיי האָבען געלערענט, אז עס איז גוט צו זיין אין אַמעריקאַ.

„זיי האָבען דאָס געלערענט, ווען די לענדלאָרדס אויף דער איסט סייד, אויף וועלכע מען

ציט פון פרייהייט פאר מענשען און לאקאלע איטאנאמיע פאר די אמעריקאנער פראווינצען אדער שטאאטען. אלס א נייע לאנד איז אמעריקא בעשערט צו ווערען א סארט אינטערנאציאנאלע לאנד, אן עיר המקלט פאר פערפאלגטע און געטריבענע פון אלע לענדער, א לאנד, וואו עס ארבייט זיך אויס דער געדאנק, אז דער פראגרעסער עולם איז דער וויכטיגסטער עולם.

די וויסענשאפטס־לייט זאגען, אז דער מענש פערקערפערט אין זיך אדער מאכט דורך אויף א קליינעם מאסשטאב דאס לעבען פון אלע בעשעפענישען, פון אלע חיות און בהמות, וואס האבען אויף דער וועלט עקזיסטירט פון אנפאנג אן. ווי עס זעהט אויס, פערקערפערט אמעריקא אין זיך דאס לעבען פון אלע נאציאנאליטעטען און זאפט איין אלע אידעען און אלע מענשליכע האפנונגען. שוין היינט הויבען אלע לענדער אויף זייערע אויגען צו אמעריקא. אייניגע האבען מורא פאר איהר; אנדערע זיינען איהר מקנא; נאך אנדערע פערלאנגען איהר הילף.

ווי שוין געזאגט, צייכענט זיך אמעריקא אויס פון אנדערע לענדער מיט דעם, וואס וועניגסטענס טעארעטיש, לעגט זי א גרויס געוויכט אויף דעם המון, אויף דעם פראסטען מענש, אויף דעם ארבייטער. זי אנערקענט, וואס די אלטע נאציאנען האבען ניט געקענט אדער ניט געוואלט איינזעהן, אז די וועלט שטעהט אויף ארבייט, אויף אינדוסטרי, און זי מוז אלע מעהר און מעהר אנערקענען, אז די ארבייטערשאפט איז דער עיקר, דער פונדאמענט פון איהר ציוויליזאציע און איהר צוקונפט. לייבאר דעי, דער נאציאנאלער ארבייטער יום טוב, האט אט דיזע בעדייטונג.

די וועלט מלחמה טרייבט אמעריקא פארווערטס מיט ריעזען שריטען. וואס די אורזאכען פון דער מלחמה זאלען ניט זיין, זיכער איז, אז ניט די אמעריקאנער ארבייטער האבען די מלחמה געוואונשען און ניט זיי האבען איהר געקענט פערהיטען. און אז די מלחמה האט דעם לאנד געבראכט פראספעריטי, פערשטעהען די ארבייטער זייער נינטיגע געלעגענהייט, ארגאניזירען זיך דא און דארט און פאדערען אנערקענונג און א גרעסער שטיקעל ברויט.

לייבאר דעי איז אלזא א באזונדער אמעריקאנער יום טוב. עס איז שוין 34 יאהר ווי די ארגאניזירטע ארבייטער האלטען דעם יום טוב און שוין 29 יאהר זייט לייבאר דעי איז געווארען א געזעצליכער יום טוב אין ארעגאן סטייט און אין ניו יארק סטייט. אין ארעגאן איז דאס געזעץ אנגענומען געווארען אין יאנואר 1887 און אין ניו יארק אין מאנאט מאי פונ'ם זעלבען יאהר.

אין 1882, ווען די אידעע פון לייבאר דעי איז געבארען געווארען אין ניו יארק אויף אן ארבייטער דעמאנסטראציע לכבוד א קאנווענשאן פון די „נייטס אוו לייבאר", זיינען די טרייד יוניאן קרעפטען געווען ניט מעהר ווי אן ערך 100 טויזענד מיטגליעדער. היינט, אין 1916, זיינען זיי מעהר ווי 20 מאל אזוי פיעל. און זיי וואקסען ווי אויף הייוועז. דעמאלט זיינען זיי נאך בעטראכט געווארען פון דער עפענטליכער מיינונג אלס קאנספיראטיווע ארגאניזאציאנען. די קאורטס האבען זיי פערפאלגט מיט פערשיעדענע שטראפען און די פרעסע האט זיי פערדאמט. כמעט אלע יוניאנס האבען געהאט פאסיר־ווערטער, א געוויסען האנד־דריק אדער אנדערע צייכענס, דורך וועלכע זיי האבען זיך דערקענט אלס יוניאן ברידער און שוועסטער. זעלטען וואו א יוניאן־מאן האט געהאט דעם מוטה עפענטליך מודה צו זיין זיין פערבינדונג מיט דער יוניאן. מען פלעגט איהם האלטען פאר א געפעהרליכען מענש און איהם אויסמיידען. אין די שעפער און פאבריקען האבען ארבייטער מורא געהאט צו צייגען זייער יוניאן ביכעל אדער יוניאן באטאן און מען האט זיי געשטערט אויף שריט און טריט.

היינט האט זיך דאס רעדעל איבערגעדרעהט. די אונאויפהערליכע און אונערמידליכע אגיטאציע האט פערגרעסערט די ארגאניזירטע רייהען. די טרייד יוניאן בעוועגונג איז געווארען א מאכט מיט וועלכע מען דארף זיך רעכענען. די פרעסע וואגט נישט מעהר ארויסצוקומען מיט שענדליכע אטאקעס געגען די יוניאנס. אין יענע צייטען איז דער יוניאן־מאן געווען דער שענדליכער מענש; היינט איז דער סקעב דער אויסוואורף, די גאנצע וועלט פעראכטעט איהם.

מיט דעם וואוקס און ענטוויקלונג פון דער ארבייטער בעוועגונג האט אויך איינגעטרעטען א מעהר ריכטיגער, מעהר לאגישער בליק בנוגע דער בעהאנדלונג, וואס ארבייטער דארפען קריגען אין א לאנד וואס איז געבויט אויף

א ליב פאר פרעזידענט שלעזינגער.

מר. ברוער האט גערעדט אם די עטליבע ליבהווערטער פאר פרעזידענט שלעזינגער:

„שלעזינגער האט אויפגעגעבען א שטעלע פון 10 טויזענד דאלאר א יאהר פאר'ן גאנצען לעבען אום צו ארגאניזירען די קלאוקמאכער יוניאן. ער קריגט א געהאלט פון 200 דאלאר א מאנאט, און איבער דער צייט פון סטרייק האט גיט ער און גיט קײן איינער אנדערער פון די יוניאן בעאמטע גענומען א סענט געצאהלט. איך צווייפעל, אויב עס איז פאראן נאך א מענש אין ניו יארק װעלכער װאלט געקענט דורכפיהרען אזא שעהנעם קאמפף פאר די קלאוקמאכער. װעניג מענשען האבען געטהאן מעהר פאר זייערע מיטמענשען ווי בען. שלעזינגער. ער איז א טיפ פון דעם בעסטען בירגער".

דער ערשטער לייבאר-דעי און דער היינטיגער

אין די 34 יאהר זינט דעם ערשטען לייבאר דעי, איז פערצייכענט געװארען בעדייטענדער פראגרעס.

פון א. רזברי.

לייבאר דעי נעפאלט מאנטאג דעם 4טען סעפטעמבער. עס איז א גענעצליכער ארבייטער יום טוב. און גראד היי־יאהר האבען די ארגאניזירטע אמעריקאנער ארבייטער װאס צו פייערען. די פראספעריטי זעהט זיך אן; מען קען זי אנטאפען. כמעט אלע טריידס זיינען ביזי און אין א סך ערטער פעהלען אוים ארבייטער. דאס איז נאטירליך א מעלה פאר ארבייטער: זיי קענען זיך אויסביטען העכערע שכירות און בעסערע ארבייטס קאנדיציאנען. עס געהט א סדרה סטרייקס און — מאקי זיעגרייכע סטרייקס. דער קאר סטרייק אין ניו יארק, װאס איז שנעל געסעטעלט געװארען אנפאנג לעצטען מאנאט, איז א גוטער ביישפיעל דערפון װאס מען קען אויפטהון דורך ארגאניזאציאן. בכלל קען מען זאגען, אז עס איז איצט זעהר א גינסטיגע צייט. און מען האפט, או די גינסטיגע צייט װעל אנהאלטען איינינע יאהר. לייבאר דעי, 1916, דארף אלזא בעטראכט װערען אן אויסנאהם פון פריהערינע לייבאר דעים.

אמת, אז די אמעריקאנער ארבייטער לעבען דא אב מייסטענס צוליעב דעם װעלט אונגליק. הארצרייסענדע, הימעל־שרייענדע סצענען שפיעלען זיך אב זייט די לעצטע צװיי יאהר אין איירראפא, מייסטענס אין דעם געגענד — ליטא, פוילען, גאליציען — װאו די גרעסטע טייל פון דעם אידישען פאלק געפינט זיך. מיליאנען ליידען דארט די שרעקליכסטע פיין און יסורים און הונדערטער טויזענדער שטארבען פון הונגען און נויט, בשעת דא אין אמעריקא האבען מיר גאר גרויס פראספעריטי און גוטע צייטען.

אבער אזוי ארבייט שוין די נאטור. זי װייסט נים פון קיין רחמנות.

הפנים, אונזער איצטיגע געזעלשאפט, טראץ דעם װאס זי בעריהמט זיך מיט איהר הויכער ציװיליזאציע, שטעהט נאך ניט פיעל העכער, װי די בלינדע נאטור. די אונטער־אירדישע קרעפטען, װאס זידען און קאכען און שטורמען, הויבען אויף גרויסע ריעזיגע בערג אויף איין ארט און מאכען אויף אנדערע ערטער טיעפע טאלען. דא ברייגגען זיי א מבול און פערפלייצען א שטיק װעלט און דארט ברייגגען זיי ארויס פון ים נייע שטיקער לאנד, װאו עס װערט מיט דער צייט א נייע װעלט. װי עס װייזט אוים, שפיעלען זיך אב עהנליכע סצענעס אין דער היסטאריע און עס פאלט דער זעלבער גורל אויך אויף לענדער, פעלקער און מדינות. אין די לעצטע 2 טויזענד יאהר זיינען גרויסע װעלט־מעכטע אראב פון מארק, כמעט פערשװאונדען, און נייע האבען זיך ענטװיקעלט אויף זייער ארט. נאך דיעזער מלחמה װעט זיך װאהרשיינליך אנהויבען אן עהנליכער פראצעס. גאנצע לענדער און טיילען פון איירארפא װעלען זיכער ליידען צוליעב דער מלחמה.

איינס איז אבער זיכער: עס איז די פעראייניגטע שטאאטען בעשערט צו שפיעלען איינע פון די גרעסטע װעלט ראלען. שוין איבער הונדערט יאהר װי די שטאאטען שניידען זיך אויף א גאנץ נייעם װעג אין דער מענשליכער היסטאריע. װען די אלטע װעלט איז נאך געװען פערזונקען אין דער פינסטערניש פון מיטעלאלטער האבען די אמעריקאנער פיאנערען אװעקגעלענט אויף א פעסטען פונדאמענט דעם פרינ־

האָט א געלעגענהייט צו בעטראַכטען מענשען און זאַכען. אזוי ווי איך בין געוועזן יונג און א בחור דערצו, האָב איך נאַטירליכער ווייזע דאָס ערשטע אָנגעהויבען אינטערעסירען זיך מיט די מעקסיקאַנישע מיידלעך.

עס האָט אימיצער פעסטגעשטעלט, אז די פרויען פון די טראָפּישע קלימאַטען זיינען אַגצייענר אין דער יוגענד. זייער שעהנהייט הויבט אָבער באַלד אָן וועלקען און זיי ווערען מיט דער צייט פּשוט מאוס. אָבער טראָצדעם וואָס אין מעקסיקאָ איז אויך א טראָפּישער קלימאַט, פערלירען די פרויען ניט אזוי גיך זייער שוואַרהנ'עווריגקייט. זייער פרויען־חן האַלט אָן אָדער שטאַרבט אָב לויט נאָך זייערע אומשטענדען אין לעבען, פּונקט ווי ביי אנדערע פעלקער. זייערע לאַנגע ברעמען וואָס בעדעקען די טרעהרינגע טונקעל־ברוינע אויגען און זייערע לאַנגע געדיכטע האָאר גיסען אויף זיי אוים א בעזונדערען חן. אזוי האָט מיר יעדענפאַלס געשיינט.

די אָרימע אין מעקסיקאָ זיינען זעהר אָרים און די וואָס עס געהט זעהר גוט, מיט וועניג אויסנאַהמען, זיינען ניט וואָס מיר רופען אין יונייטעד סטייטס „רייכע לייט". אָבער בכלל איז אין מעקסיקאָ, ווי אין אנדערע לענדער, פאַראַן גליק און אונגליק. דאָס רעדעל דרעהט זיך. אונטער די שרעקליך אונרוהיגע אומשטענדען וואָס הערשען דאָרט שוין כמה יאָהרען, געהט עס מאַנכע פאַמיליעס אַראָב און אַרויף. מאַנכע ווערען רייך און אנדערע זינקען אַראָב אין דעם טיעפסטען דלות.

געגענאיבער דעם הויז וואו איך האָב לאָזשירט האָט געוואָהנט א פאַמיליע, וועלכע איז קענטיג געוואָרען אָרימער פון טאָג צו טאָג. אייניגע מאָנאַטען נאָכדעם ווי איך בין אָנגעקומען האָב איך געזעהן ווי מען פיהרט אַרויס א פּיאַנאָ. א צייט שפּעטער האָט מען אַוועקגעפיהרט א שעהנעם מאַהאַגאָניע שרייב־טיש. און אזוי האָט מען רעגעלמעסיג, פון צייט צו צייט אַוועקגעפיהרט פערשיעדענע אַנטיק הויז־מעבעל און אנדערע זאַכען. דאָס האָט ערוועקט מיין נייגעריגקייט. איך בין געוואָרען זעהר משיקאַווע און גענומען אויספרעגען מיין באַלעבאָסטע וועגען אָט דיזער פאַמיליע.

— אה, די נאַרשיאַס, מיינט איהר! זיי האָבען לעצטענס זעהר פיעל געלד פערלאָרען. זיי האָבען יאָהרען לאַנג פערמאָגט אַקציעס פון די מעקסיקאַנער מינען און שוין געלעבט פון די פּראָצענט. אָבער זינט מען האָט דיאַז'ען געמאַכט פאַר אויס פּרעזידענט, און זינט די רעגירונגען אין מעקסיקאָ האַלטען זיך אויף הינערשע פיסלאַך, אַרבייט מען ניט אין יענע מינען. זיינען זיי נעבעך געצוואונגען צו פערקויפען ווערטהפולע הויז־זאַכען וואָס זיינען געוועזן אין דער פאַמיליע זייט יאָהרען. וועדליג ווי זיי ערקלעהרען, שטאַמען זיי אָב פון די פּיאָנערען וואָס האָבען איינגענומען דאָס לאַנד און האָבען אָט די טייערע מעבעל מיט זיך מיטגעבראַכט.

די וועלט איז מקנא די רייכע, ווייל זיי האָבען אַלדאָס גוטס, פונדעסטוועגען, ווען זיי קומען אַראָב און ווערען אָרים, סימפּאַטיזירט יעדער מיט זיי. דעם אמת זאָגענדיג, האָב איך מיט דיזער אונגליקליכער פאַמיליע שטאַרק מיטגעפיהלט. איך האָב זיך דערמאָנט אז מיין פאָטער האָט פערלאָרען געלד אין ביזנעס בעת איך בין אַלט געוועזן 16 יאָהר. איך האָב געזאָלט אָנקומען אין קאַלעדזש, אָבער ווען מיין פאָטערס אונגליק האָט פּאַסירט האָב איך געמוזט געהן אַרבייטען אין א געשעפט.

קאָנשיאַ נאַרשיאַ, די ערוואַקסענע מיידעל פון דער פאַמיליע, איז געוועזן א טיפּ פון טראָפּישע שעהנהייט: א לעבעדיג־רונדיג פּנים פון מאַט־גרינעם קאָליער, די באַקען עטוואָס גערויטעלט, טרעהריגע אויגען, לאַנגע ברעמען און א וואַלד פון געדיכטע שוואַרץ־זיידענע האָאר. איך האָב איהר איינינע מאָל געזעהן דורך דעם פענסטער, ווען זי האָט פערגעסען צו פערשטעלען די שיין מיט די גאַרדינען. זי האָט גראַד דאַן געקעמט איהרע האָאר און איך האָב בעמערקט, אז די האָאר האָבען אַראָבגעהאַנגען ביז דער פּאָדלאָגע.

איך האָב געהאַט דעם פּאַרצוג איבער איהר, דערמיט וואָס איך האָב איהר געקענט בעאָבאַכטען, וועהרענד זי האָט וועגען מיר גאָרנישט געוואוסט. אין בעסערע צייטען וואָלט זי זיך אפשר יע אינטערעסירט מיט א יונגען מאַן פון איבער'ן וועג. אָבער איצט איז איהר געוועזן איהר קאָפּ פערדרעהט מיט די צרות פון דער פאַמיליע. איך האָב דאָס געקענט בעמערקען, ווייל הגם איך פלעג איהר זעהן געהן אַריין און אַרויס פון הויז, האָב איך קיינמאָל ניט בעמערקט, אז זי זאָל א שמייכעל טהאָן.

איין פריהמאָרגען איז מיר פּונקט אויסגעקומען צו געהן אין סטאָר אין דערוועלכער צייט וואָס פריילין נאַרשיאַ איז אַרויס פון איהר הויז.

ארבייט. נור אין די לענדער, וואו מען גלויבט נאך אין א העכערען קלאס פון קעניגע און אריסטאקראטען קען מען זיך פערגינען די ארבייטער צו דריקען און גרינגשעצען. אבער אין אמעריקא פערשפרייט זיך דער געפיהל אלס מעהר און מעהר, אז מען דארף די ארבייטער בעהאנדלען ווי מענשען. ווייל אויב ווער אין דער געזעלשאפט פערדיענט געשעצט צו ווערען — זיינען דאס די ארבייטער.

מען האפט, אז די מלחמה וועט אפילו אין יענע לענדער אויסרייניגען דעם אלטען קעניגליכען, אריסטאקראטישען שימעל. עס געהט דערצו. די מלחמה ווערט געפיהרט מיט דער הילף פון די ארבייטער, מיט זייער אונערמיעדליכע ארבייט און — זיי ווייסען און פיהלען עס! און זיי וועלען זייער שטימע לאזען הערען ווען דאס העלישע פייער וועט זיך אויסברענגען.

אבער דא, אין דער דעמאקראטישער אמעריקא. וואס איז געבוים אויף דעם פרינציפ, אז יעדער מענש האט א רעכט אויף „לעבען, פרייהייט און גליק"*) — היינט ווער האט נאך א גרעסערען רעכט דערצו ווי די ארבייטער, וואס בויען און שאפען אלץ און מאכען דאס לעבען זיס. אהן זייער ארבייט וואלט דאך קיין לעבען, פרייהייט און גליק נישט מעגליך געווען!

אט דאס איז דער לאגישער בליק וואס די ארבייטער בעוועגונג צווינגט ביסלעכווייז ארויף אויף דער עפענטליכער מיינונג און אויף דער רעגיערונג פון לאנד. די טרייד יוניאנס שטעלען מיט זיך פאר א נייע קראפט אין דער געזעלשאפט. די קאפיטאליסטען און ארבייטסגעבער קעמפפען געגען דעם נייעם שטראם. מיט פערשיעדענע טענות און ארגומענטען ווילען זיי אבשרעקען דעם עולם געגען דער נייער מאכט פון דער וואקסענדער ארבייטער בעוועגונג. זיי ווילען, אז מען זאל גלויבען, דאס צוליעב די פאדערונגען פון די ארבייטער וועט אמעריקא נאך דער מלחמה ניט קענען איהר שטעדטעל בעשטעהן אין דער קאנקורענץ מיט אנדערע אינדוסטריעלע לענדער. זיי גיבען אנצוהערעניש, אז די ארבייטער וועלען מוזען ארבייטען ביליגער. אבער דאס איז ניט מעהר ווי גערעדט. די ווערטער קלינגען ווי ערגיץ אין א וואלד. דער גרויסער עולם וואס בעשטעהט פון ארבייטער **) הערט זיך צו דיעזע שרעקווערטער נישט צו. און יעדע גערעכטע פאדערונג פון די ארגאניזירטע ארבייטער ווערט וואס א יאהר אלץ מעהר און מעהר אונטערשטיצט פון אלץ א גרעסערען עולם. אין די 34 יאהר זינט דעם ערשטען לייבאר דעי איז פערצייכענט געווארען בעדייטענדער פראגרעס.

* "Life, Liberty and the Pursuit of Happiness."

**) אפילו די פראפעסיעס — די לעהרער, אקטיארען און ליטעראטען — האבען אנערקענט, אז זיי זיינען ארבייטער און שליסען זיך אן אן דער ארבייטער בעוועגונג.

איהרע לאנגע האר

(אן ערצעהלונג פון'ם לעבען אין מעקסיקא)

פון פ. א. מיטשעל*)

א צייט פאר דער רעוואלוציאן אין מעקסיקא, צוליעב וועלכער הוערטא האט געקראגען די רעגיערונגס־לייצעס אין האנד, האט מיין פירמע מיך ארויסגעשיקט אין מעקסיקא סיטי, עפענען א בראנטש פון איהר געשעפט. איך בין דאן אלט געווען ניט מעהר ווי 26 יאהר און שוין 10 יאהר ווי איך האב געארבייט פאר דער פירמע. אט דאס איז געווען איינע פון די אורזאכען וואו די פירמע האט מיר אנפערטרויט דיעזע פפליכט.

די ערשטע פאאר מאנאטען בין איך געווען אזוי פערנומען מיט דער ארבייט פון ארגאניזירען דאס געשעפט, אז איך האב קיין צייט ניט געהאט צו בעמערקען דאס לעבען פון די מעקסיקאנער, זייערע מנהגים, מאדעס, בענעהמונג און דער גלייכען. ענדליך האט זיך דאס געשעפט איינגעשטעלט און עס האט אלעס אנגעהויבען געהן בשורה. איך בין געווארען פרייער און גע־

*) אידיש פון א. ר.

— ניין — האָב איך אין א פערלעגענהייט געענטפערט — איך בין ניט.

— אויב אזוי, מעג איך אייך פרעגען: צו־וואָס דאַרפט איהר די האָאר?

בטבע איז מיר שווער צו זאָגען אן אונשול־דיגען ליגען. האָב איך איהר דערצעהלט אַ גאַנצע מעשה:

— איך דאַרף אין ניכען הייראַטען א מיידעל וואָס שטעהט איצט אויף פון א פיבער און עס קריכען איהר צוליעב דעם אויס די האָאר. וויל איך איהר שענקען א מתנה אייערע זעלטענע האָאר.

פון איהר פּנים איז געווען צו זעהן, אז זי האָט דאָס געגלויבט. הגם זי האָט אַזאַ פּרעזענט ניט געהאַלטען פאַר פּאַסענד. מיט א טיעפען זיפץ האָט זי געקוקט אין שפּיגעל און א ווײלע בעטראַכט דעם אוצר אויף איהר קאָפּ און ענדליך אנגענומען מיין אָנבאָט.

— וועט איהר די האָאר גלייך געהמען? — האָט זי געפרעגט.

— ניין, פרייליין, איך האָב ניט גענוג געלד ביי זיך. אָבער איך וועל אייך געבען א היבשען וואָלאָג און איהר דאַרפט ניט אָבשניידען די האָאר ביז וואַנען איך וועל אייך דאָס איבריגע געלד בעצאָהלען.

איך האָב געהאַט ביי זיך גענוג געלד איינצו־צאָהלען 70 פּראָצענט אויף דער גאַנצער סומע.

— אָבער, ליעבער הערר — האָט זי אונשול־דיג פּראָטעסטירט — איהר קענט דאָך מיך ניט. האָט איהר ניט מורא אייער געלד צו ריזיקירען?

— איך פערשטעה זיך אויף אַן עהרליכע דאַמע ווען איך זעה זי.

— איהר מעגט זיין זיכער, מיין הערר — האָט זיך אריינגעמישט דער האָאר הענדלער — אז איהר שטעהט דאָ ניט אין קיין שום ריזיקע. די פאַמיליע פון דאָס פרייליין איז בעוואוסט איי־בער גאַנץ מעקסיקאָ. זי האָט אין זיך דאָס בלוט פון די ערשטע שפּאַנישע פּיאָנערען.

— מעג איך פרעגען, ווען וועט דער הערר קומען נאָך מיינע האָאר?

איך בין א ווײלע געווען אין א פערלעגענ־הייט — קומען... איך האָב נאָך צייט. דער טאָג פון דער האָכצייט איז נאָך ניט בעשטימט.

פרייליין גאַרשיא האָט מעהר גאַר ניט גע־זאָגט, אָבער עס איז געווען קענטיג פון איהרע מאַדנע בליקען אויף מיר, אז זי האָט דעם גאַנ־צען מסחור ניט פערשטאַנען. זי האָט מיר אויפ־געשריבען איהר אדרעס אויף א קאַרטעל, און איז אוועק פון סטאָר.

איך האָב איהר נאָך דעמזעלבען טאָג געשיקט די איבריגע געלד און אנגעזאָגט, אז זי זאָל פאַר קיין פאַל ניט אָבשניידען די האָאר ביז איך וועל קומען.

פרייליין גארשיא האָט ניט געדאַרפט מיין אדרעס און עס פון מיר ניט פערלאַנגט. איך ווידער, האָב דאָך איהרע האָאר ניט בעדאַרפט. איך האָב זיי נור געקויפט לפּנים, כדי זי זאָל איהר צווייבער ניט פערליערען.

איך האָב איהר אויסגעמידען מאָנאַטען לאַנג און געקלערט צי זי וועט מיר דערקענען. וויל זי האָט מיר בלויז 2 מאָל געזעהן — איינמאָל ביים לאַמבאַרד און דאָס צווייטע מאָל ביים האָאר־הענדלער. אין ביידע סטאָרס איז ניט געווען ליכטיג גענוג, אז זי זאָל מיר ריכטיג אנקוקען.

דעם דריטען מאָל האָבען מיר זיך געטראָפען אין גאַס, אָבער איך בין איהר פערביי געגאַנגען. זי האָט מיר אָבער האַלב דערקענט און נאָכגע־רופען.

איך האָב זיך אָבגעשטעלט און געהויבען מיין הוט.

— זייט איהר ניט דער הערר, וועלכער...

— וואָסער הערר, פרייליין? — האָב איך געפרופט מאַכען זיך ניט וויסענדיג.

— דער הערר וואָס האָט געקויפט מיינע האָאר?

איך האָב איהר געוואָלט מוליען, אָבער האָב זיך פערראַטען מיט א ניט־וויליגענדיגען שמייכעל. זי האָט מיך ערנסט דורכגעשטאָכען מיט איהרע אויגען און פאַרטגעזעצט:

— אָה, יאָ, איהר זייט דער הערר. און איך קען ניט פערשטעהן די גאַנצע זאַך. איהר האָט מיר בעצאָהלט פאַר די האָאר און איהר ווייזט זיך ניט. די האָאר זיינען אייערע און איהר מוזט זיי ביי מיר נעהמען, ווען ניט, מוז איך אייער געלד אומקעהרען.

— איך וועל אייך זאָגען דעם אמת, פריי־לין — האָב איך אין א געמאַכטען טרויעריגען טאָן געזאָגט — די מיידעל פאַר וועלכע איך האָב די האָאר געקויפט איז געשטאָרבען.

— מהוט מיר זעהר לייד, מיין הערר. מיט וואָס קען איך אייך טרייסטען.

זי האָט מיר ניט בעמערקט און עס איז פּונקט דאַן קײנער ניט געװען דרױסען. איך בין געװען מטשיקאװע צו װיסען װאוהין זי געהט און בין איהר נאָכגעגאַנגען פון דערװײטענס. קומענדיג אין דעם געשעפטס־טײל פון שטאָדט, זעה איך װי זי נעהט אַרײן אין א לאָמבאַרד. עס האָט מיר שטאַרק געצװיגען איהר נאָכצופאָלגען, ניט װײל איך האָב איהר געװאָלט נאָכשפּיאָנירען, נור מחמת איהר מיסיאָן האָט מיך פּעראינטערעסירט. איך בין אַרײן נאָך איהר און געהערט איהר רעדען מיט דעם אײגענטימער. זי האָט איהם געצײגט א בראַש געזעצט מיט שמאַראַגדען און ערעל־שטײנער און געפרעגט:

— קענט איהר מיר דערױף געלד לײהען, אפשר נאָר עס אָבקױפען? װיפיעל װעט איהר געבען?

— װי איהר װילט — האָט דער אײגענטימער געענטפערט. — אויב איהר װילט עס אין גאַנצען פערקױפען, װעט איהר נאַטירליך בעקומען א פיעל גרעסערע סומע געלד װי די הלואה װעט בעטרעפען.

דאָס פרײלין האָט א װײלע געטראַכט און בעמערקט אין א פערצװײפעלטען טאָן:

— איך האָב מורא, אז איך װעל עס ניט קענען אַרױסנעהמען. װעל איך עס טאַקע בעסער פערקױפען.

אַרױסגעהענדיג פון סטאָר האָט זי אױף מיר געװאָרפען א בליק. משמעות האָט זי געװאָלט זעהן צי אפשר א בעקאַנטער האָט בעמערקט װי זי האָט דעם בראַש פערקױפט. זי איז אָבער גלײך אװעק. איך האָב איהר הפנים װעניג געקימערט.

איך האָב זיך דאַן געװענדעט צום לאָמבאַרד אײגענטימער און געפרעגט צי ער האָט פערפאַלענע אַנטיק־ציערונג צו פערקױפען. ער האָט מיר געצײגט פערשיעדענע אַרטיקלען און צװישען זײ איז אױך געװען די שמאַראַגדען בראַש. איך האָב בײ איהם ענדליך געקױפט די בראַש פאַר דאָפּעלט די סומע װאָס ער האָט פאַר איהר בעצאָהלט.

צו װאָס האָב איך עס געקױפט? פרעגט מיך בהרם. איך האָב זיך פאַר דער מינוט קײן חשבון ניט געקענט אָבגעבען. עס איז מן הסתם געװען דער זעלבער געפיהל װאָס האָט מיך בעװעגט איהר נאָכצוגעהן אין דעם לאָמבאַרד סטאָר.

נאָכהער האָט אָפּט פּאַסירט, אז איך און זי זײנען אַרױס פון די װאָרינונגען אין דערזעלבער צײט. אָבער איך בין איהר ניט נאָכגעגאַנגען אין א סטאָר אַרײן, ביז איך האָב אײנמאָל בעמערקט, אז זי איז אַרײן אין א הױז װאו עס איז געהאַנגען א שילד מיט די װערטער: „מאַדאַם נאָעל נאַרקאַנא, א סוחר פון מענשליכע האָאר".

„נאָט אין הימעל!" האָב איך אױסגעשריען, „געהט זי ניט אמאָל פערקױפען איהרע הערליכע צעפּ?"

איך האָב זיך ניט געקענט אײנהאַלטען, האָב אָבגעװאַרט אײניגע מינוטען און בין אױך אַרײן אין דעמזעלבען הױז. דאָס צימער איז געװען אָנגעפּיקעװעט מיט קעסטלאַך האָאר און פּאַרוקען פון פערשיעדענע פאָרמען. דאָס פרײלין האָט גראָד דאַן אָבגעפלאָכטען איהרע האָאר און דער אײגענטימער איז זײ געגאַנגען בעקוקען. װען זי האָט מיך דערזעהן איז זי געװאָרען נערװעז און דער אײגענטימער האָט איהר אַרײנגענומען אין א הינטערשטען צימער, װאָס איז געװען פערהאַנגען מיט פאָרהאַנגען. איך האָב אָבער בעמערקט צװישען די פאָרהאַנגען, און טאַקע געהערט אױך װי זײ דינגען זיך װעגען איהרע האָאר. איך האָב עס מעהר ניט געקענט פערטראָגען, בין צוגעגאַנגען, פאַנאַנדערגענומען די פאָרהאַנגען און געזאָגט:

— מײן הערר, איך האָב בעמערקט דער פרײלינס האָאר און װאָלט זײ געװאָלט קױפען. אויב זי װעט אײך די האָאר פערקױפען, װעל איך זײ אָבקױפען און געבען אײך א גוטען רװח.

דער הענדלער און די פרײלין האָבען זיך בײדע האַלב דערשראָקען, און דער ערשטער האָט גלײך בעמערקט:

— איהר קענט אַלײן דער פרײלין מאַכען אַן אָנבאָט פאַר איהרע האָאר. איך האָב מעהר סחורה װי איך דאַרף אין דיעזע אונרוהיגע צײטען.

— זעהר גוט. זאָגט דער פרײלין װיפיעל איהר װאָלט איהר געבען װען איהר װאָלט ניט געהאַט צופיעל סחורה.

— איך װאָלט געבען דעם העכסטען פרײז, דערפאַר װאָס די האָאר זײנען אַזױ לאַנג — ער האָט אָנגערופען א געװיסע סומע.

— װיבאַלד דאָס פרײלין װעט נעהמען בײ מיר אָט די סומע, בין איך עס גלײך בערײט צו בעצאָהלען.

— ענטשולדיגט — האָט די פרײלין בעמערקט — זײנט איהר א האָאר סוחר?

קיין באהן־סטרייק אין ניו יארק זינט 1905.

מיט דער אויסנאהמע פון א קאר־סטרייק אין יאנקערס אנפאנג 1913 איז אין ניו יארק קיין באהן־סטרייק ניט געווען זינט 1905. אבער יענער סטרייק אויף די סאבוויים און עלעווייטעד איז פון דעם יוניאן־שטאנדפונקט געווען א אונגעוועליכער. אן ערך 5 טויזענד ארבייטער האבען אין שעהנעם אבענד, אין מארטש 1905, בעשלאסען ארויסצוגעהן אין סטרייק, ניט אנפרעגענדיג ביי זייער אינטערנעשיאנעל יוניאן, און גלייך פארטאג האבען זיי אבגעשטעלט דעם גאנצען פערקעהר. פערשטעהט זיך, אז דער סטרייק איז ניט געווען ארגאניזירט אדער פארבערייט. די יוניאן־לייט האבען בעלאנגט צו 2 אינטערנעשיאנעלס און ביידע אינטערנעשיאנעלס האבען דעם סטרייק ניט אנערקענט. איינע פון זיי, די „בראדערהוד אוו לאקאמאטיוו אינדזשיעניערס", האט זאגאר אבגענומען דעם טשארטער פון איהר ניו יארקער לאקאל. חוץ דעם האבען דעמאלס די סטרייק־ברעכער אגענטורען שטארק געבישעוועט, און דזשיימס פארלי, וועלכער האט געמאכט גלענצענדע ביזנעס פון סטרייק־ברעכעריי, האט גלייך אימפארטירט א טויזענד סטרייק־ברעכער, וועלכע האבען דער קאמפאני ארויסגעהאלפען פון א צרה. אזוי איז יענער אימפולסיווער און אונפארבערייטעטער סטרייק געבראכען געווארען, און די יוניאן איז פון דאן אן געווען מאכטלאז.

ווהיטרידזש ברעכט זיין ווארט.

דערנוייל האט די פאבליק סירוויס קאמישאן ארויסגעבראכט דעם פאקט, אז די גאנצע צרה איז ענטשטאנען צוליעב מר. ווהיטרידזש, דער פרעזידענט פון דער „טהוירד עוו. ריילראוד קאמפאני". אין 1913 האט ער איינגעווילינט צו ארביטרירען געוויסע סכסוכים מיט די ארבייטער. נו, האט ער אבזיכטליך געבראכען זיין ווארט, אדער פשוט פערנאכלעסיגט זיינע פליכטען. אפילו דער מענעדזשער פון דער קאמפאני האט צוגעגעבען, אז ווהיטרידזש האט זיך קענטיג פערגעסען אן דעם אגרימענט. ווהיטרידזש אליין איז ניט געווען ביי דער אונטערזוכונג; ער איז גאר אין יוראפ אויף א וואקיישאן.

די שטאדט־רעגיערונג שטערט ניט דעם סטרייק.

מעיאר מיטשעל, און אסקאר שטרויס, דער פרעזידענט פון דער פובליק סירוויס קאמישאן, האבען זיך געלענט אין דער לענג און ברייט צו סעטלען דעם סכסוך. מיט זייער סימפאטישער שטעלונג אין דער פראגע האבען זיי גלייך געשטעלט דעם טאן פאר דער עפענטליכער מיינונג. מר. שאנטס, דער פרעזידענט פון דער אינטערבארא, און די איבריגע מאכער און אייגענטימער פון די באהן ליניעס האבען זיך שנעל געכאפט, אז עס וואלט געווען זעהר געפעהרליך פאר זיי, ווען די עפענטליכע מיינונג וואלט אונטערשטיצט די ארבייטער אין זייער גערעכטען קאמפף, אט דהיינו ווי אין דעם קלאוקמאכער סטרייק. זיי האבען געזעהען, וואס די קלאוק מאנופעקטשורערס האבען ניט געזעהן, אז צו זיין איינגעעקשנ'ט און זאגען אז זיי ווילען ניט ארביטרירען, הייסט צו מאכען די לאגע ערגער און ארויסרופען אויף זיך דעם צארן פון דעם גאנצען פובליקום.

נאך דעם ווי דער סכסוך איז שוין געווען געסעטעלט האבען די דירעקטארען אנגעהויבען מאכען קונקעל מונקעל. זיי האבען ענטזאגט א צאהל ארבייטער מיט דעם אויסרייד, אז זיי האבען אנטייל גענומען אין געוואלד־טהאטען און האבען בכלל געוואלט אינגארירען די יוניאן. דאס שפיצעל האט זיך זיי אבער ניט איינגעגעבען. די יוניאן האט גענומען א שארפע שטעלונג און אויף דאס ניי געסטראשעט א סטרייק. ענדליך האט מעיאר מיטשעל זיך אריינגעמישט און געשליכטעט דעם נייעם סכסוך. די הערדען דירעקטארען האבען נאכגעגעבען.

חוץ דעם איז אין דיזען סטרייק ניט מעגליך געווען קיין פראפעסיאנעלע סטרייק־ברעכער. די פאליציי האט געהאט א שטרייגען אויפטראג קיין שום שטארקע ניט צו דערלאזען. פון בעזונדערע בעדייטונג איז דער פאקט, אז דער דעפיוטי פאליס קאמישאנער, פרענק לארד, האט אליין גערעדט אויף א פערזאמלונג פון סטרייקערס און איז שטארק אפלאדירט געווארען פאר אט אזעלכע ווערטער:

די פאליציי פאסט אויף אויף די קארס, ווייל זי אנערקענט די רעכטע פון יעדען צד, פון די קאמפאניס, די פאסאזשירען און דער יוניאן... אבער די פאליציי פאטרט ניט אויף די קארס (וועלכע זיינען געלאפען אין צייט פון סטרייק) אום צו פערוועהרען יוניאן־לייט ארויפצוקומען און אגיטירען פאר דער יוניאן, נור צוזעהן, אז עס זאל ניט זיין קיין מרדבעל. די יוניאן־לייט האבען א פאלשטענדיג רעכט צו אגיטירען פאר זייער ארגאניזאציאן, אזוי לאנג ווי זיי טהוען דאס אויף א פריעדליכען אופן. . .

די סטרייקערס פערדיענען א לויב־ווארט, דערפאר

— ביטע, רעדט ניט וועגן אומקעהרען מיר דאס געלד. דאס איז מיר ניט צום הארצען. אפשר קענען מיר זיך פערגלייכען אויף אנאנדער אופן און איהר זאלט ניט דארפען אבשניידען אייערע האאר. ווען איהר מיר ערלויבען אייך צו בעזוכען, וועלען מיר זיך ווענען דעם דורכריידען.

— איהר זייט, קענטיג, זעהר אן ערלעכער מענש, אבער איך מוז אייך פערניטינען. איך וועל אייך ערלויבען קומען און אויסהערען וואס איהר האט צו זאגען.

איך האב איהר בעזוכט ניט איינמאל, ביז איך בין געווארען א סך מעהר ווי אן איינפאכער גאסט. אם ענדע האב איך איהר פרעזענטירט מיט איהר אייגענעם שטאראנדען בראש, און איהרע לאנגע האאר פער׳כשוף׳ן מיר עד היום. ווען זי לאזט זיי פאנאנדער פיהל איך זיך אין דעם אויבערשטען גן־עדן.

דער געלונגענער קאר סטרייק אין נויארק

פון א. ר.

ווען מען האט גענומען לייענען די לעצטע סדרה פון דעם קלאוקמאכער סטרייק און עס איז טאקע געווען א „וזאת הברכה" — א שעהנער זיעג פאר דער יוניאן — האט זיך אנגעהויבען א נייע סדרה, א בראשית פון א קאר סטרייק אין ניו יארק, וואס וואלט כמעט געקריפעלט אלע איהרע געשעפטען. יע, די ערשטע פרשות פון דער סדרה האבען זיך שוין געלייענט. דער סטרייק איז שוין אנגעגאנגען אין יאנקערס, האט זיך ענטוויקעלט און פערשפרייט אין די בראנקס און ביז דער 3טער עוועניו ליין פון ניו יארק סיטי, וואס בעלאנגט צו איין און דערזעלבער קאמפאני. אין איינינע טעג ארום האט ער ארומגעכאפט די פיערטע עוועניו ליינס און דאס גאנצע סיסטעם פון גרינע קארס און האט געטראשעט זיך צו צופלאקערען איבער גאנץ ניו יארק און ברוקלין, אבשטעלען די „עלעווייטעד ליינס" און פאקטיש דעם גאנצען באהן־פערקעהר. די יוניאן — די „אמאלגעמייטעד אסס׳ן אוו סטריט ענד עלעקטריק עמפלאאים אוו אמעריקא" — האט אנגעפיהרט א העפטיגע אגיטאציע. די אגיטאציע האט געווירקט און די ארבייטער האבען זיך גענומען ארגאניזירען אין גרויסער צאהל. די פרעזידענטען און דירעקטארען פון די ריעזיגע קאמפאניעס זיינען געווארען במעט היסטעריש און אפעלירט צו די געפיהלען פון זייערע ארבייטער, אז זיי זאלען זיך ניט צוהערען צו דער אגיטאציע פון דער „פרעמדער ארגאניזאציאן" (אזוי האבען זיי גערופען די יוניאן) זיי האבען אנגענומען א שטייפען טאן, גאר ווי אמאליגע ציטען: זיי ווילען ניט פערהאנדלען מיט די „פרעמדע" אגיטאטארס; זיי ווילען ניט וויסען פון דער יוניאן; זיי וועלען בעשעפטיגען סטרייק־ברעכער. אבער צווישען די שורות פון זייערע בעצאהלטע אדווערטייזמענטס האט מען געקענט זעהן ווי זיי צאפלען זיך.

אבער לאנג צאפלען זיך האבען די דירעקטארען ניט געקענט. פרייטאג, דעם 4טען אויגוסט האבען די ארגאניזירטע קאר־לייט געשטימט פאר א סטרייק און מאנטאג, דעם 7טען אויגוסט, איז שוין די קאמפאני איינגעגאנגען אויף אן אבמאך מיט די „פרעמדע" אגיטאטארס. די ארבייטער האבען געזיעגט. זיי האבען בעקומען דאס רעכט זיך צו ארגאניזירען און די קאמפאני זאל זיי דערפאר ניט בערפאלגען; די יוניאן ווערט ניט דירעקט אנערקענט, אבער די ארבייטער קענען פארלעגען זייערע קריוודעס און פערהאנדלען מיט דער קאמפאני דורך א קאמיטע און די קאמיטע קען בעשטימען ווען זי וויל אלס איהרע ווארט־פיהרער אדער ראטה־געבער; די פראגע פון ווידזשעס זאל בעשטימט ווערען אויף א צופריעדענשטעלענדען אופן דורך דער קאמיטע און די קאמפאני און פראגען איבער וועלכע זיי קענען זיך ניט איינינען זאלען איבערגעגעבען ווערען צו ארביטריישאן.

בשעת דיעזע שורות ווערען געשריעבען זעהט אוים, אז צוליעב דעם סטרייק וועט די בילדאיצט שוואכע יוניאן פיעל געשטארקט ווערען. ווען מען דערמאנט זיך, אז אין די לעצטע 11 יאהר האט די יוניאן זעהר ווינציג איינפלוס געהאט אויף די קאר־לייט אין ניו יארק, מוז מען זאגען, אז דאס איז א גאנץ בעדייטענדער זיעג.

זייטען דאס מאל ווידער געמאכט דעם זעלבען פעהלער און וואלטען גארניט געלערנט פון דער ערפאהרונג, וואס האט זיי אזוי טייער געקאסט. ניט לאנג צוריק האב איך געשריבען וועגען דיזער בעוועגונג פאלגענדעס:

עס איז א מערקווירדיגע בעוועגונג פון גרויס בעדייטונג, ווייל זי שטרעבט אבצושאפען אלטע איבלען, פון וועלכע די אייזענבאהן ארבייטער ליידען. די בעוועגונג פעדריענט געשטיצט צו ווערען פון דער גאנצער ארגאניזירטער ארבייטערשאפט.

איך האב נאר מורא פאר איין סעריאזנע זאך, וואס קען ענטוויקלען שוואכקייט און פיהרען צו א טרויעריגען רעזולטאט, נעמליך:

ווארום פאדערט די יוניאן דעם 8־שטונדען טאג און אנדערהאלבען מאל געצאהלט פאר אווערטיים נאר פאר די ארבייטער, וואס טרייבען די באהנען? ווארום ווערט די סוויטשמענס יוניאן (פון ארבייטער וואס שטעלען איבער די רעלסען) און די וואס ארבייטען אין די באהן שעפער, אין די אפיסעס און אויף די רעלסען איגנארירט? זיינען דיזע באהן־ארבייטער, וואס שטעלען צונויף 3 פערטעל פון דער גאנצער צאהל ארבייטער, ניט בערעכטיגט צו בעסערע בעדינגונגען גלייך מיט די מאשיניסטען און קאנדוקטארען? טויזענדער פון די איבעריגע ארבייטער ארבייטען צו לאנגע שטונדען פאר נידריגע שכירות. פארוואס זשע זאל מען זיי אויסלאזען פון דער 8־שטונדען בעוועגונג?

אויב עס וועט קומען צו א קאמפף, וועלען די ארבייטער זיך נויטיגען אין יעדער שטיצע; אנדערש וועלען זיי ניט בייקומען די פעראייניגטע און מעכטיגע קאמפאניעס. און אויב די פיהרער זיינען ווייט־זיכטיג, וועלען זיי אריינגעהמען אין דער בעוועגונג אלע אייזענבאהן ארבייטער אהן אויסנאהם. נאר דאן האבען זיי א געלעגענהייט אויף א זיכערען זיעג פאר אלעמען און דאן קענען זיי זיך אלע פעראייניגען און אויפבויען א פעסטע ארגאניזאציאן, וואס זאל ניט מורא האבען פאר קיין אטאקע אין דער צוקונפט. אבער ווען זיי וועלען אויסשליסען די גרויסע מאיאריטעט ארבייטער פון די פערבעסערונגען, צו וועלכע זיי שטרעבען, און וועלען קעמפפען אליין, שטעהען זיי אין סכנה געשלאגען צו ווערען פון זייערע פעראייניגטע בעלי בתים.

די בראדערהודס זיינען קיינמאל ניט געוועזען אנגעשלאסען אן אנדערע יוניאנס, אדער ארויסגעציינט סימפאטי מיט זייערע סטרייקס. זיי האבען אויסגעשלאסען טויזענדער פון זייערע אייגענע מיטגליעדער. זייערע מעמבערס האבען זיך געהאלטען אויף זייערע דזשאבס בעת די קאמפאניס האבען אונטערדריקט די סטרייקס פון זייערע ברידער ארבייטער אין אנדערע דעפארטמענטס. דארפען זיי אלזא ניט זיין איבערראשט, ווען זיי וועלען ארויס אין סטרייק, אז אן ארמעע סטרייק ברעכער, וועלכע זיי האבען אליין בעשאפען, וועלען זיך א לאז טהאן אויף זייערע פלעצער און העלפען די קאמפאניעס ברעכען דעם סטרייק און די יוניאנס.

די קאמפאניעס, וועלכע האבען אזוי לאנג אויסגענוצט די בראדערהודס פאר אט דעם צוועק, פערשטעהען זייער שוואכקייט. דערפאר האבען זיי אנגענומען אזא שטייפע שטעלונג געגען די ארבייטער אין דער יעצטיגער בעוועגונג.

די פאדערונגען זיינען גאנץ גערעכטע און קענען ניט געענדערט ווערען אהן א שאדען פאר די יוניאנס. אירגענד וועלכער קאמפראמיס וועט זיין א נידערלאגע פאר די ארבייטער. זיי מוזען פאדערען אלעס אדער גארנישט. קיין ארביטריישאן אדער קאנסיליאיישאן. אויב די בעוועגונג וועט ארומנעהמען אלע ארבייטער איז אונמעגליך, אז זיי זאלען ליידען א דורכפאל. *)

אנגעהמענדיג, אז עס וועט זיין א סטרייק, אהן אזא פעראייניגונג, איז די פראגע: וואלטען די ארבייטער געוויננט? לאמיר ניט פערגעסען, אז פון דיזען ענטפער הייננט אב די עקזיסטענץ פון די 4 בראדערהודס און די פלעצער פון פיעל טויזענדע סטרייקערס זיינען אין געפאהר.

עס איז מיר נאר וואס אריינגעפאלען אין האנד א קאפיע פון א בריעף וואס די פענסילווייניא אייזענבאהן און אנדערע קאמפאניעס האבען אויסגעשיקט צו יעדען פון זייערע ארבייטער. דער בריעף בעווייזט, אז אין פאל פון א סטרייק, זיינען זיי גרייט צו בעקעמפפען די בראדערהודס ביז סאמע ענדע. אט איז אן אויסצוג פון דעם בריעף:

---

*) ווי בעוואוסט האבען 94 פראצענט פון די באהן ארבייטער געשטימט פאר א סטרייק. די מענעדזשערס האבען בשום אופן ניט געוואלט נאכגעבען די פאדערונגען, און דאס אריינמישען פון רעגירונגס פערטרעטער האט ניט געווירקט. פאר כמעט צוויי וואכען האט זיך פרעזידענט ווילסאן אנגעשטרענגט צו שליכטען דעם סכסוך אויף א פריעדליכען אופן. ער האט צוערשט געפועל'ט ביי די פרעזידענטען פון די אייזענבאהנען נאכצוגעבען די פאדערונג פאר אן 8־שטונדען טאג, מיט דעם צוזאג, אז דער קאנגרעס וועט שפעטער לאזען מאכען אן אונטערזוכונג, און וויבאלד עס וועט זיך ארויסווייזען, אז די קאמפאניס זיינען נעבעך ניט אימשטאנד צו פערבעסערען די לאגע פון די ארבייטער, וועט מען זיי ערלויבען צו העכערען די צאהלונגען; דאס הייסט, וועט דער גרויסער עולם מוזען צאהלען מעהר פיהר־געלד פאר סחורה א. ד. ג. — רעד.

נאָר זיי האַלטען זיך צוריק פון געוואַלדטהאַטען... עס איז דערווייל קיין ריבּיגער ריואַט ניט געווען... אויב די אַרבייטער וועלען זיך אַנשליסען אין דעם סטרייק, וועט עס ניט זיין דערפאַר וואָס אימיצער שרעקט זיי אָב, נור דערפאַר וואָס זיי טהוען דאָס מיט זייער אייגענעם ווילען... עס ווערען צו דיעזען סטרייק קיין שטאַרקע ניט צוגעלאָזען... דיזע ווילדע חברה זיינען וויליג צו קומען אַרבייטען אויף יעדען אָרט וואו זיי דערשמעקען געלד; אָבער מיר זיינען ענטשלאָסען זיי צו פעריאָגען... געדיינקט זשע, אַז איהר זאָלט זיך פערהאַלטען רוהיג. שאַטער נאָר איינער פון אייך אימיצען דערלאַנגען איבער'ן קאָפּ וועט עס שאַדען אייער זאַך און אייער יוניאָן.

דאָס איז אַ נייע שטעלונג פון דער ניו יאָרקער שטאָדט־רעגיערונג און אַ גאַנץ בעדייטענדע. ווען די פּאָליציי וועט אַזוי האַנדלען אין יעדען סטרייק, וועט יעדער סטרייק פריעדליך צוגעהן. ווען עס וועלען קיין בוזאַנעס און געדונגענע שלעגער ניט צוגעלאָזען ווערען, וועלען אַלעמענס קעפּ זיין געזיכערט אויף זייערע פּלייצעס.

וועט די שטאָדט צאָהלען די קאָסטען?

ווען דער סטרייק איז געסעטעלט געוואָרען, האָט זיך אַרויסגעוויזען, אַז מר. שאָנטס, דער פּרעזידענט פון דער אינטערבאָראָ, איז געווען אַ גוטער אויף יענעמס קעשענע. „די קאָמפּאַני", זאָגט ער, „איז נעבעך ניט אימשטאַנד צו טראָגען די שווערע פינאַנציעלע לאַסטען פון העכערע שכירות פאַר די אַרבייטער" און די שטאָדט, וועלכע האָט אַ טהייל אין די באַהן־ליניעס, דאַרף די עקסטראַ הוצאות נעהמען אויף זיך. די קאָמפּאַני ניט אַלזאָ פאַר דעם פּראָיעקט, אַז די פּאַבליק סערוויס קאָמישאָן זאָל ערלויבען אָבשאַפען געוויסע טראַנספער פּריווילעגיעס; אין אַנדערע ווערטער: אַז דאָס פּובליקום זאָל צאָהלען די עקסטראַ הוצאות דורך עקסטראַ קאַר־פעיר.

אויב די קאָמפּאַני וועט בעשטעהן אויף דיעזער טענה, וועט זי דערמיט אויפהויבען אַ נייע פראַגע — די פראַגע: פאַרוואָס טאַקע זאָל ניט דער גאַנצער באַהן־פערקעהר פון שטאָדט בעלאַנגען צום שטאָדט?

אָט דאָ ניט לאַנג איז בעוויזען געוואָרען, אַז די הוצאות פאַר יעדען ניקעל קאַר־פעיר בעטרעפען אַן ערך אַ העלפט; דאָס איבּריגע איז ריינער פּראָפיט, וואָס ווערט אַוועקגעגעבען טיילס צו סטאַק־האָלדערס, טיילס אין גרויסע פּראָצענטען צו דזשיי. פּ. מאָרגאַן און אַנדערע קאַפּיטאַליסטען און טיילס אין גרויסע סומען צו די רעדעל־פיהרער פון דער קאָמפּאַני. אָט דיעזע ריינע פערדיענסטען וואָלטען געווען די והותר צו צאָהלען ריכטיגע שכירות, כדי די אַרבייטער זאָלען האָבען אויף אַן אַנשטענדיגען לעבען און ניט דאַרפען האָרעווען אַזעלכע לאַנגע שטונדען. ווען די שטאָדט וועט זיין דער אייגענטימער פון די באַהנען וועט זי דאָס אַלעס קענען לייכט בעוואָרנען. ווען וועט דער עולם נעהמען אַ טראַכט טהאָן אין דער פראַגע?

וואו דער שוך קוועטשט ביי די אייזענבאַהן אַרבייטער

פון יודזשין וו. דעבּס*)

דער אַרטיקעל איז ערשיענען אין דעם מאָנאַטבּלאַט „נעשיאָנאַל ריפּ־סאָה" און עס ווערען דאָ דער מאָנאַט פאַקטען, וועלכע זיינען וועניג בעקאַנט.

גאַנץ אַמעריקאַ פאָלגט איצט נאָך מיט טיעפען אינטערעס די בעוועגונג פון די 4 יוניאָנס (בּראָדערהודס) וואָס שטעלען מיט זיך פאָר אַן ערך 350 טויזענד אייזענאַרבייטער — אַ בעוועגונג פאַר אַן 8־שטונדען אַרבייטס־טאָג און אַנדערהאַלבען מאָל געצאָהלט פאַר אָווערטיים. די בעוועגונג האָט זיך אָנגעהויבען אַן ערך 2½ יאָהר צוריק, גלייך נאָכדעם ווי די אַרבייטער האָבען פערלאָרען עהנליכע פאָדערונגען דורך אַרביטריישאָן אין שיקאַגאָ. יענע אַרביטרייטאָרס האָבען דורכאויס פערטראָטען די אייזענבאַהן קאָמפּאַניעס און האָבען גאָרניט בדעה געהאַט, אַז די אַרבייטער זאָלען קריגען בעדייטענדע פערבעסערונגען.

דערפאַר איז גאָר קיין וואונדער ניט, אַז די בּראָדערהודס האָבען זיך איצט ענטשיעדען ענטזאָגט פון אַרביטריישאָן. עס וואָלט געווען אַן אונגליק פאַר די אַרבייטער, ווען די יוניאָנס

*) ווי בעוואוסט איז דעבּס געווען דער פיהרער פון דעם גרויסען אייזענבאַהן סטרייק אין שיקאַגאָ און אומגעגענד אין 1904 און איז נאָכהער געריכטליך פערפאָלגט געוואָרען.

דער מענש און די מאַשין

פון פּראָפ. סקאַט ניערינג

דער קלאַסישער ענגלישער שרייבער קאַרלייל האָט בעמערקט, אַז אָהן געצייג איז אַ מענש גאָרנישט; מיט געצייג — אַלעס. דער מענש איז די חיה וואָס מאַכט און געברויכט געצייג. דערמיט צייכענט ער זיך אויס פון די איבריגע חיות.

די קראַפט פון געצייג איז אַנערקענט אויף דער גאַנצער וועלט. אין אַלטע צייטען איז די געצייג געווען קליין, זי האָט זיך כמעט ניט אַנגעזעהן. אָבער אין די לעצטע יאָהרען האָט זיך דער כאַראַקטער פון די געצייג שטאַרק געביטען. מען זעהט ניט מעהר אַז נאָך אַ טאָג ארבייט זאָל דער ארבייטער פערוואַרפען דאָס פעקעל געצייג אויף זיינע פלייצעס און עס אַהיים טראָגען. ער לאָזט די געצייג איבער אין שאַפּ.

אַט דאָ איז דער אונטערשיעד צווישען געצייג און די מאַשין. געצייג פלעגט זיך דער ארבייטער אָפטמאָל אַליין מאַכען און עס איז געווען זיין אייגענטום. ווי שעקספּיער האָט געזאָגט: „אַן אָרימע זאַך, אָבער עס איז מיינע". דאָס אַמאָליגע געצייג איז געווען איינפאַך, ביליג, לייכט צו בענוצען און ארומטראָגען. אָבער די היינטיגע מאַשין איז שרעקליך גרויס און קאָסט אַ סך געלד. מען קען זי פון אָרט ניט ריהרען און עס איז שווער זי איבערצופיהרען פון איין אָרט אויף אַנאַנדערען. די מאַשין איז פּאַקטיש אַזאַ אומגעהויערע געזעלשאַפטליכע קראַפט, אַז איין מענש קען זי ניט מאַכען און מייסטענס קען זי בלויז צו איין מענש ניט בעלאַנגען.

* * *

וואָס האָט די מאַשין אַלזאָ אויפגעטהאָן? די מאַשין האָט געבראַכט די געזעלשאַפט צו אַזאַ צושטאַנד, אַז עס דאַרף קיינמאָל מעהר ניט זיין קיין צוים אָדער מאַנגעל אין לעבענס־מיטלען. די מאַשין האָט פּאַקטיש בעזיעגט דעם אַלטען שונא פון דער מענשהייט — דעם הונגער. די מאַשין האָט מעגליך געמאַכט אַברוה און לעערע צייט און האָט דערמיט געגעבען אַ געלעגענהייט, אַז עס זאָל זיך אַנטוויקלען קונסט, וויסענשאַפט, ציוויליזאַציע און פּראָגרעס.

וועדליג די בעריכטען וואָס ווערען ארויסגעגעבען פון דער רעגיערונג אין וואַשינגטאָן, פערגרעסערט די מאַשין די ווירקונג פון מענשליכע ארבייט אין מאַנכע פעלע אויף 160 פּראָצענט, און אין אַנדערע פעלע אויף 2,244 פּראָצענט.

די מאַשין העלפט אַלזאָ דעם מענשען שאַפען. און דער רעזולטאַט איז, אַז דאָס רייכטום פון לאַנד האָט זיך אומגעהויער פערגרעסערט. אין 1850 האָט זיך די בעפעלקערונג אין דיעזען לאַנד געצעהלט 23 מיליאָן נפשות און היינט צעהלט זי זיך 100 מיליאָן נפשות. זי האָט זיך אַלזאָ פער'פיער'פאַכט. אין 1850 איז דאָס רייכטום פון לאַנד געווען 7 מיליאָן דאָלאַר, און היינט בעטרעפט עס 187 מיליאָן דאָלאַר; דאָס הייסט 25 מאָל אַזוי פיעל. דאָך האָבען די אַמעריקאַנער איינוואוינער נאָך אין 1850 געהאַלטען דאָס לאַנד פאַר אַ רייך און גליקליך לאַנד.

וואָס האָט געבראַכט דערצו, אַז דאָס רייכטום פון אַמעריקאַ זאָל ווערען אַזוי אומגעהויער גרויס? דער ענטפער איז: די פערמעהרונג פון דער בעפעלקערונג. אָבער, די בעפעלקערונג האָט זיך דאָך בלויז פערגרעסערט 4 מאָל אַזוי פיעל, וועהרענד דאָס רייכטום — 25 מאָל אַזוי פיעל? איז דער תירוץ: מאַשינערי האָט געהאָלפען.

דאָס לאַנד איז אַלזאָ היינט רייכער ווי עס איז ווען עס איז געווען, און דאָס רייכטום ווערט אַלץ גרעסער. עס הייסט אַלזאָ, אַז מיר האָבען פערענטפערט די הונגער פראַגע; מיר האָבען פערענטפערט די פראַגע פון קליידונג פאַר אַלעמען און דירות פאַר אַלעמען. מיר האָבען פּאַקטיש פערענטפערט אַלע פראַגען וועגען נויטבעדירפטיגקייט. מיר זיינען היינט אימשטאַנד צו פּראָדוצירען אַלץ וואָס מענשען דאַרפען צו זיין געזונד און פיהרען אַ בעקוועם, אַנגענעהם לעבען.

עס איז ניט נויטיג, אַז אַ מענש זאָל הונגערען אָדער פריהרען פון קעלט, אָדער ניט האָבען וואו זיין קאָפּ אוועקצולעגען, ווייל עס איז פאַראַן אַלץ אום איהם צו פערזאָרגען מיט עסענוואַרג, קליידונג און וואוינונג. ער דאַרף נור האָבען די געלד מיט וואָס צו קויפען. און

די גלוסטע פון לאנג פאדערען פאר דער אינ־טערעסע פון׳ם פובליקום, אז די אייזענבאהנען זא־לען נים אויפהערען צו לויפען. אבער אזוי ווי די יוניאנס האבען זיך ענטזאגט פון ארביטריישאן און האבען געשטימט פאר א סטרייק, פאדערט די פער־וואלטונג אויף איהרע געטרייע ארבייטער צו גע־דענקען פאלגענדעס:

ווי באלד עס וועט זיין א סטרייק, וועט די קאמ־פאני דארפען מאשיניסטען, פייערליים, קאנדוקטא־רען און אנדערע ארבייטער. אויב איהר גלויבט, אז די אייזענבאהנען טארען נים אויפהערען לויפען, אפילו ווען עס גערט אן א סכסוך פאר א העכערען לוין, און איהר ווילט העלפען דער קאמפאני טהון איהר פליכט צום פובליקום און איהרע סטאקהאל־דערס, שרייבט אונטער א פערפליכטונג, אז איהר וועט ארבייטען לויט ארדערס אין צייט פון סטרייק.

אין דער פערפליכטונג איז פאראן א פלאץ פאר נאמען, אדרעס און בעשעפטיגונג, און איך ווייס זיכער, אז מען וואלט געהאלטען א ליסט פון דיזע נעמען און אדרעסען און אין פאל פון א סטרייק וואלטען די סטרייקערס דערמיט זיך אליין געשטעלט אויף א שווארצען ליסט און די קאמפאניס וואלטען לייכט געקענט פון זיי פטור ווערען.

נים לאנג צוריק איז געווען א שטיקעל נייעס פון אלטונא, פענסילווייניא, וואו עס געפינען זיך די גרויסע שעפער פון דער פענסילווייניא אייזענבאהן, אז 95 פראצענט פון די ארבייטער אין די שעפער האבען וואלונטירט צו ארבייטען אויף די באהנען אין פאל די בראדערהוד זאל ארויס־רופען א סטרייק.

מיט 3 יאהר צוריק, ווען די שאפ ארבייטער פון דער פענסילווייניא אייזענבאהן האבען אנ־געפיהרט א סטרייק, האבען די בראדערהודס אויסגעשלאסען די יעניגע פון זייערע מעמבערס, וועלכע האבען סימפאטיזירט מיט די סטרייקערס און די קאמפאני האט זיי אוועקגעשיקט. די בעאמטע פון דער בראדערהוד האבען געשטעלט אנדערע מעמבערס אויף זייערע פלעצער. איך ווייס וואס איך רעד, ווייל איך בין דאן געווען דערביי, ווען דאס האט פאסירט. איך האב דאן נביאות געזאגט, אז דאס וועט די בראדערהודס שפעטער קיין טובה נים זיין. דאס שטיקעל נייעס פון אלטונא בעווייזט, אז די בראדערהודס שטעהען איצט אין סכנה צו שנײדען דאס וואס זיי האבען דעמאלט געזייעט. וועלען נים די שאפ ארבייטער איצט זיך אברעכענען מיט די באהן־ארבייטער פון די בראדערהודס פאר דעם געבראכענעם סטרייק פון 3 יאהר צוריק?

מעגליך וועט עס קיין יוביאן־מאן נים הנאה טהון צו זעהן, ווי די שאפ ארבייטער סקע־בען אויף די פלעצער פון די באהן־ארבייטער. מיר מוזען זיך אבער רעכענען מיט די פאקטען פון לעבען.

איך דערמאן נים אט דיזע פאקטען מיט וועלכען עס איז שלעכטען צוועק. וואס איך מיין איז, אז די ארבייטער זאלען זיך אבלערנען א מוסר השכל פון יענע פאסירונגען.

ווי מיר שיינט, זיינען די קאמפאניעס איצט אין א בעסערע לאגע ווי די בראדערהודס. ערש־טענס האבען זיי געהאט א יאהר צייט זיך פאר־צובערייטען פאר א קאמפף. צווייטענס זיינען פאראן טויזענדער אלטע אינזשיניערען און קאנדוקטארען, וועלכע האבען געסקעבט אין פע־רינע סטרייקס, און דיזע וועלען פערבלייבען אויף זייערע ערטער. אויך קען דיזע לייטע פון פיעל יאהרען, פון אייגענע פערזענליכע ערפאה־רונג און ווייס, אז זיי וועלען בלייבען געטריי זייערע באסעס. דריטענס זיינען פאראן צעהן־טויזענדער געוועזענע אייזענבאהן ארבייטער, וועלכע זיינען אויסגעשלאסען געווארען פון די בראדערהודס און האבען פערלארען זייערע פלע־צער דורך סקעבס, אדער דורך דעם וואס זיי זיינען געבלעקליסטעד געווארען. וועלען דיזע לייטע קענען ביישטעהן דעם נסיון נים צו סקע־בען אין דעם סטרייק?

די אייזענבאהן מענעדזשערס זיינען מיט די־זע פאקטען זעהר גוט בעקאנט און דערפאר זיי־נען זיי איצט אזוי מארנע איינגע׳עקשנ׳ט.

אויב עס מוז זיין א סטריק, קען ער געווא־נען ווערען נור אויף איין אופן: זאל די בע־וועגונג פאר אן 8-שטונדען טאג ארומנעהמען אלע ארבייטער אהן אויסנאהמע. מיר סאציא־ליסטען זיינען מיט די ארבייטער אונטער אלע אומשטענדען. אויב עס וועט זיין א סטרייק, וועלען מיר זיך שטעלען אויף זייער זייט און קעמפפען מיט זיי. אבער מיר ווארענען די בראַ־דערהודס, אז זיי זאלען די בעוועגונג נים שטעלען אין ריזיקע. זאלען זיי זיך נים איינשטעלען צו קעמפפען אליין און אויסשליסען די איבריגע אר־בייטער, נאר קעמפפען אלע צוזאמען מיט פער־איינינטע כחות.

די גאנצע צרה קומט ארויס דערפון וואס אינטער דעם היינטיגען סיסטעם שטעלט מען זיך פאלש פאר, אז דער מענש איז פאר דער אינדוסטרי און ניט די אינדוסטרי פאר דעם מענש.

מיט יעדען יאהר וואס געהט אוועק, הויבען מענער און פרויען אן צו גלויבען אלץ מעהר און שטארקער, אז האנדעל און אינדוסטרי עקזיסטירען כדי מענשען זאלען זיך קענען ערנעהרען, קליידען און האבען וואו צו וואוינען. עס איז פון ערשטער וויכטיגקייט אז קאמערציע און אינדוסטרי זאלען דיענען דער מענשהייט. פראפיטען זיינען פון צווייטער וויכטיגקייט. נאטירליך, זאגען די קאפיטאלען פון אינדוסטרי, אז דיעזער געדאנק איז א חלום. אבער פאר דיינקענדע מענשען קען קיין פראקטישערע זאך ניט זיין.

מאנכע מענשען זיינען פעראינטערעסירט אין אנהאלטען דאס איצטיגע סיסטעם פון האנדעל און אינדוסטרי, אויף דעם גרונד אז פריוואט אייגענטום איז הייליג און בערעכטיגט. גלויבען זיי דען, אז א צופוילטער בוים קען לעבען? קען מען דען ניט זעהן, אז דער בוים איז צופוילט פון די פרוכט וואס ער טראגט?

קיין געזעלשאפטליכע ארדענונג אין דער פערגאנגענהייט האט געבליהט, אויב עס האט געבראכט שאדען דער גרויסער מאסע מענשען. די איצטיגע ארדענונג קען זיין אן אויסנאהמע אויב זי וועט דיענען דעם גאנצען פאלק. אויב ניט, וועט זי געשטירצט ווערען, און מיט איהר וועלען פאלען אלע היינטיגע אינסטיטוציעס.

האבען די פערטיידיגער פון'ם איצטיגען סיסטעם קיין אויערען ניט, און קענען זיי ניט הערען די קאכעדיגע אונרוהען פון אונזער צייט?

גענ. ווינטשעווסקי א 60־יעהריגער קעמפפער

פון א. רוברי

דעם 11טען אויגוסט איז גענ. מאררים ווינטשעווסקי, אונזער „זיידע", געווארען 60 יאהר אלט. דער „לײדיס גארמענט װאירקער", פאר וועלכען ער האט איינינע מאל געשריבען, בעגריסט איהם הערצליך צו זיין זעכציגסטען געבורטסטאג, ניט אליין דערפאר וואס ער איז א צייטוויליגער מיטארבייטער, נור ווייל ער איז נאך אלץ א קעמפפער אין אונזערע רייהען און וועט זיין נאך פיעל יאהרען.

ער איז איינער פון די ערשטע אגיטאטארס אין דער ארבייטער בעוועגונג מיט ווארט און שריפט, און איז געוועזן א סאציאליסט נאך דאן, ווען א סך פון אונז האבען ניט געוואוסט וואס דאס ווארט בעדייט. די ארבייטער בעוועגונג האט געמענט פייערען זיין יובילעאום, וועניגסטענס מיט ליטערארישען סאראד, שוין אליין פאר זיין אויסגעהאלטענקייט. ער איז געוועזן א סאציאליסט מיט אפשר 40 יאהר צוריק און איז א סאציאליסט נאך היינט.

אמת, אז „וואס איהם פעהלט", זאל עס אונז אלעמען צוקומען. אבער דערפאר מעג עס אויך דעם יונגערען דור אגיטאטארס און לעהרער אין דער ארבייטער בעוועגונג צוקומען וואס ער בעזיצט. אט כאטש זיין פעסטען גלויבען אין דער צוקונפט פון דעם ארבייטער קלאס און זיין לאנישע אויסגעהאלטענקייט אין א צייט פון אלגעמיינעם צוריקגאנג.

דאס איז געוועזן אין 1890, אין בערנער סטריט קלוב, לאנדאן, ווען איך האב איהם דאס ערשטע מאל געהערט דעבאטירען איבער סאציאלע פראגען. איין בעמערקונג זיינע יענעם אבענד האב איך קיינמאל ניט פערגעסען; נעמליך, אז די גאנצע וועלט איז ווי איין מענש — דייטשלאנד איז דער קאפ, פראנקרייך דאס הארץ, ענגלאנד די הענד, א. א. וו. איך גלויב, אז היינט וואלט ער צוגעלעגט: „און אידען טרייבען דעם גאנצען אינטערנאציאנאלען מעכאניזם פארווערטס, אינטעלעקטועל און מאראליש".

דיזער פאקט האט א גרויסע שייכות מיט זיין זעכציגסטען געבורטסטאג, ווייל פון דאן אן האט ער ניט אויפגעהערט צו זיין איינער פון די לייטענדע גייסטער אין דער סאציאליסטישער בעוועגונג צווישען אידישע ארבייטער. לאמיר איהם הערצליך בעגריסען און אנערקענען זיין וויכטיגע ארבייט.

א ראנק מאשינערי, ערפינדונגען און געמיינשאפטליכע ארבייט, קען ער קויפען אלץ וואס ער האט נויטיג נאך פאר ווייניגער געלד ווי אמאליגע צייטען. נור וואס איז די מניעה? די מניעה איז אין דעם, אז די רייכטום וואס ווערט פראדוצירט אויף א גרויסען מאסשטאב און ווערט אלץ גרעסער און גרעסער — אז דיעזע רייכטום זאל ווערען ריכטיג פאנאנדערגעטיילט. אט דאס איז די גרויסע, שווערע פראבלעם.

וויל דער פאקט בלייבט דאך, אז מיר ליידען. אבער מיר ליידען ניט דערפאר וואס עס פעהלט פעהיגקייטען צו פראדוצירען, ניט דערפאר וואס עס פעהלט לעבענס־מיטעל אדער רייכטום. פערקעהרט, מיר האבען גענוג פון אלדאס גוטס פאר אלעמען, פאר יעדען. נור וואס דען? מיר האבען נאך ניט געפונען דאס פארטעל ווי אזוי צו מאכען, אז עס זאל יעדען אנקומען זיין גערעכטער חלק. די וויסענשאפט פון פראדוצירען רייכטום איז זעהר שטארק ענטוויקעלט. מיר מוזען אבער זעהן דערגעהן די וויסענשאפט פון פאנאנדערטיילען די פראדוצירטע רייכטום. דאס איז איינס אוועק.

צווייטענס, די מאשין האט געמאכט דעם געברויכער פון די געצייג פאר אן אויפפאסער אויף דער מאשין. די מאשין איז איינגעארדענט אין טיילען און רעדלעך, וואס פאסען זיך אריין איינע אין די אנדערע און ארבייטען מיט א געוויסער אויסרעכענונג. די מאשין איז דער הערשער און דער מענש איז דער דיענער. דער אייגענטימער פון דער פאבריק פערשנעלערט די פראדוקציאן דורך אן ענדלאזע קייט־וואס טרייבט די מאשינערי, און דער מענש וואס פאסט אויף אויף דער מאשין מוז אנהאלטען איהר גאנג, זיך צופאסען צו איהר לויף, אדער זוכען אנאנדער פלאץ צו דער ארבייט. די מאשין שטעלט דעם מאסט, ווי געזאגט, און דער מענש מוז קלאפען צו דעם מאקט פון דער מאשין אדער לאזען אנאנדערען טהאן די ארבייט.

דריטענס, די מאשין האט איבערגעבויט די געזעלשאפט. עס איז געווען אמאל א צייט ווען יעדער מענש האט זיך געטהאן זיין איינענע ארבייט — די קליין אינדוסטרי —, און דאס פאלק האט געוואוינט אין קליינע געזעלשאפטען, אבגעזונדערט פון אנדערע געזעלשאפטען. היינט ברייננט די גרויסע פעקטארי צונויף און פעראייניגט א גרויסע צאהל מענשען.

אין 1910 האבען אין די פעקטארים פון דיעזען לאנד געארבייט 6½ מיליאן מענשען. אין 2 דריטעל פון דיעזע פעקטארים האבען אין יעדע פעקטארי געארבייט מעהר ווי 100 מענשען, און אין א זעקסטעל פון די פעקטארים האבען געארבייט מעהר ווי טויזענד מענשען אין יעדע פעקטארי.

פיערטענס, יעדער איינצעלנער מענש איז ווי א צאהן אין דעם ראד פון דער גרויסער עקאנאמישער מאשינערי. די מאשינערי־כאפט איהם אריין אין איהר גאנג און ער מוז, ווילענדיג ניט ווילענדיג דרעהען זיך צוזאמען מיט דעם גרויסען ראד. ער קען ניט מעהר איינער אליין שאפען א פראדוקט. ער געברויכט ניט די זאכען וואס ער העלפט שאפען. זיין שייכות צו דעם אינדוסטריעלען לעבען פון זיין צייט איז געקינצעלט, ניט רעאל. ער קען ניט אריינגעבען זיין גאנצע נשמה אין דער ארבייט, וועלכע ער איז געצוואונגען מעכאניש צו טהאן. ער פיהלט ניט די מענשליכע ראלע וואס ער שפיעלט אין דער ארבייט. אט דיעזע ניט־מענשליכע שייכות צו דער ארבייט ברענגט צו אונרוהיגקייט און אונצופריעדענהייט.

די מענשליכע נשמה פיהלט זיך טיעף בעליידיגט צוליעב דיעזער ערנידריגונג. און אונזער ליטעראטור, אונזער דראמא, אונזער רעליגיאן זיינען פול מיט פערדרוס און פראטעסטען געגען דיעזער געקינצעלטער און ניט־מענשליכער אינדוסטרי. די אויפריכטיגע מענשליכע נשמה פיהלט פערדרוס און ערגערניש, ווען א פינאנסיסט קען זיך אויסדריקען, אז ער איז נור פעראינטערעסירט אין דעם וואס געפינט זיך אויף דעם „בעלענס שיט“, און פאר דעם וואס געפינט זיך ניט אויף דעם בעלענס שיט ארט איהם ניט.

די מאשין האט דעם צוועק צו העלפען דער מענשהייט אין איהר קאמפף געגען דער נויט, צו העלפען מענשען קריגען די בעסערע זאכען פון'ם לעבען. די מאשין דארף זיין דער דיענער און ניט דער הער. נאך אלעמען איז דער מענש דאס געלד... מענער און פרויען זיינען דער עיקר. דער מענש איז די הויפט־זאך און ניט דער פראדוקט. ווייבאלד די מאשין ווערט דער הער, פערנעהמט זי דאס ארט פון דעם מענש. די נאטור האט אבער אנדערש געמיינט. זי האט געמיינט, אז די מאשין זאל ארבייטען פאר דעם מענש און העלפען איהם אין זיין לעבענסקאמפף.

מאַדעראָ פערלייכטערט די שרעקליכע לאַגע.

די שרעקליכע טיראַניי און אונטערדריקונג, וואָס האָט געהערשט אין מעקסיקאָ אונטער דער רעגירונג פון דיאַז איז גאָר ניט צו בעשרייבען. און די מאַסען האָבען זיך פעראייניגט אין דער רעוואָלוציאָן אונטער דער פיהרערשאַפט פון מאַדעראָ. מאַדעראָ האָט אויסגעדריקט זייערע פּראָטעסטען נעגען אונגערעכטיגקייט און זייערע שטרעבונגען פאַר אַ בעסערען לעבען.

דאָס מעקסיקאַנער פאָלק האָט אין זיך פעריערנע בלוטען און עס האָט פערפלאָנטערטע ראַסען פּראָבלעמען. די מעקסיקאַנער זיינען טרוימער און אידעאַליסטען. זיי זיינען בעאיינפלוסט געוואָרען פון טעאָריען וואָס זיינען פערשפּרייט אין שפּאַניען און איטאַליען. זיי שטעלען זיך פאָר אַ לעבען פון שעהנהייט און קונסט. פאַר זיי איז דאָס וויכטיגער ווי אַ גרויסע פּראָדוקציאָן און אַ פערפלאָנטערטע פערוואַלטונג פון אינדוסטרי. זייער אידעאַל איז, אַז די פּראָדוקטען זאָלען דיענען די מענשען און אַז דאָס לעבען זאָל זיין עטוואָס גרעסער און וואונדערבאַרער ווי דער קאַמפּף און קאָנקורענץ פאַר גרויסע פערמעגענס. אָט דאָס איז די גרונד פילאָזאָפיע וואָס דאָס מעקסיקאַנער פאָלק זוכט צו פערווירקליכען — אַן אידעאַל וואָס איז ענהליך צו דעם העכסטען אידעאַליזם פון דער פראַנצויזישער רעוואָלוציאָן.

אַזוי ווי דאָס מעקסיקאַנישע פאָלק איז קאָמפּאַליטיש און האָט פערשיעדענע אידעאַלען, איז נאָך דער רעוואָלוציאָן געווען שווער פאַר אַלעמען זיך צו אייניגען אויף בעשטימטע פּלענער. די אידעאַליסטען און פיהרער האָבען געפיהרט זייערע נאָכפאָלגער אויף פערשיעדענע וועגען. זיי האָבען זיך פעראייניגט נעגען אַן אַלגעמיינעם שונא, אָבער זיי האָבען זיך ניט געקענט אייניגען וועגען קאָנסטרוקטיווע אויסבעסערונגען. מאַדעראָ איז געוואָרען דער קאָפּ פון דער רעגירונג. ער איז געווען אַן אידעאַליסט, וועלכער האָט סימפּאַטיזירט מיט די אַרבייטער און פערשטאַנען אין וואָס זיי נויטיגען זיך. אונטער זיין רעגירונג האָבען זיי געקראָגען די ערשטע ריכטיגע געלעגענהייט זיך צו אָרגאַניזירען. אין יענער צייט האָבען זיך די טאַבאַק אַרבייטער, מאַטראָזען און אייזענבאַהן אַרבייטער אָנגעהויבען צו אָרגאַניזירען און מאַדעראָ'ס רעגירונג האָט זיי געגעבען יעדע געלעגענהייט דערצו.

פון יענער מעקסיקאַנער רעוואָלוציאָן איז אַלזאָ אַרויסגעקומען איין גוטער רעזולטאַט — די אָרגאַניזירטע אַרבייטער בעוועגונג אין מעקסיקאָ.

פאַר דער רעוואָלוציאָן.

אין דיאַז'עס צייטען איז דער סטרייק געווען פערדעכענט אַלס אַ פּאָליטישער פערברעכען. יעדער אַגיטאַטאָר וואָס האָט אַגיטירט פאַר בעסערע אַרבייטס קאָנדיציאָנען איז בעטראַכט געוואָרען אַלס אַ פערברעכער. מען האָט איהם אַרומגעיאָגט ווי אַ הונט אין לאַנד גופא און נאָכשפּיאָנירט אויב ער איז אַריבער דעם גרעניץ נאָך די יונייטעד סטייטס. די רעגירונגס מאַשינערי פון די ביידע לענדער האָט געווירקט, אַז אַזעלכע אַגיטאַטאָרס זאָלען פערשפּאַרט ווערען אין געפענגנים. די דעספּאָטישע רעגירונג פון מעקסיקאָ פלעגט אַרבייטען לויט אַ געוויסען פּלאַן. זי האָט געשטעלט די אַמעריקאַנער דעטעקטיוו אַגענטורען צו איהר דיענסט. דיעזע פערקויפטע נשמות פלעגען נאָכשפּיאָנירען די אַנטלאָפענע מעקסיקאַנער רעוואָלוציאָנערען און זיי אַרעסטירען פאַר בלומרש'ט אַ פערברעכען. זיי פלעגען דאָ אָבזיצען ביז מען האָט אין מעקסיקאָ דערווייל פאַבריצירט בעווייזע נעגען זיי. אויב עס איז קיין בעווייזע ניט געווען און מען האָט זיי פריער געשפּראָכען, פלעגען זיי באַלד ווידער אַרעסטירט ווערען פאַר עפּיס אַ נייע אויסגעטראַכטע עבירה.

פון צייט צו צייט פלעגען אָרגאַניזירטע אַרבייטער אין אַמעריקאַ אָנטרעפען די פליכטלינגע און דערנעהן פון זיי דעם טרויעריגען צושטאַנד פון די אַרבייטער אין מעקסיקאָ. עס איז קלאָר געוואָרען, אַז די מאַסען ניט־אָרגאַניזירטע מעקסיקאַנער זיינען פשוט אַ געפאַהר פאַר די אַמעריקאַנער אַרבייטער. עס איז אָבער ניט געווען זייער שולר. ביסלעכווייז האָבען אונזערע אַרבייטער אָנגעהויבען איינזעהן, אַז די פּראָבלעמען פון די אַרבייטער אין ביידע לענדער זיינען די זעלבע און די פערמאָלנונגען אין מעקסיקאָ האָבען אַרויסגערופען די סימפּאַטיע פון דער אַרבייטער בעוועגונג. די קאָנווענשאָן פון דער אַמעריקאַן פעדערייששאָן אָוו לייבאָר אין דענווער אין 1908 האָט אָנגענומען אַ סימפּאַטיע רעזאָלוציאָן מיט די פערפאָלגטע און האָט פּראָטעסטירט נעגען דער טיראַניי פון דער מעקסיקאַנער רעגירונג. מיר האָבען געהאָלפען אין

דער קאַמפּף פֿאַר אַרבײַטער-אָרגאַניזאַציאָן אין מעקסיקאָ

אויסציגע פֿון אַן אַרטיקעל איבער דער אַרבײַטער-לאַגע אין מעקסיקאָ וואָס איז ערשינען אין אויגוסט נומער „אַמעריקאַן פֿעדערײשאָניסט".

פֿון סעמיועל גאָמפּערס

(אין מאָנאַט דזשולײַ, ווען עס האָט שיער אויסגעבראָכען אַ מלחמה צווישען יונײַטעד סטייטס און מעקסיקאָ, איז אָבגעהאַלטען געוואָרען אַ קאָנפֿערענץ אין וואַשינגטאָן צווישען פֿאָרשטעהער פֿון די אָרגאַניזירטע אַרבײַטער אין מעקסיקאָ און דער עקזעקוטיווע קאָונסיל פֿון דער אַמעריקאַן פֿעדערײשאָן אָוו לייבאָר. די דעלעגאַטען פֿון מעקסיקאָ, לויט זייער וואָרטפֿיהרער קאַרלאָס לאָוויערא, האָבען פֿאָרגעשטעלט 60 יוניאָנס מיט אַ מעמבערשיפּ פֿון 100 טויזענד. ווי בעוואוסט, האָט דיעזער קאָנפֿערענץ געהאַט דעם צוועק צו פֿערמיידען אַ מלחמה צווישען די יונײַטעד סטייטס און מעקסיקאָ און עס איז אַ גרויסע סברא, אַז די קאָנפֿערענצען האָבען געהאַט אַ שטאַרקע ווירקונג. גאָמפּערס'עס אַרטיקעל איז אָנגעפּיקעוועט מיט אינפֿאָרמאַציאָן בנוגע די אָרגאַניזירטע אַרבײַטער אין מעקסיקאָ, וועגען וועלכע די היגע אַרבײַטער האָבען אַ קנאַפּע ידיעה. אַזוי ווי דער אַרטיקעל איז זעהר לאַנג, ווערט ער דאָ נויטיגערווײַזע פֿערקירצט און פֿרײַ איבערזעצט. — רעד.)

דער קאָנפֿערענץ וואָס איז לעצטענס אָבגעהאַלטען געוואָרען אין וואַשינגטאָן צווישען די פֿאָרשטעהער פֿון דער מעקסיקאַנער אַרבײַטער בעוועגונג און דער עקזעקוטיוו קאָונסיל פֿון דער אַמעריקאַן פֿעדערײשאָן אָוו לייבאָר איז געווען אונפֿערמיידליך דערפֿאַר, ווײַל די אַרבײַטער פֿון ריזע בײדע לענדער ווערען שוין אַ לאַנגע צײַט צונעצווינגען אַליין נעהענטער אײַנע צו די אַנדערע. זיי בעגרײַפֿען, אַז זייערע פּראָבלעמען און זייערע אינטערעסען זײַנען אײַנע און דיזעלבע.

די ענטוויקלונג פֿון אונזער לאַנד אין דער וועסט און סאַוטהוועסט האָט געבראַכט די אַמעריקאַנער אַרבײַטער אין בעריהרונג מיט די מעקסיקאַנער אַרבײַטער. די גרענעץ צווישען מעקסיקאָ און די יונײַטעד סטייטס איז ניט ווי אַ גרענעץ צווישען צוויי לענדער, בײַ וועלכער עס ווערט רעגולירט די אינדוסטרי און דער האַנדעל פֿון בײדע לענדער. די רײַכע קופּער מינען זײַנען טײלס אין ניו מעקסיקאָ (יונײַטעד סטייטס) און טײלס אין סאָנאָראַ (מעקסיקאָ). אָבער וואָס פֿאַר אַ גרענעץ האָט דאָס געקענט זײַן פֿאַר די מינען באַסעס פֿון ריזע בײדע לענדער? ווען די אַרבײַטער האָבען געפֿאָדערט בעסערע אַרבײַטס בעדינגונגען אין ניו מעקסיקאָ

זײַנען די באַסעס אוועק איבער דעם דינעם גרענעץ און גענומען מעקסיקאַנער מײַנערס צו פֿערנעהמען די פּלעצער פֿון די אַמעריקאַנער אַרבײַטער. ווען אַלזאָ קאַפּיטאַל איז געוואָרען אינטערנאַציאָנאַל, האָט די אַרבײַטער בעוועגונג אויך געמוזט ווערען אינטערנאַציאָנאַל.

אין פֿריהערדיגע צײַטען האָט די רעגירונג אין דאָס געזעץ אין מעקסיקאָ פֿערזאָגט די אַרבײַטער זיך צו אָרגאַניזירען; האָבען זיי אַלזאָ זיך ניט געקענט דערשלאָגען צו גרעסערע פֿרײַהייט. פֿרײַע פֿערזאַמלונג, פֿעראײניגונג, פֿרײַע רעדע און פֿרײַע פּרעסע זײַנען געווען שטרענג פֿערבאָטען. די רעגירונג האָט ניט נור עקספּלואַטירט די אַרבײַטער, זאָנדערן בערויבט די גאַנצע נאַציאָן. זי האָט אָבגענומען דאָס לאַנד און איהרע נאַטירליכע רײַכטימער פֿון די מעקסיקאַנער געבוירענע אין בירגער און האָט עס פֿערשאַכערט צו אויסלענדישע עקספּלואַטאָרס. די גרויסע געלד זעק פֿון דער גאַנצער וועלט האָבען זיך אָנגעזעצט אויף דער הילפֿלאָזער מעקסיקאָ אום איהר צו בערויבען. אונזערע טראַסטס האָבען געצויגען איהרע עצמות. די הוירסטס און אַטיסעס האָבען פֿערכאַפּט גרויסע שטיקער לאַנד. די קופּער מאַגנאַטען האָבען זיך אויסגעבריט, כדי צו קענען אָנהאַלטען דעם מאָנאָפּאָל. וואָל סטריט מאַגנאַטען האָבען זיך גענומען ענטוויקלען דאָס לאַנד פֿאַר זייערע קעשענעס.

ווען די רעוואָלוציאָן האָט אויסגעבראָכען נעגען דיאַז'ען, האָט 75 פּראָצענט פֿונ'ם קאַפּיטאַל און רײַכטהום פֿון מעקסיקאָ בעלאַנגט צו אויסלענדישע בעלי בתים. דאָס הייסט, אַז די גרויסע מאַסען זײַנען שרעקליך עקספּלואַטירט געוואָרען. קיין וואונדער, אַז אין יענער רעוואָלוציאָן האָבען זיי זיך פֿעראײניגט נעגען דער דעספּאָטישער רעגירונג און נעגען דער טיראַניי און אונמענשליכקייט פֿון די טראַסטס. די אַמעריקאַנער טראַסטס האָבען געהאַנדעלט פּונקט באַרטלאָזער אין מעקסיקאָ ווי אין אַמעריקאָ.

…שע קאפיטאליסטען, וועלכע ענטוויקלען דארט די נאטירליכע רייכטהימער און פיהרען ארויס די פראפיטען אין אנדערע לענדער. דיזע קאפיטאליסטען האבען שטארק אינטריגירט און זייער געבראכט דערצו, אז די יונייטעד סטייטס זאל זיך אריינמישען. דערמיט האבען זיי נאטירליך געציעלט צו אונטערדריקען די רעוואלוציאן. אבער די רעוואלוציאן און די אידעאלען וואס זי שטעלט מיט זיך פאר אונטער קאראנזא'ס רעגירונג, זיינען זעהר וויכטיג פאר דעם מעקסיקאנישען פאלק. ווארים די גרויסע מאיאריטעט פון דעם פאלק זיינען ארבייטער.

ווען אלע מיטלען וואס קאראנזא האט אנגעווענדעט אז אמעריקא זאל זיך ניט אריינמישען, האבען ניט געהאלפען, זיינען צו אונז געקומען פערטרעטער פון די ארבייטער אין מעקסיקא און פערלאנגט, אז מיר זאלען פארלעגען געוויסע פאקטען פאר דעם פרעזידענט פון יונייטעד סטייטס און איהם איבערציינען, אז אמעריקא דארף זיך ניט אריינמישען. מיר האבען אפעלירט צו פרעזידענט ווילסאן אין דעם נאמען פון די אמעריקאנער ארבייטער. דאס איז געווען אנפאנג 1915. און אמעריקא האט זיך טאקע ניט אריינגעמישט.

מאנאטען שפעטער, ווען עס איז ענטשטאנען די פראגע פון אנערקענען די קאנסטיטוציאנעלע רעגירונג, האבען מיר געשריבען א בריעף צו פרעזידענט ווילסאן פערלאנגענדיג, אז קאראנזא'ס רעגירונג זאל ווערען אנערקענט. די אורזאכען וואס מיר האבען אנגעגעבען אין דעם בריעף האבען זיך בעצויגען מייסטענס צו דעם צושטאנד פון די ארבייטער אין מעקסיקא און צו דעם פאקט, אז קאראנזא איז זייער פריינד. דער בריעף איז געשיקט געווארען דעם 22טען סעפטעמבער 1915 און דעם 19טען אקטאבער איז קאראנזא'ס רעגירונג אנערקענט געווארען אין וואשינגטאן.

ארבייטער פארשטעהער פון ביידע לענדער האלטען אב א קאנפערענץ.

די אויסלענדישע קאפיטאליסטען און עקספלואטאטארס אין מעקסיקא האבען אבער ניט געשוויגען. דער פראגרעס פון דער קאראנזא רעגירונג האט זיי גארניט געשמעקט. עס איז זיי געשטאנען צו פערליערען זייערע פריווילעגיעס. זיי זיינען ניט געווען צופריעדען מיט קאראנזא'ס פלענער, אז מעקסיקא זאל זיי ניט מאכען זייער שאדען. אום צו שאפען די געלד פאר דעם שארען־ערזאץ וואלט מען דאך געמוזט ארויפלעגען שטייערען אויף דעם לאנד און אייגענטום פון מעקסיקא. און אזוי ווי דיזע קאפיטאליסטען האלטען 75 פראצענט פון מעקסיקא'ס רייכטימער, וואלט דאך די גרעסטע לאסט פאלען אויף זייערע אייגענע פלייצעס. אלזא האבען זיי אנגעהויבען בעטרייבען א שטארקע פראפאגאנדא, אז אמעריקא זאל זיך אריינמישען.

נאך מעהר, דער קאפיטאליסט טשאנדלער פון קאליפארניא האט איין שעהנעם טאג ארויסגעפיהרט אן עקספעדיציע פון קאליפארניא נאך לאער־קאליפארניא, וואס ליגט אין מעקסיקא. טשאנדלער איז אן איידעם פון דזשענעראל אטיס, דער אייגענטימער פון דער „לאס ענדזשעלעס טיימס", דער בעוואוסטער שונא פון די ארגאניזירטע ארבייטער. דזשענעראל אטיס בעזיצט 64 טויזענד אקער לאנד אין מעקסיקא — א גאנצע טעריטאריע. דער צוועק פון דיזער עקספעדיציע איז נאטירליך געווען, אריינצושלעפען אמעריקא אין א קריעג מיט מעקסיקא. ענדליך האט די גרענד דזשורי פון קאליפארניא ארויסגעגעבען אינדייטמענטס און אייניגע פון די רעדעל פיהרער פון דער עקספעדיציע זיינען פער'משפט געווארען צו געפענגניס. די ריכטיגע קעפ האבען זיך אבער ארויסגעדרעהט.

ווען די סיטואציאן איז געווארען זעהר קריטיש האט די אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר פערורפען א קאנפערענץ פון ארבייטער פארשטעהער אין מעקסיקא מיט דער עקזעקוטיוו קאונסיל פון דער פעדעריישאן. אויף דעם קאנפערענץ, וועלכער האט שטאטגעפונען ענדע דזשון און אנפאנג דזשולי זיינען געווען פערטראטען 5 דעלעגאטען פון פערשיעדענע ארבייטער ארגאניזאציאנען אין מעקסיקא. דער הויפט־צוועק פון דעם קאנפערענץ איז געווען צו בעפעסטיגען די בעציהונגען פון דער ארבייטער בעוועגונג אין ביידע לענדער. עס איז אויך אנגענומען געווארען א פארשלאג, אז א קאמיסיע פון פראמינענטע בירגער פון ביידע לענדער זאל געזעצט ווערען אויסצוגלייכען אלע סכסוכים צווישען יונייטעד סטייטס און מעקסיקא. קאפיעס פון אלע בריעף צווישען דער פעדעריישאן און די מעקסיקאנער ארגאניזאציאנען, בעריכטען און רעזאלוציאנען זיינען געשיקט געווארען צו פרעזידענט ווילסאן.

דער אגיטאציע, אז דער קאנגרעס זאל אונטער־זוכען די פערפאלגונגען נעגען מעקסיקאנער רע־װאלוציאנערען אין אמעריקא.

אין 1910 האט א קאמיטע פון קאנגרעס גע־מאכט אזא אונטערזוכונג און אויסגעהערט די פערפאלגטע נופא אלס עדות. מיר האבען נאכ־הער פארגעלעגט די גאנצע זאך פאר דעם פרע־זידענט פון יונייטעד סטייטס. אונזער אגיטא־ציע און פראטעסטע זיינען דערגאנגען אזוי װייט, אז די אדמיניסטראציע פון רוזװעלט און טעפט האבען פערבאטען די פערפאלגונגען פון די מעקסיקאנער רעװאלוציאנערען אויף אמעריקאנער טעריטאריע.

װי שוין געזאגט האט די רעגירונג פון מא־דערא פיעל פערלייכטערט די לאגע און עס איז נעבארען געװארען די ארבייטער בעװעגונג אין מעקסיקא.

די ארבייטער ארגאניזירען זיך.

פון דאן אן פלעגען די פארשטעהער פון דער רעװאלוציאנערער בעװעגונג אין מעקסיקא און די בעאמטע פון דער אמעריקאן פעדערײשאן אװ לייבאר כסדר קארעספאנדירען. אפטמאל פלע־גען זאגאר פארקומען קאנפערענצען. עס איז נעבארען געװארען א קלארע פערשטענדיגונג צװישען די בעװעגונגען אין ביידע לענדער. װען מאדערא איז אריין אין קראפט, האט די מיי־נערס יוניאן געשיקט א דעלעגאציע נאך מעק־סיקא. די דעלעגאטען האבען אבגעהאלטען א קאנפערענץ מיט פרעזידענט מאדערא און דער רעזולטאט איז געװען, אז זיין רעגירונג האט ערלויבט דער מיינערס יוניאן צו ארגאניזירען די מיינערס אין מעקסיקא.

נאך דעם זיינען אנדערע ארגאניזאציאנען אינ־דיװידועל אװעק נאך מעקסיקא און געבראכט די ארבייטער אין מעקסיקא / א טרייד יוניאן גרוס פון זייערע אמעריקאנער ברידער. דער רעזולטאט איז געװען, אז פערשיעדענע טריידס האבען זיך ארגאניזירט אין יוניאנס, לויט װי די אומשטענדען פון לאנד האבען ערלויבט. ענדליך האבען די מולארעס, האלץ ארבייטער, דרוקער, שוסטער, מאשיניסטען און ארבייטער פון אנדערע טריידס ארגאניזירט אין מעקסיקא סיטי אן ארבייטער פעדעראציאן.

פאר א קורצע צייט איז דיזער פראגרעס אין מעקסיקא געװען אין געפאהר דורך דעם טיראן הוערטא. אבער װען ער איז געפאלען און קאר־ראנזא האט בעקומען די אויבערהאנד, האט קאר־ראנזא'ס רעגירונג געשלאסען אן אבמאך מיט דער ארגאניזירטער ארבייטער בעװעגונג פון מעקסיקא. עס איז אינטערעסאנט צו הערען, אז לויט דיזען אבמאך האט די רעגירונג זיך פערפפליכטעט צו שטיצען די ארבייטער בעװע־גונג און געבען איהר די נויטיגע און פולע פרייהייט צו בעטרייבען איהר ארגאניזאציאנס ארבייט. זי האט זאגאר ערלויבט די יוניאנס אבצוהאלטען פערזאמלונגען אין געװיסע היי־זער אין װערא קרוז, טאמפיקא און מעקסיקא־סיטי און האט בעשיצט די ארבייטער און זייע־רע פאמיליעס. די יוניאנס האבען בעקומען ערלויבניש איינצוארדענען דרוקערייען אין דיזע הייזער און ארויסגעבען צייטונגען און פראפא־גאנדא ליטעראטור. עס איז ערלויבט געװארען זייערע דעלעגאטען ארויסצופאהרען אין מעקסי־קא אום צו ארגאניזירען פערשיעדענע טריידס און פעדערירען זיי מיט דעם נאציאנאלען פער־באנד.

קאראנזא'ס רעגירונג האט זיך ערנסט אנ־געשטריינגט צו ערפילען איהרע פערפליכטונ־גען. די ארבייטער פון זייער זייט, פיהלענדיג אז זייערע אינטערעסען זיינען װעניגסטענס פאר דיזער צייט געװען פעראייניגט מיט די אינטע־רעסען פון קאראנזא'ס רעגירונג, האבען אונ־טערשטיצט די רעגירונג און א טייל פון די יו־ניאנס האבען זיך אנגעשלאסען אלס גאנצע צו־זאמען מיט זייערע בעאמטע אין קאראנזא'ס ארמעע. דיזע ארבייטער סאלדאטען זיינען גע־װען בעװאוסט אלס די „רויטע רעגימענטען“. פון צייט צו צייט זיינען געקומען דעלעגאטען פון דער ארבייטער בעװעגונג אין מעקסיקא נאך די פעראייניגטע שטאאטען, אום צו געבען אויס־קינפטע װעגען דעם צושטאנד פון זייערע ארגא־ניזאציאנען. עס האט זיך דאן געגרינדעט אין מעקסיקא א צװייטע ארבייטער פעדעראציע, װעלכע האט אויך געשיקט א פערטרעטער נאך אמעריקא. דיזער פערטרעטער איז געװען א פאלקאװניק אין איינעם פון די רויטע רעגי־מענטען.

זאל אמעריקא זיך נים אריינמישען.

די אמעריקאן פעדערײשאן אװ לייבאר האט פיעל געװירקט, אז די אמעריקאנער רעגירונג זאל זיך נים אריינמישען אין דעם קאמפף אין מעקסיקא, צוליעב פאלגענדע אורזאכען: די רעװאלוציאן אין מעקסיקא האט געשטעלט אין געפאהר די אינטערעסען פון די אויסלענדי־

ביים 56 שטונדען א וואָך און אָפט געמוזט צאהלען יעדע וואָך פערשיעדענע שטראפען פאר איבער טרעטען די שטרענגע שאפּ רולס.

דער ערשטער געלונגענער פערזוך איז געמאכט געוואָרען פון הערר' דובינסקי און מרס. סקאלי. א לאָקאַל פון 25 מעמבערס איז געגרינדעט געוואָרען און א טשארטער איז בעווילינט געוואָרען פון דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד נאָוועמבער דעם 5טען 1914. דובינסקי איז אָבער לאַנג ניט פערבליבען. ער איז געווען פערנומען מיט די קלאוקמייקערס. מרס. סקאלי איז אויך אין א קורצע צייט אוועק פון דעם לאָקאל. אין מאַרטש 1915 האָט דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד אָנגעשטעלט מיסס קרעינ איבערצונעהמען די אָרגאַניזאַציאָנס ארבייט. ניט זייענדיג פון טרייד האָט זי ניט געהאט קיין ערפאָלג. אין דזשון פון זעלבען יאָהר האָט איינגעבראָכען א סטרייק אין איינעם פון די שעפּער, וואו עס ווערט געמאכט מענס אנדערוועאר. פיעלע פון די סטרייקערס האָבען פריהער געארבייט אין אונזערע טריידס און געווען מעמבערס פון דער יוניאָן. ניי האָבען דארום געראטהען אַלע סטרייקערס זיך אַנצושליסען אין אונזער לאָקאַל. אזוי זיינען צוגעקומען נאָך 30 מעמבערס. נאָך א פערצווייפעלטען קאַמפּף פון 3 מאָנאַטען ווערט דער סטרייק פערלאָרען. פיעלע פון די מעמבערס געהען אוועק ארבייטען צו ווייסטען און בלייבען אין דער יוניאָן.

אין סעפּטעמבער 1915 רופט לאָקאַל 25 ארויס א סטרייק אין דער נאַקסאָל ווייסט קאָמפּ. אין ניו יאָרק. דיעזער מאַנופעקטשורער האָט אויך א שאפּ אין נוארק און ברודער נוזמאַן ווערט געשיקט קיין נוארק ארונטערצונעהמען די ארבייטער פון יענעם שאפּ. נאָך איין וואָך סטרייקען ווערען ביידע שעפּער געסעטעלט. אין קורצען מאכט דער מאַנופעקטשורער צו זיין נוארקער שאפּ און דאָס ברייננט אריין פערצווייפלונג און מיסטרויען צו דער יוניאָן. פיעלע פון די מעמבערס ווערען גלייכגילטיג. די מיטינגען ווערען ניט בעזוכט און עס קוקט אויס, אז די גאַנצע ארבייט איז געווען אומזיסט.

אין דעצעמבער 1915 בין איך אָנגעשטעלט געוואָרען פון דער דזשענעראַל עקזעק. באָארד צו ארבייטען צוזאַמען מיט מיסס קרעינ. די ערשטע צייט שיינט עס, אז אַלעס איז פערלאָרען, אָבער אין גיכען געלינגט עס אונז צוריק צו קריגען די פריהעריגע קרעפטען און מיר הויבען אָן א שטארקען קעמפּיין צו אָרגאַניזירען ניט נאָר די ווייסט שעפּער נאָר אַלע וואָס ארבייטען אין ווהייט גודס ווי אויך אין די קאָרסעט פעקטאָריס. טויזענדער סירקולארס ווערען צוטהיילט און א מאַססמיטינג ווערט אָרגאַניזירט.

די צייטונגען עפענען פאר אונז אלע טהירען און בעשרייבען מיט אלע קלענסטע איינצעלהייטען אונזער יעדען שריט. מיר קריגען די סימפּאטהי פון דער גאַנצער בעפעלקערונג און אי די מאַנופעקטשורערס אי די ארבייטער פאַנגען אָן ערנסט צו בעטראַכטען אונזער בעוועגונג. אונזער מאַססמיטינג דעם 11טען יאַנואר ווערט בעזוכט פון העכער 300 מיידלעך, מייסטענס אמעריקאַנער. דאָס ברייננט אריין נייעם מוטה. מיט פרישער ענערגיע נעהמען מיר זיך צו דער ארבייט און ארראַנזשירען אַ צווייטען מאַססמיטינג פאר דעם 31טען יאַנואר אין דעם גרעסטען האָלל פון נוארק.

די מייסטע מאַנופעקטשורערס דערשרעקען זיך פאר אונזער מאַכט און פאַנגען אָן צו פערבעסערען די קאָנדישאָנס אין זייערע שעפּער. זיי פיהרען איין א 49־שטונדען ארביימס־וואָך, העכערען די ווייזשעס און מאַכען פּאַרטיס פאר זייערע ארבייטער. צום ערשטען מאָל דערהערען די ארבייטער א גוט וואָרט. דאָס שטערט אָבער ניט אונזער וואוקס. מיר קריגען מעהר און מעהר מעמבערס אין יעדען שאפּ און ווען דער מאַסמיטינג איז פּאָראיבער האָבען מיר שוין געצעהלט 600 מעמבערס.

דער ערשטער צו שטעלען זיך אין אונזער וועג איז געווען דער בעזיצער מר. בלענק, א ברודער פון דעם טרייענגעל העלד.

דער שאפּ אין נוארק איז אויך א ברענטש פון דער ניו יאָרק פירמע. ער האָט אָנגעפאַנגען ארויסוואַרפען רעכטס און לינקס אַלע, אויף וועמען ער האָט נאָר געהאט אַן אויג, אז זיי געהען צו יוניאָן מיטינגען. ער איז געגאַנגען אזוי ווייט, אַז ווען א געוויסע מיידעל האָט געוואַגט צו פערטהיידיגען איהר רעכט צו בעלאַנגען צו דער יוניאָן האָט ער זי גלייך געסעקט און ווען זי האָט געוואָלט געהן צוריק אין שאפּ נעהמען איהר העט און קאוט, האָט ער זי אזוי מערדערליך געשלאָגען, אַז ביז היינט איז זי ניט אימשטאַנד צו ארבייטען. נאָכדעם ווי 14 מעמבערס זיינען דיסטשאַרדזש געוואָרען און די ארבייטער פון ניו יאָרק האָבען געסטאָפּט צוליעב פרייזען האָבען מיר ארויסגערופען א סטרייק אין דיזען

פעדעריישאן העלפט אויסמיידען קריעג.

אין פערלויף פון די זיצונגען האט פאסירט א צוזאמענשטויס צווישען די מיליטער פון ביידע לענדער און, ווי בעקאנט, זיינען איינינע אמעריקאנער סאלדאטען נע'הרג'ט געווארען און אנדערע גענומען געפאנגען און פערשפארט אין תפיסה. דער פרעזידענט פון יונייטעד סטייטס האט דאן געשיקט אן אולטימאטום צו קאראנזא, פארערנדיג די בעפרייאונג פון די געפאנגענע. די מעקסיקאנער רעגיערונג האט ניט אזוי גיך געענטפערט און דערווייל איז די עפענטליכע מיינונג דא געווארען שטארק אויפגערעגט. עס האט אויסגעזעהן ווי אט, אט ברעכט אויס א מלחמה, די פערטרעטער פון דער מעקסיקאנער רעגיערונג אין דיזען לאנד האבען אפעלירט צו אונז, אז מיר זאלען שיקען א פערזענליכע ביטע צו דזשענעראל קאראנזא פאר דער בעפרייאונג פון די אמעריקאנער סאלדאטען. מיר האבען אװעקגעשיקט א טעלעגראמע דעם 28טען דזשון נאכמיטאג און דעם זעלבען אבענד זיינען די געפאנגענע בעפרייט געווארען. נאכהער האט דזשענעראל קאראנזא אונז געשיקט א טעלעגראפישע ידיעה, אז ער האט געגעבען א בעפעהל פאר זייער בעפרייאונג און די עקזעקוטיוו קאונסיל האט מיר בעאויפטראגט אבצושאצען זיין האנדלונג אין א טעלעגראפישען ענטפער.

(עס איז אלזא קלאר, אז די אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר האט געהאלפען אויסמיידען א מלחמה צווישען אמעריקא און מעקסיקא. געוויערעם ווענען די יוניאנס אין מעקסיקא אין א שלום ארטיקעל.)

די ווייסט און ווהייט גודס יוניאן פון נוארק, נ. דזש. לאקאל 113

א רעפארט צום 13טען קאנווענשאן פון דער אינטערנ. לײדיס גארמענט װאירקערס יוניאן.

דער געבורטה פון אונזער יוניאן איז געווען דעם 5טען נאוועמבער 1914, דאן ווען די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד האט בעוויליגט א טשארטער פאר נוארק, ניו דזשוירזי.

דער פערלאנג צו ארגאניזירען דעם טרייד אין נוארק איז ניט ווי אין אנדערע טריידס געקומען פון אינוויינינ, נאר פון ניו יארק. דאס ערקלעהרט ווארום פיעלע פערזוכען צו ארגאניזירען נוארק האבען ביז לעצטענס ניט געבראכט די געווינשטע רעזולטאטען. ניו דזשוירזי איז בעוואוסט אלס דער גרעסטער און בעקוועמסטער פלאץ פאר סקעב ארבייט. ווען עס פלעגט נאר אויסברעכען א סטרייק אין אירגענד וועלכען טרייד פון דער נידל אינדוסטרי, פלעגט דער מאנופעקטשורער גלייך עפענען א שאפ אין ניו דזשוירזי, וואו די יוניאן האט נאר ניט געקענט טהאן. פיעלע פערזוכען פון לאקאל 25 און 62 צו סטאפען די סקעב ארבייט אין נוארק האבען קיינע רעזולטאטען ניט געבראכט. ערשטענס האבען די ארבייטער ניט געהאט דעם קלענסטען בעגריעף וואס מען וויל פון זיי; צווייטענס איז די פאליציי געווען זעהר שטרענג צו אויסמיידערס. עס זיינען זאגאר גערופען געווארען מאס מיטינגען מיט'ן צוועק צו ארגאניזירען א יוניאן. נאר אזוי ווי דאס פלעגט מייסטענס זיין אין צייט פון א סטרייק און דער צוועק איז געווען א מאמענטאנער, זיינען דיזע אלע פערזוכען דורכגעפאלען.

די גרויסע סטרייקס אין ניו יארק האבען כמעט קיין איינפלוס ניט געהאט אויפ'ן צושטאנד פון טרייד. די אורזאכע איז, ווייל די גרעסטע טהייל ארבייטער, וועלכע זיינען בעשעפטיגט אין די ווייסט און ווהייט גודס שעפער זיינען אמעריקאנער און איטאליעניש־אמעריקאנער מיידלעך, וועלכע לעזען די לאקאלע צייטונגען און אינטערעסירען זיך װעניג מיט דעם, וואס עס טהוט זיך אין אנדערע שטעדט.

אונטער דיזע אומשטענדען איז נאטירליך, אז די צאהל שעפער איז געוואקסען ווי שוועמלעך. די צאהל ארבייטער דערגרייכט איצט ביז 8 טויזענד אין נוארק, וועלכע זיינען בעשעפטיגט אין 35 שעפער, און מעהר ווי 20 טויזענד אין גאנץ ניו דזשוירזי.

דער צושטאנד איז אזוי קלענליכער, אז ביז לעצטענס האט מען נאך געצאהלט אין יענע שעפער פאר נידלס און קאטאן. מען האט גענאר־

affecting the lives and happiness of so many persons. An industry, which is so vacillating as it is now must be better organized. It must be changed from a sweat industry where the workers struggle for just enough to live, and often don't get that.

"And all of the blame must not be laid at the door of the manufacturers. On the one side they face the woolen trust which gets every cent it can for the raw materials, and on the other hand there is the cut-throat competition. This brings about the result that the profits are made for a large part out of the exploitation of the workers. But all this will change."

PRAISE FOR PRESIDENT SCHLESINGER

Mr. Bruere had words of praise for Benjamin Schlesinger, President of the International Ladies' Garment Workers' Union.

"This man gave up a $10,000 a year job, good for life, to organize the cloakmakers' union," he said. "He had received a salary of $200 a month, and since the strike has been going neither he nor any other official of the union has received a cent in pay. I doubt if there was another man in New York who could have led such a good fight for the cloakmakers. Few men have done more for their fellows than has Ben Schlesinger. He is a type of the best citizen."

ריינקאָוט-מייקערס סטרייקען און זיעגען.

דער סטרייק פון די רעינקאוט מאכער אין 1916, וועניגער ווי א יאָהר צוריק, איז, ראכט זיך, געווען זעהר א געלונגענער. די ארבייטער האָבען דאן געזיעגט און פיעל פערשטאַרקט זייער יוניאָן, לאָקאל 20. עס איז אָבער ניטאָ דער סטרייק וואָס זאָל פערפילען די גאַנצע ארבייט. געוויסע אינדעפּענדענט שעפּער זיינען פערבליבען ניט אָרגאַניזירט אָדער האָבען זיך ארויסגעגליטשט פון קאָנטראָל און עס איז איצט ווידער נויטיג געווען צו פיהרען א סטרייק אום צו ברייגגען די יוניאָן צו א פאָלקאָמענערען צושטאַנד.

און דער סטרייק ווי דער זיעג זיינען ביידע געווען קורץ און גוט. מאָנטאג פריה האָט זיך אָנגעהויבען דער קאַמפּף און דיענסטאג פריה זיינען די ארבייטער שוין געווען צוריק אין די שעפּער פון דער אסס'ן.

לויט דעם אגרימענט מיט דער אסס'ן געווינען די ארבייטער א מינימום סטענדארד פּרייז פאר אפּערייטאָרס אויף דעם באזיס פון 75 סענט א שטונדע; פּרייז ארזשאסטערס, און פאל מען קען זיך ניט אייניגען ביי סעטלען די פּרייזען; עקסטרא געצאהלט פאר אָווערטיים; די קאטערס וועלען בעקומען 29 דאלאר א וואָך — א העכערונג פון $1.50, און אנדערע פערבעסערונגען.

די אסס'ן הייזער האָבען די גרעסטע פעקטאָרים אין טרייד. א סך אינדעפּענדענט מאַנופעקטשורערס האָבען אויך געסעטעלט אויף די זעלבע בעדינגונגען. די אונטערשטע שורה איז, אז די רעינקאוט מאכער האָבען איצט פיעל פערבעסערט זייער לאגע און מיר גראטולירען זיי מיט דעם זיעג. געגוויערעם נעכסטען מאָנאט.

שאפ. אלע ארבייטער זיינען גלייך ארונטער אין נאך 5 וואכען האט מיר. פלענק איינגעשטימט צו רעדזשיסטרירען זיין שאפ אין דער אסאסיאיישאן און אלע זיינען צוריק ארויף צו דער ארבייט. א קורצע צייט שפעטער זיינען די ארבייטער ווידער איינגעשלאסען געווארען אונטער דעם אויסרייד, אז דער שאפ איז פערקייפט צים פארמאן. די אסאסיאיישאן האט זיך ענטזאגט אויפצונעהמען די קיים און וויל אפילו ניט אויפמאהנען די וויידזשעס, פאר וועלכע דער מענעדזשער פון דער אסאסיאיישאן האט אליין אנגענומען שריפטליכע פעראנטווארטליכקייט.

די מערהסטע מיידלעך פון ריזען שאפ האבען זיך ענטזאגט צו געהן ארבייטען אין ניט קיין יוניאן־שאפ, נאר א פאר ארבייטען יעצט אנשטאט וואס פריהער זיינען אין שאפ געווען איבער 100 ארבייטער.

דער מאסמיטינג דעם 31טען יאנואר איז געווען בעזוכט פון איבער 8,000 מיידלעך. די פאדערונגען זיינען אויסגעארבייט געווארען און אלע אנוועזענדע זיינען געוועזן געוואלדיג בעגייסטערט פאר א סטרייק. די דזשענעראל עקזעק. באארד איז אבער דאן געווען פערנומען מיט 3 גרויסע סטרייקס. און האט ניט בעוויליגט אונזער פערלאנג פאר א דזשענעראל סטרייק.

מיר האבען גלייך גערופען סטרייקס אין איינצעלנע שעפער און עס איז אונז געלונגען צו סיינען אגרימענטס מיט 4 מאנופעקטשורערס און אויסער דעם ארגאניזירען איינעם פון די גרעסטע שעפער אין נוארק.

אונזער ארבייט איז יעצט אפגעשטעלט געווארען פאר דער סלעק צייט. צו פיהרען איינצעלנע סטרייקס איז פאר אונז א צו שווערע אויפגאבע. דאס איז אויך פערבונדען מיט גרויסע עקספענסעס, וואס אונזער לאקאל קען ניט אויסהאלטען. די מייסטע צאהל שעפער בעשעפטיגען 3 און 4 הונדערט ארבייטער.

מיר האבען ביינעשטייערט הונדערט דאלאר פאר דעם קלאוק מייקערס סטרייק און אויך געהאלפען דעם סטרייק אין אנדערע הינזיכטען, ווי ווייט מעגליך. עס טרעפט צום ערשטען מאל, אז אמעריקאנער מיידלעך זאלען געהן פיקעטען די שעפער פון די קלאוקמייקערס און געהן ארונטערנעהמען סקעב שעפער. אונזערע מעמבערס האבען אויך גענומען א שטארקען אנטהייל אין טענדעים און זאמלען פינאנציעלע שטיצע פאר דעם קלאוקמאכער סטרייק.

דער נייער סיזאן ברענגט אונז גוטע האפנונגען. די מאנופעקטשורערס האבען אבגעשאפט אלע נייע ענדערונגען וואס זיי האבען איינגעפיהרט אין די שעפער אונטער דעם דרוק פון שרעק פאר א דזשענעראל סטרייק. זיי רייסען די פרייזען און ארבייטען ווידער לאנגע שטונדען. דאס רעגט אויף די ארבייטער און בעשאפט א גוטען פעלד פאר ארגאניזאציאנס ארבייט.

מיר קענען אבער ניט אונטערנעהמען קיינע ערנסטע ארבייט, ווייל צו פיהרען סטרייקס זיינען מיר ניט אימשטאנד און די פערדיענסטען פון די מיידלאך זיינען אזעלכע קליינע, אז עס איז אונמעגליך צו ערווארטען, אז זיי זאלען אריין אין דער יוניאן און צאהלען דיוס, ווען זיי קענען נאר ניט האפען צו געווינען עטוואס דערביי.

דער איינציגער מיטעל איז א דזשענעראל סטרייק. און ווען מיר זאלען בעקומען די איינדארסמענט פון קאנווענשאן פאר א סטרייק, זיינען מיר זיכער, אז נאר אין ניבען וועלען מיר האבען אין ניו יארק א שטארקע ארגאניזאציאן, וועלכע וועט קענען איבערנעהמען די אידעאלע אויפגאבע צו ארגאניזירען גאנץ ניו דזשוירזי. מיר האפען דארום, אז די דעלעגאטען און בעאמטע ביי דיעזען קאנווענשאן וועלען שענקען זייער פולסטע אויפמערקזאמקייט צו אונזער פערלאנג.

מיר ווילען אויסדריקען צום פרעזידענט, דזשענעראל סעקרעטער און דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד פון דער אינטערנעשאנאל אונזער הערצליכען דאנק און אנערקענונג פאר דער גוטער און טיכטיגער ארבייט וואס איז געטהאן געווארען פאר אונזער לאקאל.

א ספעציעלען דאנק צום ערשטען וויס־פרעזידענט, ברודער דזשאן פיערס פאר זיינע פיעלע בעזוכען און פערזענליכע לייסטונגען.

מיר דאנקען אויך די מעמבערס און אפיסערס פון לאקאל 25 פאר זייער פינאנציעלע און פערזענליכע הילפע אויפצובויען אונזער לאקאל.

מיר דאנקען לאקאל 62 פאר נעהמען אן אקטיווען אנטהייל.

מיר דריקען אויך אויס אונזער דאנק און אנערקענונג צום עסעקס טרייד קאונסיל פון נוארק, ניו דזשוירזי, פאר זייער אונערמידליכע ארבייט די גאנצע צייט פאר אונזער לאקאל.

מיט גרוס,

דזשוליוס פארטנאי און פעני דזשעראם,

דעלעגאטען פון לאק. 113.